NEW YORK TIMES BESTSELLER

SKANDİYALI
JOHN FLANAGAN
1. baskı - Beyaz Balina Yayınları , 2 0 1 1
GÖLGELERİN İTTİFAKI - 4 Skandiya'yı Kurtarmak
John Flanagan
Özgün adı: Ranger's Apprentice - 4 Oakleaf Bearers
ISBN: 978-975-999-483-1
© John Flanagan, 2008 © John Blackford, 2008 © Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Random House Avustralya'dan alınmıştır ve Beyaz Balina Yayınları'na aittir.
Yayın yönetmeni: Volkan Oktay Editör: Aslı Onar Son okuma: Zübeyde Abat İngilizceden çeviren: Çağdaş Özkan Grafik uygulama: Ülkünür Müştü Baskı ve cilt: Oktay Matbaacılık, İstanbul
Beyaz Balina Yayınları
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Murat Bilgiç İş Mrk. No.14 Kat:1 D.1
Zeytinburnu / İstanbul Tel: 02 12 544 41 41 - 544 6 6 68 544 66 69
Faks: 02 12 544 66 70 inf o @b eyazbalina.com.tr
Genel Dağıtım: Yalpaze Dağıtım
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Murat Bilgiç İş Mrk. No. 14 Kat:1 D.1
Zeytinburnu / İstanbul Tel: 02 12 5446648 - 544 8 2 8 2 - 83 Faks: 0212 544 07 86 inf o @y eşe.com.tr
NEW YORK TIMES BESTSELLER
SKAN DİYALI KURTARMAK
JOHN FLANAGAN
İngilizce aslından çeviren: Çağdaş Özkan
AN ALUEN ve ZOMÇULAR
NGL 643
Will: Araluen Krallığı'ndaki Redmont Kyrale'inde, Baron Arald'ın koruması altında büyüyen ufak tefek, çelimsiz bir yetim olan Will, yetimhanede şövalyelik hayallerini kurarken, kendini Orman Muhafızı Halt'ın çırağı olarak bulur.
Halt: Gelmiş geçmiş en iyi Orman Muhafızlarından biri olan Halt, çeviğe gibi hareket edebilir, yayı ve oku kusursuz kullanır. Halt, yıllar önce Morgarath'ın ordusunun yenilmesini sağlamıştır.
Horace: Yetimhanede yetişen irfiyazi Horace, başta Will ile anlaşamasa da sonradan iyi dost olurlar. Savaş Okulu'na kabul edilen Horace, kusursuz kılıç kullanır.
Gilan: Halt'ın eski çırağı, kaprili ve çok becerikli bir Orman Muhafızı.
Kral Duncan: Araluen'in kralı ve cesur bir savaşçı.
Evanlyn: Kral Duncan'ın kızı Prenses Cassandra, hayatta kalabilmek için Evanlyn kimliğiyle yaşamaya devam ediyor.
Erak: Skandiyalı kuvvetlerden birine komuta eden Erak, Will ile Evanlyn'i esir almış olsa da ikisine de sempati duyuyor.
Crowley: Orman Muhafızlarının komutanı.
Kaşnak: Skandiya'nın kanlarının en kıdemlisi; Yüce Kurt'tu
Korsa: Kaşnak'ın sağkolu ve ülkenin günlük işlerinin yürütülmesinden sorumlu yöneticisi.
Slagur: Kral Duncan'ın Skandiyalı kayınbiraderi. Erak, ordan hiç hoşlanmıyor.
Baron Arald: Redmont Kyrale'inin lordu. Adil bir yönetici ve cesur bir savaşçı.
Sör Rodney: Savaş Okulu'nun başkanı ve savaş sanatları ustası.
Naz'kan: Temuçi ordusunun generali.
Nil'zak: Naz'kan'ın yardımcısı.
BİR
Will'i huzurlu, derin uykusundan uyandıran, ardı ardası kesilmeyen o tekdüze ses olmuştu.

NEW YORK TIMES BESTSELLER

SKANDIYAYI

JOHN FLANAGAN

1. baskı - Beyaz Bal ina Yayınlan , 2 0 1 1

GÖLGELERİN EFENDİSİ - 4 Skandiya'yı Kurtarmak

John Flanagan

Özgün adı: Ranger's Apprentice - 4 Oakleaf Bearers

ISBN: 978-975-999-489-1

© John Flanagan, 2006 Kapak tasarımı © John Blackford, 2008 © Bu kitabın Türkçe yayın hakları. Random House Avustralya'dan alınmıştır ve Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay Editör: Aslı Onat Son okuma: Zübeyde Abat İngilizceden çeviren: Çağdaş Ozkaıı Grafik uygulama: İlknur Muştu Baskı ve cilt: Oktay Matbaacılık, İstanbul

Beyaz Balina Yayınları

Maltepe Malı. Davutp aşa Cad. Murat Bilgiç İş Mrk. No.14 Kat:l D.l

Zeytinburnu / İstanbul Tel: 02 12 544 41 41 - 544 6 6 68 544 66 69

Faks: 02 12 544 66 70 inf o @b evazbalina.com.tr

Genel Dağıtım: Yelpaze Dağıtım

Maltepe Malı. Davutp aşa Cad. Murat Bilgiç İş Mrk. No. 14 Kat:l D.l

Zeytinburnu / İstanbul Tel: 02 12 5444646 - 544 3 2 0 2 - 03 Faks: 0212

544 87 86 inf o @y elp aze.com.tr

NEW YORK TIMES BESTSELLER

SKAN DÎYAYI KURTARMAK

JOHN FLANAGAN

İngilizce aslından çeviren: Çağdaş Özkan

AH ALUEN ve KOMŞULARI

MSL 643

WİLl: Araluen Kralliği'ndaki Redmont Eyaleti'nde, Baron Aıald'in koruması altında büyüyen ufak tefek, çelimsiz bir yetim olan Will, yetimhanede

şövalyelik hayalleri kurarken, kendini Orman Muhafızı Halt'ıı çırağı

olarak bulur.

Halt: Gelmiş geçmiş en iyi Orman Muhafızlarından biri olan Halt, gölge

gibi hareket edebilir, yayı ve oku kusursuz kullanır. Halt, yıllar önce

Morgarath'm ordusunun yenilmesini sağlamıştır.

Horace: Yetimhanede yetişen iriyari Hoıace, başta Will ile aıılaşamasa da sonradan ıyı dost olurlar. Savaş Okulu'na kabul edilen Horace, kusursuz

kılıç kullanır.

Gilan: Halt'ın eski çırağı. Esprili ve çok becerikli bir Orman Muhafızı.

Kral Duncan: Araluen'in kralı ve gözüpek bir savaşçı.

Evanlyn: Kıaı Duncan'in kızı Prenses Cassandıa, hayatta kalabilmek için

Evanlyn kimliğiyle yaşamaya devanı ediyor.

Erak: Skandiyalı kuvvetlerden birine komuta eden Erak, Will ile Evanlyn'i esir almış olsa da ikisine de sempati duyuyor.

Crowley: Orman Muhafızlarının komutanı.

Ragnak: Skandiyalı kontların en kıdemlisi; Yüce Kont'u

Borsa: Ragnak’m sağkolu ve ülkenin günlük işlerinin yürütülmesinden

sorumlu yönetici.

Slagor: Kurt Dişi gemisinin Skandiyalı kaptanı. Erak, ondan hiç

hoşlanmıyor.

Baron Arald: Redmont Eyaleti'nin lordu. Adil bir yönetici ve cesur bir

savaşçı.

Sör Rodney: Savaş Okulu'nuıı başkam ve savaş sanatları ustası.

Haz’kam: Temuçi ordusunun generali.

Nit'zak: Haz'kam'ın yardımcısı.

BİR

Will'i huzurlu, derin uykusundan uyandıran, ardı arkası kesilmeyen o

tekdüze ses olmuştu.

Sesi ilk olarak ne zaman duymaya başladığını bilmiyordu. Uykusu sırasında sinsice zihnine giriyor ve bilinçaltında gitgide şiddetleniyor gibiydi;

ta ki uyanıp nereden geldiğim merak edinceye dek.

Tıp...tıp...tıp...tıp...

Sesi hâlâ duyuyordu ama artık uyanık olduğundan, küçük kulübedeki diğer sesleri de işitebiliyordu. O nedenle şimdi kulağında o kadar şiddetli yankılanmıyordu.

Evanlyn'e biraz olsun mahremiyet sağlamak amacıyla astığı çuval bezinden bozma perdenin ardından, onun düzenli soluklarını duyabiliyordu. Ses, belli ki onu uyandırmamıştı. Uyku mahmurluğundan kurtulduğunda, odanın ucundaki şöminenin yanında yığılı duran kömürlerden gelen boğuk çıtıtı-nin kesildiğini fark etti.

Tıp... tıp... tıp...

Ses, yakinlarmda bir yerden geliyor gibiydi. Gerinip esneyen Will, talıta ve branda bezinden yaptığı kaba kanepeye oturdu. Rahatlamak için başını iki yana sallayınca, ses kesildi. Ardından tekrar başladı.

Sesin pencerenin dışından geldiğini o an fark etti Will. Pencerelere cam niyetine konmuş yağlı kumaşlar yarı saydamdı; şafak öncesinin gri ışığını içeri sızdırsalar da bulanık görünüyorlardı. Will, dizlerinin üstünde doğrularak pencereyi açtı ve itti. Ardından, kulübenin önündeki minik verandayı gözetlemek için başını dışarı uzattı.

İçen giren soğuk esinti, odayı doldurup çuval bezinden perdeyi dalgalandırdı ve şöminede kor halinde yanmakta olan ateşi canlandırdı. O sırada Evaniyn'in kımıldandığını duydu.

Ağaçların tepelerinde bıı yerlerde öten kuş, doğan günün ilk ışıklarını

selamlıyordu ve ses, yine duyulmaz olmuştu.

Birden anlayıverdi Will. Verandanın çatısındaki uzun sarkıt eriyor,

erirken de köşedeki ters çevrilmiş kovanın üzerine su damlatıyordu.

Tıp., .tıp., .tıp... tıp., .tıp., .tıp...

Wıll, kaşlarını çattı. Bunun bir anlamı olduğunu biliyordu ama hâlâ uyku

sersemiydi ve ne olup bittiğini kavrayamıyordu. Gerinerek ayağa kalktı ve sıcak battaniyesinden uzaklaşıp kapıya yönelirken, hafifçe titredi.

Evaıılyn'i uyaııdırmamaya çalışarak sürgüyü kaldırdı ve bel vermiş den

menteşeler kulübe zeminini sıyırmasın diye kapıyı kaldırarak yavaşça

açtı.

Kapıyı arkasından kapatan Will, adımını attığı verandadaki kaba

döşemenin, çıplak ayaklarını buz gibi ısırdığım hissetti. Suyun aralıksız bir şekilde kovaya damladığı noktaya doğru

yürürkcen, çatıda asılı duran diğer sarkıtların da aynı durumda olduğunu

fark etti. Daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştı. Sarkıtların

normalde böyle erimediklerinden emindi.

Bakışlarını, güneşin ilk ışıklarının sızmakta olduğu ağaçlığa doğru

çevirdi.

Bir kar kümesi, aylardır üstünde durduğu çam ağacının dallarından kayıp

zemine düşerken, ormanda bir gümbürtü koptu.

Uyanmasına neden olan sesin anlamını o an kavradı Will.

Kapı gıcırdadı ve arkasını döndüğünde, üşümemek için battaniyesine sıkıca sarınmış olan, saçı başı dağınık Evanlyn ile karşılaştı.

"Neler oluyor?" diye sordu Evanlyn. "Yolunda gitmeyen bir şey mi var?"

Will, bir an duraksadıktan sonra kovanın yanındaki su birikintisine bir

göz attı.

"Buzlar eriyor," dedi sonunda.

Gelişigüzel ettikleri kahvaltının ardından, güneşin verandaya vuran ilk

ışıkları altında oturdular. O ana dek buzların eridiğine dair başka

belirtilere de rastlamış olmalarına rağmen, ikisi de Will'in keşfettiği

şeyin önemi hakkında konuşmak istemiyordu.

Kulübenin etrafını kaplayan kar örtüsünün içinden kahverengi, ıslak çim

parçacıkları fırlamıştı. Ağaçlardan yere düşen kar kütlelerinin gürültüsü ise giderek artıyordu.

Toprak ve ağaçlar, hâlâ kalın bir kar örtüsüyle kaplıydı elbette. Ancak işaretler, karın erimeye başladığını ve bunun kaçınılmaz bir şekilde

devam edeceğini gösteriyordu.

"Sanırım artık yolculuk hazırlıklarina başlamalıyız," dedi Will sonunda.

Zaten ikisinin aklından da bu geçiyordu.

"Henüz yeterince güçlü değilsin," dedi Evaılyn. Çocuğun Ragnak'ın Mekânı'nda avlu kölesi olarak çalışırken aldığı sıcakotunun uyuşturucu

etkisinden kurtulmasından bu yana, yalnızca üç hafta geçmişti. Oradan

kaçmadan önce Will, yetersiz beslenmiş, soğuktan korunamamış, üstüne

üstlük fiziksel gücünü tüketen ağır işler yüzünden bitkin düşmüş haldeydi. Kulübedeki yetersiz öğünler yalnızca hayatta kalmalarını sağlamış, Will'in kuvvetini toplamasına yetmemişti. Kulübede buldukları mısır ununun yanında az miktarda sebze ve Evanlyn ile kim bilir ne dolaplar çevirerek elde ettikleri lifli etlerle besleniyorlardı.

Kışın ortalıkta çok az hayvan vardı ve onları yakalamak için kurdukları yetersiz kapanların da öğünlerine pek faydası olmamıştı.

Will, omuz silkip "İdare ederim," dedi kısaca. "Etmek zorundayım."

Sorunun can alıcı noktası da buydu elbette. Yüksek geçitleri kaplayan kar eridiğinde, yeniden tepelere çıkmaya başlayacak olan avcıların onları bulacağını ikisi de biliyordu. Evanlyn bililerine rastlamıştı bile - WilTin kendine geldiği gün ormanda görmüş olduğu gizemli atlı. Neyse kı o günden bu yana ortalıklarda gözükmemişti süvari. Ama bu bir uyarıydı; onun arkasından başkaları da gelecekti ve Will ile Evaıııyn'in onlar gelmeden önce kulübeden ayrı İmal ari, dağ geçitlerinin gerisine rnerek sımıdan Tötonya'ya geçmeleri gerekiyordu.

Evanlyn başmı kuşkuyla salladı ve suskun kaldı. Will'in haklı olduğunu fark etti. Buzlar iyice çözülmeye başladığında, Will'in seyahat edebilecek kadar güçlü olduğuna inansın ya da inanmasın, oradan ayrılmaları gerekecekti.

"Her neyse," dedi sonunda, "daha önümüzde birkaç hafta var. Buzlar erimeye yeni başladı. Kim bilir? Bir başka soğuk hava dalgası

bastırabilir."

Bu gerçekten olabilir, diye düşündü kız. Çok olası değildi belki ama en

azından imkân dâhilmdeydi.

Will başını sallayarak "O da bir ihtimal," dedi.

Sessizlik bir kez daha battaniye gibi üstlerine örtülmüştü. Evanlyn,

birden pantolonunu temizleyerek ayağa kalktı ve "Ben gidip kapanlara bakayım," dedi. Will ona eşlik etmek ıçıı ayaklanınca, çocuğu durdurdu.

"Sen burada kal," dedi nazikçe. "Şu andan itibaren gücünü elinden geldiğince koruman gerekecek."

Bir an duraksayan Will, başını salladı. Kızın haklı olduğunu fark

etmişti.

Evanlyn, av çantası olarak kullandıklari bez çuvalı kaldıiip omzuna attı

ve Will'e gülümseyerek ağaçlarin arasına yollandı.

Kendisini işe yaramaz ve keyifsiz hisseden Will, ağır ağır yemek yemek

için kullandıkları tahta tabakları toplamaya başladı. Kederle elimden

gelen tek şey, diye geçirdi aklından, bulaşık yıkamak.

Kapan hattını, son üç haftadır kulübenin uzağına taşımaya

başlamışlarrii Minik hayvanlar, tavşanlar, sincaplar ve nadiren kaı

tavşanları Will'in kurduğu kapanlara takıldıkça, bölgedeki diğer

hayvanlar da uzaklaşmıştı. Bu nedenle kapanları birkaç günde bir yeni

noktalara taşımak zorunda kalıyorlardı. Her yeni nokta, bir öncekine göre kulübeden daha uzakta oluyordu.

Evaıılyn, en yakın kapana ulaşıncaya kadar, dar ve yokuş yukarı uzanan patikada kırk dakika kadar yürüyeceğini tahmin ediyordu. Kapanın bulunduğu noktaya doğru düz bir çizgide ileıleyebilse, yolu kısalacaktı elbette. Ancak kıvrılarak ilerleyen patika, ağaçların arasından geçerek alması gereken mesafeyi en az iki katına çıkarıyordu.

Artık iyice farkına vardığı üzere, buzlar dört bir yanda erimeye başlamıştı. Yürürken ayaklarının altında gıcırtılar çıkaran kar örtüsü yoktu artık. Zemin daha ağıı ve ıslaktı ve adımları da karın içine gömülüyordu. Erimekte olan karla temas eden çizmeleri, sırılsıklam olmuştu bile. Bu yoldan son geçişimde, diye düşündü Evaıılyn, çizmelerim ince ve kuru bıı toz tabakası halindeki karla kaplanıyordu

Bunun yanında, bölgedeki hayvanların hareketlenmekte oldukları da gözüne çarpmıştı. Kuşlar, ağaçların arasından daha büyük sürüler halinde uçuyordu. Patikada rastladığı bir tavşan, ürkerek karla kaplı böğürtlen çalılığının güvenliğine çekildi telaşla.

En azından, diye düşündü Evaıılyn, tüm bu hareketliliğin kapana kısılmş, tatlı bir av hayvanı olarak geri dönme ihtimali var.

WiH'in çam ağaçlarından birine kazımış olduğu ihtiyatlı sembolü buldu ve onunla birlikte en öndeki kapanı yerleştirdikleri noktayı aramak üzere patikadan ayıildı. Onun sıcakotu-

nun uyuşturucu etkisinden kurtulmasına ne kadar sevindiğini hatırlamıştı.

Evanlyn, avlanma konusunda çok beceriksizdi. Kapanları kurup yerleştirirken uzmanlığını konuşturan Will, yiyecek bulmalarina büyük katkıda bulunmuştu. Tüm bunlar Halt'un yanında almış olduğu eğitimin bir parçasıydı, kıza öyle söylemişti.

Yaşlı Orman Muhafızı'nın adını andıkça, WiU'in gözlerinin birkaç saniyeliğine buğulandığını ve sesinin titrediğini hatırladı. Will ile Evanlyn, kim bilir kaçıncı kez, kendilerini evlerinden çok, çok uzakta hissediyorlardı.

Karla kaplı çalıların arasından geçip sırilsıklam olurken, içini bir mutluluk dalgasının kapladığını hissetti Evanlyn. Hattın ön tarafındaki kapanın içinde minik bir kuş seçiliyordu. Daha önce de yakalamış oldukları bu kuşların etinin son derece lezzetli olduğunu biliyordu. Küçük bir tavuk büyüklüğündeki hayvan, boynunu dikkatsizce kapanın ilmiğine geçirmiş ve tuzağa düşmüştü. Evanlyn, bir zamanlar kuşun bu kadar gaddarca bir ölümü hak etmediğini söyleyip itiraz edebileceğini düşününce, acımasızca gülümsedi. Şimdiyse, güzel bir ziyafet çekecekleri için halinden memnundu.

Boş bir mide, insanın bakış açısını nasıl da değiştiriyor, diye düşündü, ilmiği boynundan çıkardığı kuşu eğreti av çantasına tıkarken. Arkasına birkaç parça mısır tohumu atarak kapanı yeniden kurdu. Ayağa kalktığında, erime aşamasındaki karın dizlerinde bıraktığı iki ıslak lekeyi fark

ederek, can sıkıntısıyla kaşlarını çattı.

Birden arkasında bir hareketlilik sezerek oraya doğru dönmüştü ki...

Daha kımıldayamadaıı, demir bir pençe ağzını kapattı. Evanlin dehşet

içinde nefes alıp vermeye çabalarken, ağzım ve burnunu kapatan duman, ter ve pislik kokulu kürk eldiven, yardım çığlığını bastırivermişti bile.

iki

Ağaçların içinden çıkan süvariler, önlerindeki boş otlağa doğru at

sürüyorlardı.

Baharın gelişi, Tötonya'nın bıı yamacında, önlerinde yükselen sarp

araziye kıyasla daha çok hissediliyordu. Otlaktaki çimler şimdiden

yeşillenmişti ve erimemiş kar yığınları, artık yalnızca günün büyük bir

kısmında gölgede kalan noktalarda görülüyordu.

Sıradan birinin gözü, atlıların arkasından gelen beygirlere

takılabilirdi. Hatta uzaktan bakınca, atlıları, Skaıidiya'nın içine

uzanan dağ geçitlerini arkalarında bırakıp sezonun yüksek açılış

fiyatlarından faydalanma amacı güden ıkı tüccar bile sanabilirdi.

Ama yakından bakıldığında, bu adamların tüccar olmadıkları hemen

anlaşılıyordu. Silah kuşanmış iki savaşçıydı onlar.

Ufak tefek olanı, yanı kımıldadıkça titreşip yer değiştıiıyor- muş gibi

duran grili yeşilli tuhaf pelerinine sarinmiş, sakallı adam, uzun yayını

omzuna asmış, bir ok kılıfım da eyerine bağlamıştı.

Yol arkadaşı, ondan daha cüsseli, genç bir adamdı. Sırtında düz kahverengi bıı pelerin vardı, ancak bahar güneşi boynuyla ellerinde görülen zincir zırhın üzerinde parlıyor, pelerininin altında kalan uzıın bir km göze çarpıyordu. Üzerinde kaba bir meşe yaprağı arması bulunan yuvarlak kalkanı ise görüntüyü tamamlarcaşina sırtına asmıştı.

Atlar da en az binicileri kadar uyumsuz görünüyorlardı. Genç adam iri, doru bir ata biniyordu; uzun bacakları, güçlü kalçası ve omuzlarıyla gerçek bir savaş atıydı bu. Bir ipin ucuna bağlanmış siyah at ise arkalarından geliyordu. Sakallı yol arkadaşının bineği ise oldukça küçüktü, karmakarışık tüyleri ve fıçı gibi bir göğsü vardı; daha çok bir midilliyi andırıyordu aslında. Ama gürbüz bir hayvandı ve oldukça dayanıklı görünüyordu. Ona benzeyen bir başka arkadaşı da temel kamp ve seyahat malzemeleriyle yüklü halde, hemen arkasından geliyordu. Bu son atı öııdekine bağlayan bir ip yoktu. Kendi isteğiyle uysal bir şekilde diğerini takip ediyordu.

Hoıace, boynunu uzatıp tepelerinde dikilen dağların en yükseğine bir göz attı. Dağın üst yarısı hâlâ kaim bir kar örtüsüyle kaplıydı; kardan yansıyan güneş ışıkları karşısında kamaşan gözlerini hafifçe kıstı.

"Şuranın üstünden mi geçeceğiz demek istemiştin?" diye sordu.

Hafifçe tebessüm eden Hah, oğlanı şüpheli bir ifadeyle süzdü. Ancak heybetli dağları incelemeye devam eden Horace, bunun farkına varmadı.

"Üstünden değil," dedi Orman Muhafızı. "İçinden."

Horace, bunun üzerine düşünceli bıı tavırla kaşlarını çattı. "İçinde tünel gibi bir şey mi var?"

"Bir geçit," dedi Halt. "Dağın içinden kıvrılıp bükülerek bizleıi Skandiya'ya götürecek olan dar bir geçit."

Hoıace, birkaç saniye boyunca bu bilgiyi zihninde tarttı. Onun nefes alarak omuzlarını dikleştirdiğini fark eden Halt, bu hareketin beraberinde bir diğer soruyu getireceğini tahmin ediyordu. Tek başına yaşadığı ve hayatın, bitmek tükenmek bilmeyen bir soru dizisinden ibaret olmadığı eski günlerini hatırlayarak gözlerini kapattı.

Ve birden garip bir şekilde, şu anki halini geçmişe tercih ediyor olduğunu anladı. Bununla birlikte, onun sorusunu beklerken istemsiz bir ses çıkarmış olmalıydı, zira Horace'in dudaklarını kararlı bir şekilde, sıkıca kapadığını fark etti. Hoıace, Halt'un verdiği tepkiyi anlamıştı belli ki ve bir başka soruyla onu rahatsız etmemeye karar verdi.

Şimdilik.

Ki bu da Halt'u garip bıı açmaza sokmuştu. Çünkü kendisini Horace'in sorusunu merak etmekten alıkoyamıyordu. Rahatsız edici bir boşluk hissetti içinde. Aldırmamaya çalıştı ancak bu konu, aklından bir türlü çıkmıyordu. Öte yandan Ho- ıace, bir kerelik olsun karşı koyamadığı soru sorma ihtiyacını bastırmış gibi duruyordu.

Halt bir iki dakika bekledi ama koşumların şıkırtısıyla eyerlerden gelen

gıcırtılar dışında ses çıkmıyordu. Eski Orman Muhafızı, sonunda daha

fazla dayanamadı.

"Ne?"

Soru kelimesi, istemeden çıkmış gibiydi ağzından. Gafil avlanan Horace'in atı, korkuyla irkilerek yana kaçtı.

Atım yatıştıran Horace, akıl hocası karşısında incinmiş bir ifade

takındı.

"Ne ne?" diye sordu Halı'a. Ufak tefek adam, sinirli bir el hareketi yaptı.

"Ben de bunu bilmek istiyorum," dedi öfkeli bir sesle.

"Ne?"

Horace, Halfa dik dik baktı; aklını kaçırmış gibi görünüyordu. Onun artan öfkesini yatıştıramamıştı.

"Ne?" dedi tamamen şaşkına dönen Horace.

"Dediklerimi papağan gibi tekrar etme!" diye hiddetle haykırdı Hah.

"Ağzımdan çıkanları tekrarlamayı bırak! Sana 'Ne?' diye bir soru

sorarsam, dönüp bana 'Ne,' diye cevap verme, anlaşıldı mı?"

Horace, soruyu bir iki saniye aklında tarttıktan sonra, o ihtiyatlı

tavrıyla cevap verdi. "Hayır."

Halt, kaşlarını kaim bir V şeklinde çatarak derin bir nefes aldı; gözleri öfkeden alev alev yanıyordu. Ancak ağzını bile açamadaıı Horace erken

davrandı.

"Sen bana neyin 'ne'sını soruyorsun ki?" dedi. Sonra nasıl daha açık konuşabileceğini düşünerek ekledi. "Ya da şöyle diyeyim, neden bana 'Ne?'

diye soruyorsun?"

Öfkesini inanılmaz bir iradeyle bastıran ve bunu gizlemeye çalışmayan

Halt, kesin bir dille konuştu. "Bıı soru soracaktın."

Horace, kaşlarım çattı. "Ben mi?"

Halt, başını salladı. "Evet. Soruyu sormak için nefes aldığını

gördüm."

"Anlıyorum," dedi Hoıace. "Peki, bu som ne hakkındaydı acaba?"

Halt, bir iki saniye kadar sessiz kaldı. Ağzını açtı, yeniden kapadı ve

nihayet konuşacak gücü bulabildi.

"Sana sorduğum şey de bu," dedi. "'Ne?' dediğimde bana ne soracağını soruyordum saıia."

"Ben bir şey sormayacaktım ki," dedi Hoıace. Halt onu şüpheli gözlerle süzmeye başladı. Aklına Horace'ın şaka yaptığı, aslında içinden ona

güldüğü gelmişti. Ona diyebilirdi ki, bu kariyerin açısından hiç de doğru bir hareket olmaz. Orman Muhafızları, yüzlerine gülünmesindeıı lıoş-

lanmazdı. Çocuğun temiz yüzüyle derin bir maviliğe ve içtenliğe sahip

gözlerini inceleyince, boş yere şüphelendiğine kanaat getirdi.

"Tamam, şu sözcüğü bir kez daha kullanmak durumunda kalıyorum ama ne soracaktın söyle?"

Hoıace, bir kez daha derin bir nefes alıp duraksadı. "Unuttum," dedi.

"Neden söz ediyorduk ki?"

"Neyse, boş ver," diye mıildandı Halt, sonra da yol arkadaşının önüne geçmek üzere Abelaıd'ı dirseğiyle dürttü.

Kızgınlıkla kendi kendine söylenmeye devam ediyordu. Hoıace, onun 'bir dakika evvel neden söz edildiğini hatırlayamayan sersem çıraklar' gibi homurtularından bazılarını yakalayabilmişti. Bundan, Halt'uıı az önce gerçekleşen kafa karıştırıcı sohbetten pek de hoşnut kalmadığı sonucunu çıkardı. Tekrar kaşlarını çatarak sorusunu sormak üzere olduğu ana dönmeye çalıştı. Sorusunun ne olduğunu hatırlamalıymış, bunu Halfa bir şekilde borçluymuş gibi hissediyordu kendisini. Garip bir durumdu bu asliıda, çünkü Hoıace ne zaman bir soru sorsa, Halt hep ıç geçirir ve gözlerim deviriردi.

Halt, bazen anlaşılmaz bıı yol arkadaşı olabiliyor, diye düşündü Horace. Ve sık sık basma geldiği üzere, sorusunu hatırlamaya çalişmaktaıı vazgeçtiğinde, birden aklına geliverdi soru.

Bu kez aklindakini unutup dikkati dağılmadan, pat diye söze girdi.

"Çok geçit var ııı burada9" diye seslendi Halfa.

Orman Muhafızı, atının sırtında iki büklüm olarak döndü. "Ne?"

Horace akıllılık edip o malum sözcükle bir kez daha tehlikeli sulara yelken açmak üzere oldukları gerçeğini görmezden geldi. Önlerinde yükselen dağlan işaret etti.

"Dağlanıl içinden diyorum. Skandiya'ya açılan çok geçit var mıdır?"

Birkaç saniyeliğine Abelaıd'ın adımlarını ayarlayarak doru atın onu

yakalamasina izin veren Halt, ilerlemeye devam etti.

"Üç ya da dört tane."

"Skandiyalılar geçitleri tutmuyor mudur?" diye sordu Horace. Geçitlerin korunuyor olması fikri, akla yatkındı.

"Elbette tutuyor," diye cevap verdi Halt. "Başlıca savunma hatlarını dağlar oluşturuyor."

"Öyleyse yanlarından nasıl geçeceğiz?"

Orman Muhafızı, duraksadı. Bu soru, Montsombre Şatosu'ndan

ayrıldıklarından beri zihnini kurcalıyordu. Tek başına olsaydı eğer,

kimseye görünmeden geçmek konusunda hiçbir sıkıntı yaşamayacaktı. Ancak

yanında kocaman, görkemli savaş atının sırtındaki Horace varken, bu iş o

kadar

kolay değildi. Birkaç fikri vardı ancak henüz net bir karar vermemişti.

"Bir şey düşünürüm," diye geveledi ve Halı'un gerçekten de bir şeyler düşüneceğine güvenen Hoıace, başıyla onayladı. Horace'a göre Orman

Mulıafızları'nm elinden gelen en iyi şey buydıı; bir savaşçı çırağının

elinden gelen en iyi şey ise. Orman Muhafızı'nın düşünmesine izin verip,

yollarına çıkan belalı adamları pataklamaktı. Payına düşenden hoşnut bir

şekilde, eyerine iyice yerleşti.

Hah da önceki kadar işkillenmiyordu. Horace'ın ağzından çıkmayan sorunun

11e olduğunu biliyordu artık.

Sonra yüreğini birden kuşku sardı, öncekinden daha güçlü bir kuşku. Ya bu başka bir soruysa ve asıl soru henüz sorulma- dıysa, 11e olacaktı? işte o soruya yanıt verememe düşüncesine katlanamıyordu.

"Bana soracağın şey buydu, öyle değil mi?"

Boş bulunan Hoıace, hızlabaşını çevirip, "Ne?" dedi. Sonra kabalık ettiğini düşünerek "Yanı, affedersin, anlayamadım?" diye toparladı lafı.

Halt, utangaç bir tavırla omuz silkti. "Şu deminki soru; geçitlerle

ilgili olan. Önceden soıacağin soru oydu, değil mi?" Yanıtı bilen ama bildiğinden emin olmak isteyen biri gibi konuşmuştu.

"Sanırim," diye şüpheyle cevap verdi Hoıace. "Pek emin olamıyorum artık... biraz kafamı kanştırdin da." Sesi, pek de ikna edici çıkmıyordu.

Sinirlenen Halt atım mahmuzladığmda, Hoıace, miritılarin aıasindan bu kez tekrarlayamayacağı kadar galiz küfürler duydu.

üç

Kurt gemisi kaptanı ve kıdemli Skandiya kontlarından biri olan Eıak

StarfoUovver* alçak tavanlı, ahşap kapılı Mekân ' m içinden geçerek Büyük Salon'a doğru ilerledi. Yürürken suratım asmıştı. İlkbahar baskın

sezonunun yaklaşıyor olması nedeniyle işleri çok yoğundu. Gemisinin tamir ve bakıma ihtiyacı vardı. Özellikle de sadece denizde geçirilecek birkaç

günde oturtabilecekleri bir ayarlamaya ihtiyaç duyuyordu.

Ama Ragnak'ın huzuruna çağrılmak, planlarını bozmuştu. Özellikle de Yüce

Kont1 un müdürü ve idarecisi Borsa tarafından davet edildiği ıçıı. İşin

içine Borsa'nın karışması, çoğu zaman Ragnak'ın Eıak'a önemsiz bir görev

vereceği anlamına gelirdi. Pek o kadar önemsiz bir görev de olmayabilir,

diye acı acı aklından geçirdi kurt gemisi kaptanı.

Kahvaltı sona ereli çok olmuştu, dolayısıyla içeri girdiğinde Salon’da yalnızca temizlik yapan birkaç hizmetkâr bulunuyordu. Ragnak'ın Büyük Tahtı'ıın hemen yanındaki kaba, çam masada oturan Ragnak ile Boısa'mn başlan, masadaki parşö-

* Ing. Yıldızkovalayan (Ç. N.)

men demetine dönüktü. Eıak, parşömenleri tanımıştı. Skaıidiya boyunca yer alan muhtelifkasaba ve eyaletlere ait vergi ödemeleriydi bunlar. Ragnak için bir saplantıydı bu belgeler. Boısa'ya gelince, adamın hayatına vergi belgeleri yön veriyordu zaten. Nefes alıyor, uyuyor ve vergi ödemeleriyle Ragnak'ı aldatmaya kalkışan ya da Borsa'nin sıkı denetiminden geçer not alamayacak herhangi bir iddia ya da indirimde bulunan tüm yerel koııt-lann başına felaketler gelmesini hayal ediyordu adam.

Eıak, kafasından hesabını yaptı ve bir ıç geçildi. Huzura çağrılışım ve masanın üzerindeki vergi belgelerinden oluşan yığını bir araya getirdiğinde, aklına gelen en olası sonuç, bir diğer vergi toplama görevine gönderileceğiydi.

Vergi toplamak, Erak'in hoşuna giden bir ış değildi. O bir baskıncı, bıı deniz kurduydu; korsan ve savaşçıydı. Bu anlamda. Yüce Kont ve hevesli müdüründen çok, vergi kaçıranların tarafında yer abna eğilimindeydi aslında. Eıak, gecikmiş ya da ödenmemiş vergileri toplamaya gönderildiği görevlerde, ne yazık ki çok başarilı olmuştu. Artık ne zaman bir kasaba

ya da eyaletin vergi borcundan kuşku duyulsa, Borsa'nin aklına hemen Eıak geliyordu.

İşin kötü tarafı, Eıak'ın tavrı ve göreve yaklaşımı da Borsa ile

Ragnak'ın onu tercih etme nedenlerinden biriydi. Canı sıkıldığı ve durumu utanç verici bulup küçümsediği için, görevi mümkün olduğunca çabuk

tamamlamak için elinden geleni ardına koymuyordu Eıak. Entrika dolu tartışmalar ya da tüm kesintilerin uygun bulunup onaylanmasının ardından

yapılan borç hesaplamaları ona göre değildi. Soruşturma altındaki kişiyi

bulup, çift uçlu bir baltayı çenesinin altına dayayarak, tüm vergilerini

derhal ödemediği takdirde adamı sakat bırakma

tehdidinde bulunmak gibi, daha doğrudan bıı yöntemi tercih ediyordu kont.

Bir savaşçı olarak tüm Skaıidiya'da şöhret salmıştr. Savurduğu tehditleri yerine getirme fırsatı bulamadığı için canı çok sıkılıyordu. Ziyaret

ettiği dik kafalılar, borçlanın hemen ödüyor, hatta hiç sözünü etmediği

halde, tartışma ya da tereddüt olmaksızın bir miktar fazladan ödeme bile

yapıyorlardı.

Sıraların arasından geçip salonun ucuna doğru yürürken, masadaki başlar

da yukarr kalktı. Büyük Salon, bıideıı fazla amaca hizmet ediyordu.

Ragnak ve yakın dostlaıi yemeklerini burada yiyordu. Salon, ayrıca

Skandiya'nın kaba ve hızlı sosyal takviminde yer alan ziyafetlerle resmi

toplantılara da ev sahipliği yapıyordu. Ragnak ile Borsa'nin vergi

ödemelerini inceledikleri küçük, ek yapı ise Ragnak'ın ofisiydi. Kıdemli

ya da kıdemsiz tüm kontların günün her saatinde Salon'a girme izinleri

olduğundan, burası pek de özel bir yer sayılmazdı. Ama Ragnak da

mahremiyete ihtiyaç duyan bıı değildi zaten. Gizlisi saklısı olmayan bir yöneticiydi ve geçirdiği tüm kanunları etrafındakilere açıklardı.

"Hey Eıak, geldin demek," dedi Borsa. Erak'ın aklına, müdürün açıkça ortada olan gerçekleri bizzat söyleme ihtiyacı duyduğu geldi. Kimbilıı

kaçıncı kez yapıyordu bunu.

"Bu kez nereye gidiyorum?" diye sordu. Sesi, teslimiyetini belli ediyordu. Yeni görevinden iki adamla tartışarak kurtulamayacağını bildiği için, bıı an önce yola koyulmak istiyordu. Şansr varsa, kıyıdaki küçük

kasabalardan birine yollanacak, en azından eşzamanlı olarak tayfalaıiyla

kurt gemisini de baskın sezonuna hazırlama şansı olacaktı.

"Ostkıag," dedi Yüce Kont. Böylece Erak'ıı gönderileceği görevden kendine fayda sağlama umutları, çabucak suya düştü. Ostkıag doğuda,

karanın içleıindeydi. Skandiya'nın girintili çıkıntılı omurgasını

oluşturan ve yalnızca dağlanıl üzerinden ya da içlerine uzanmakta olan

yarım düzme dolambaçlı geçit sayesinde ulaşılabilen sıradağların uzağında kalan küçük bir yerleşim birimiydi.

En iyi ihtimalle midilli sırtında can sıkıcı bir yolculuk yapması

gerekecekti. Ancak Er ak, midilliye binmekten nefret ediyordu.

Hallasholm'un tepesinde dikilen sıradağlaıi düşününce, aklına birkaç ay

önce kaçmalariıia yardımcı olduğu Araluenli iki köle geliverdi. Çocuklar

neler yaşamıştı acaba; tepelerdeki küçük avcr kulübesine vanp, kış

boyunca hayatta kalabilmişler miydi? Birden Borsa ile Ragıak'ın cevabım

beklediklerim fark etti.

"Ostkıag mı?" diye tekrarladı. Ragıak, sabırsızca başını salladı.

"Üç aylık ödemeleri gecikti. Gidip onları hizaya getirmem istiyorum,"

dedi Yüce Kont. Ragnak ne zaman vergi ve ödemeler hakkında konuşsa,

gözlerinde açgözlü bir ışıltı belirmesine engel olamıyor, diye düşündü

Eıak. Öfkeyle iç geçirdi.

"Ödemeleri bir haftadan fazla gecikmiş olamaz," diyerek zaman kazanmaya çalıştı ancak Ragnak kararlıydı. Yüce Kont, başını şiddetle iki yana

sallayarak "On gün!" diye bağırdı. "Ve bu ilk gecikme de değil! Onları daha önce uyarmıştım, öyle değil ııı Borsa?" dedi başım sallayan müdüre dönerek.

"Ostkrag'dakı kontun adr Sten Hammerlıand," dedi Borsa, yeterli bir açıklama yapmış gibi. Eıak, anlamaz bakışlarla ada-

• Ing. Çekiçel (Ç. N.)

mı Süzdü. "Adı Sten Yapışkanel olmalıymış," diye devam etti müdür, alaylı alaylı "İş vergisini ödemeye gelince, daha önce de cebinde akrep varmış

gibi davranmıştı. Vergilerin tamamını toplasa bile son ödeme gününü

geçirip bizleıi bekletmeyi âdet edindi. Ona bir ders vermemizin zamanı

geldi artık."

Eıak ufak tefek, çelimsiz adama alaylı bir ifadeyle gülümsedi. Boısa'dan şöhretli bir kabadayı olurdu, diye düşündü; tabii yanında, savurduğu

tehditleri yerine getirecek bir adamı bulunması halinde.

"Yani benim ona bir ders vermemin zamanı geldi mi demek istiyorsun?" dedi

ama Borsa, Eıak'ın sesindeki alaycı tonu fark etmemişti.

"Aynen öyle!" dedi memnuniyetle. Ancak Ragıak'ıı sezgileri, müdüründen daha kuvvetliydi.

"Ne de olsa söz konusu olan benim param, Eıak," dedi, neredeyse hırçın bir ses tonuyla. Yüce Koıt'un bakışlarına karşılık verdi. Ragnak'ın

yaşlanmakta olduğunu ilk kez fark ediyordu. Bir zamanlar alev gibi

parlayan kızıl saçlarının rengi donuklaşmış ve beyaza çalmaya başlamıştı.

Bu durum karşısında şaşkına döndü Eıak. Hiç de yaşlanıyormuş gibi

hissetmiyordu, ancak Ragıak ondan çok da büyük sayılmazdı. Bu gerçeğin

farkına vardığı gibi, Yüce Kont'takı diğer değişiklikleri de fark

ediyordu. Adamın saçları beyazlıyor, gerdanı sarkıyor ve beli

kalınlaşıyordu. Onda da böyle değişiklikler olup olmadığım merak etti

Eıak ama bu fikri hemen aklından kovdu. Her sabah parlatılmış metal bir

aynada incelediği yüz hatlarında öyle çarpıcı bir değişiklik yoktu. Bu

durumu Yüce Kont olmanın getirdiği baskılara bağlamaya karar verdi.

"Zorlıı bir kış oldu," dedi. "Belki de geçitler hâlâ açılmamıştır. Mevsim sonuna doğru çok kar yağdr."

Ragnak'ın masasının ardındaki duvarda asılı duran geniş ölçekli Skaıidiya haritasına yöneldi. Ostkıag'ı buldu ve işaret parmağıyla kasabaya en

yakın geçidi takip etti.

"Yılan Geçidi" dedi, kendi kendine. "Sezon sonu yağışla- nyla karın aniden erimesinden ötürü heyelan olması mümkün." Haritadaki mevkıyi

işaret ederek, Ragıak ile Borsa'ya döndü.

"Belki de haberciler daha geçitten geçememiştir?" dedi Ragıak başını iki yana salladı ve Eıak, adamın hırçınlığını, bir isteği geri çevrildiğinde

ya da kararı sorgulandığında ortaya çıkan mantıksız öfkesini bir kez daha hissetti.

"Söz konusu kişi Sten, ondan eminim," dedi Yüce Kont. "Başka biri olsaydı, seninle hemfikir olabilirdim, Eıak." Ragnak'ın yalan

söylediğinin farkında olan Eıak, başını salladı. Ragıak, nadiren karşıt

göıüştekılerle hemfikir olurdu. "Git oraya ve parayı getir. Karşı çıkması halinde, Sten'i de tutukla ve yanına kat. Hatta karşı çıkmasa bile

tutukla onu sen. Yanına yirmi adam al. O herife dünyanın kaç bucak

olduğunu göstermek istiyorum. Bu değersiz kontlar tarafından aptal yerine konmaktan bıktım artık."

Eıak, şaşkın bakışlarını Ragnak'a doğru kaldırdı. Bir kontu kendi

mekânında tutuklamak, hafife alınacak bir durum değildi; hele ki gecikmiş

vergi ödemesi gibi önemsiz bir suçtan dolayı. Vergi kaçırmak,

Skaııdıyalılar arasında neredeyse bir gelenekti. Yakalanırsan borcunu

ödüyoıdun, böylece sorun hemen çözülüyordu. Erak, bu suçtan dolayı

kimsenin tutuklanma utancına maruz bırakıldığını hatırlamıyordu. Skandi-

yalılar özgür rıhlıı insanlardı, bağımsızdılar ve bununla gurur

duyarlardı. Ve takipçilerinin yerel bir konta duyduğu sadakat, Ragnak'ın

egemen olduğu Merkez Salon'dan önce gelirdi.

"Bu pek akıllıca olmayabilir," dedi Eıak, usulca. Bakışlarını önündeki masaya dağılmış parşömenlerden kaldıran Rag- nak, Eıak'a bir bakış attı.

"Neyin akıllıca olduğuna ben karar veririm," dedi. "Yüce Kont olan benim, sen değilsin."

Saldırgan sözlerdi bunlar. Eıak, kıdemli kontlardan biriydi ve Skandıya

âdetlerine göre, liderinin düşüncesine ters düşse bile, görüşünü dile

getirme hakkı bulunuyordu. Dilinin ucuna kadar gelen öfkeli yanıtı yuttu

Eıak. Ragıak'ı bu ruh halindeyken daha fazla kızdırmanın anlamı yoktu.

"Yüce Kont sensin biliyorum, Ragnak," dedi usulca. "Ama Steıı de kendi mekânında bir kont ve belki de ödemeyi geciktirmesinin son derece geçerli bir mazereti vardır. Bu şartlar altında onu tutuklamak, gereksiz tahrik

anlamına gelir."

"Sana 'geçerli bir mazereti" olmayacağını söylüyorum, lanet olası!"

Ragnak'ın gözleri kısılmış, yüzü öfkeden kızarmıştı şimdi. "O bir hırsız ve üçkâğıtçı! Diğerlerine ibret olması için cezalandınimalı!"

"Ragnak..." diye son bir kez şansını denemek üzere söze başladı Erak.

Ancak bu kez sözünü kesen. Borsa oldu.

"Kont Erak, talimatlanıızı aldınız! Lütfen gidip gereğini yapın!" diye bağırınca, Erak öfkeyle müdüre doğru döndü.

"Ben Yüce Koııt'un emirlerini yerme getiririm, müdür. Seninkileri değil."

Borsa, hatasının farkına varmıştı. Masanın Erak ile arasında

kalmasına dikkat ederek, bii iki adım geriledi. Gözlerini Erak'ınkileıden kaçırdı ve bıı esnada aralarında nahoş bir sessizlik yaşandı. Ragıak,

bir parça -çok da değil- alttan almak gerektiğini nihayet anlamış gibi

duruyordu. Sinirli bir sesle "Bak, Erak, git ve şu vergileri Steıı'den tahsil et," dedi. "Ve ödemeyi kasten yapmıyorsa, yargılanması için onu da yanında getir.

Tamam mı?"

"Peki, ya geçerli bir nedeni varsa?" diye ısrar etti Erak.

Yüce Kont, pes etmiş gibi bir el hareketi yaptı. "Geçerli bir nedeni varsa, onu rahat bırakabilirsin. Senin için de uygun mu?"

Erak başını sallayarak "Bu şartlar altında, evet," diye yanıtladı.

Meseleyi uzatmaması gerektiğini asla öğrenemeyen Rag- ıak, alaylı bir

sesle "Hey, gerçekten mi?" dedi. "Eh, sizin adınıza pek sevindim. Kont Erak. Yaz bitmeden yola koyulmayı düşünüyor musunuz acaba?"

Erak, sertçe başını sallayıp arkasını döndü. Aradığı boşluğu yakalamıştı.

Ona kalsa, Ragnak'ıı katlanılmaz bir baş belası olması gerçeği bile

vergilen zamanında ödememek için geçerli bir nedendi. Sten'i tutuklamadan gen dönmesi durumunda, bu durumu başka bir şekilde dile getirmesi

gerekecekti.

W ili, uykusundan sıçrayarak uyandı. Güneşin altında, verandanın kenarına oturmuştu ve uyuklamakta olduğunu geç fark etti. Pişmanlıkla, bu günlerde zamanının çoğunu uyuyarak geçirdiğim düşündü. Evanlyn, gücünü toplama

aşamasında olduğu ıçıı bunun normal olduğunu söylemişti. Kızın lıaklı

çıkmasını umut ediyordu.

Başka bir sorunu daha vardı oğlanın; Skandiya başkentinden kaçtıklarından beri, zamanlarim geçirmekte olduklari kulübenin etrafında yapacak hiçbir

şey yoktu neredeyse. Ortalığı temizlemiş, kahvaltıdan kalma bulaşıkları

yıkamış, ardından yatakları toplayıp, kulübedeki birkaç parça eşyayı

düzenlemişti. Bu işler yalnızca yarım saatini aldığı için, kulübenin

arkasındaki ahırda bulunan midillinin tüylerini taramıştı. Hayvan Wıll'i ve kendisini şaşkınlıkla izlemişti. Will, geçmişte kimsenin hayvanla bu kadar ilgilenmediğim talimin ediyordu.

Sonrasında Will, kulübenin ve minik açıklığın etrafında amaçsızca gezinmiş, kar örtüsünün altından kendilerini göstermeye başlayan nemli çimleri incelemişti. İşsiz güçsüz kalınca yeni kapanlar kurmayı planlamış, sonra bu fikri kafasından uzaklaştırmıştı. Ellerinde zaten ihtiyaç duyduklarından fazlası vardı.

Canı sıkkın, işe yaramaz hissederek Evaniyn'in dönüşünü beklemek için verandaya oturmuştu. Bir an için güneşin sıcaklığıyla gevşeyip sızmış olmalıydı.

Birden havanın uzun süre önce ısınmış olduğunu fark etti. Güneş, artık iyice jukselmişti ve çam ağaçlarının uzun gölgeleri artık kulübenin üzerine düşüyordu. İkindi vakti olmalı, diye tahmin yürüttü Will.

Birden çatılan kaşlaıi, alnının buruşmasına neden oldu. Evanlyn, kapanlari kontrol etmek üzere öğlenden epey önce ayiıimıştı. Kapan hattını kulübeden gitgide uzağa taşıdıkları düşünülse bile, şimdiye dek kapanların yanına varmış, onlan kontrol etmiş ve geri dönmüş olmalıydı. En az üç saattir -belki de daha uzun süredir -ortalarda yoktu Evanlyn.

Tabii çoktan dönmüş, Wıll'i uyurken görmüş ve uyandırmak istememiş de

olabilirdi. Kaskatı olmuş eklemlerinin isyanına aldırmadan ayaklanan

Wıll, kulübenin içini kontrol etti. Ancak Evaniyn'in dönmüş olduğuna dair hiçbir işaret göremedi. Av çantası ve kızın kalın, yün pelerini ortalarda

yoktu. Kaşlarını çatan Wıll, ne yapması gerektiğini düşünerek minik açıklıkta bir ileri bir geri yürümeye başladı. Evaniyn'in tam olarak kaç

saat önce kulübeden ayrıldığını bilmesi gerekiyordu, uykuya- kaldığı için kendi kendini sessizce azarladı. Yol arkadaşının başına ne geldiğim merak ederken, kamının endişeyle sancılandığını hissedebiliyordu. Sakin olmaya

çalışarak, olasılıkları gözden geçirdi.

Evanlyn, yolunu kaybetmiş ve giderek gürleşmekte olan, karla kaplı çam

ağaçlarının arasından kulübenin yolunu bulmaya

çalışıyor olabilirdi. Bu, pek olası değildi ama. Will, kapan hatlarına

uzanan patikaları gizli simgelerle işaretlemişti ve Evanlyn de bakacağı

noktaları biliyordu.

Belki de yaralanmıştı. Düşmüş, bileğini burkmuş olabilirdi. Yollar bazı

noktalarda engebeli, dik bir hal alıyordu. Gece yaklaşırken, yaralı ve

yürüyemez halde karın üstünde yatıyor olabilirdi.

Üçüncü olasılık ise, Evaniyn'in binlerine rastlamış olmasıydı. Ve bu

dağlarda karşılaşacağı kimse, iyi niyetli olmazdı. Belki de yine

Skaıidiyalılar tarafından yakalanmıştı. Bunu düşününce, Will'in nabzı

birden hızlandı. Skandiyalılar'in kaçak bir köleye pek de merhamet

göstermeyeceklerini biliyordu. Eıak, onlara bir kez yardımcı olmuştu ama

bu sefer -fırsat bulsa bile- elinden bir şey gelmezdi.

Bunları düşünürken kulübenin içinde dolaşmaya ve Evanlyn'ı aramaya koyulmak için eşyalarını toplamaya başlamıştı bile. Tulumlardan birine, her gün nehirden kulübeye kadar taşıdığı kovadan su doldurdu ve birkaç parça soğuk eti bağlayıp çıkın haline getirdi. Ardından kalın yürüyüş botlarının bağcıklarını bağlayıp, koyun derisinden yeleğini kapının arkasında asılı durduğu çividen çıkardı.

Her şeyi hesaba katacak olursak, diye düşündü, ikinci seçenek en akla yatkın olandı. Evanlyn, büyük olasılıkla bir yerlerde yaralanmış yatıyordu. Skaıidiyalılar tarafından kaçırılmış olma ihtimali gerçekten de çok düşük, diye düşündü. Dağlara çıkmak için vakit hâlâ erkeıidi.

Yalnızca bir avcı şansım denemek isteyebilirdi. Ve ortalıkta, dağdaki tüm yolları tıkamış olan kar yığınlarıyla mücadele etmeye değer bir av da yok-

tu henüz. Hayır, lıer şey hesaba katılacak olursa güvendeydi Evanlyn ama hareket edemez haldeydi.

Ki bu da Will'ıı, dizginleyip eyerlediği midilliyi de yanında götürmesi gerektiği anlamına geliyordu. Böylece kızı bulduğunda, midilliye bindirip kulübeye geri götürebilecekti. Evaniyn'i bulacağına emindi. Hah ya da Gılan kadar olmasa da ız sürme konusunda oldukça iyiydi ve karla kaplı arazide kızın izim takip etmesi kolay olacaktı.

Ama yine de... Midilliyi yanına alıp almamak konusunda kararsızdı Will. Minik at gereksiz yere gürültü yapacaktı ve içinde yeşeren berbat şüphe tohumu, Will'e ihtiyatlı olması gerektiğim fısıldıyordu. Evaniyn'in yabancılara rastlamış olduğunu sanmıyordu ama imkânsız da değildi bu. Olan biteni anlayıncaya kadar, dikkat çekmeden ilerlemesi daha akıllıca olacaktı. Kararım verir vermez, yataklardaki battaniyeleri bir araya getirerek omzuna attı. Geceyi açıklıkta geçirmesi gerekebilirdi ve hazırlıklı olması lazımdı. Hemen yanındaki şömineden aldığı bir parça çakmaktaşını da cebine koydu.

Artık yola çıkmaya hazırdı. Kapıda durup başka bir şeye İhtiyacı var mı diye kulübeyi inceledi. Gayriihtiyari bir şekilde kapının pervazına dayalı duran küçük avcı yayıyla ok kılıfını kaldırdı ve kılıfı da battaniye yumağıyla birlikte sırtına vurdu. Derken aklına düşen bir diğer fikir üzerine şömineye giderek küllerin arasından yarısı yanmış bir sopa buldu.

Dışarı çıkınca, kapının üzerine kaba saba harflerle "Seni aramaya çıktım. Burada bekle," diye yazdı.

Ne de olsa Evaniyn'in Will ayrildıktan sonra kulübeye dönme ihtimali vardı ve kızın onu bulmak için bir daha dışarı çıkmasını istemiyordu. Evaniyn'in geri dönmesi halinde, ayak izleri Will'i nasılsa bir süre sonra kulübeye geri getirecekti.

Birkaç saniyesini harcayarak yayın telim gerdiğinde, Halt'ın sesi kulaklarında çınladı. "Gevşek kirişli bı yay, angarya bir işe benzer. Gergin kirişli bir yay ise gerçek bir silahtır." Yaya küçümseyerek baktı. Ahım şahım bir silah sayılmaz, diye düşündü. Ama bütün silahlan, onunla kemerindeki minik bıçaktan ibaretti. Açıklığın ucuna giderek Evaniyn'in kar üstünde açıkça seçilen ayak izlerini buldu. Güneşli bahar sabahının ardından bir parça bulanıklaşmış olmalarına rağmen, izleri hâlâ seçebiliyordu. Düzenli adımlarla ormana gıdı.

Evaniyn'in dağın üst kısımlarına doğru ilerleyen ayak izlerim kolaylıkla takip edebilmişti Will. Aradan çok zaman geçmeden hızlı adımları yerini yürüyüş temposuna bırakmış, ilerledikçe nefes nefese kalmaya başlamıştı. Formda değildi. Eskiden böyle zorlu koşulara saatlerce dayanabilirken, şimdi yirmi dakika geçmeden soluk soluğa kalmış, bitkin düşmüştü. Memnuniyetsizlikle başını sallayarak ayak izlerini takibe devam etti. Evaniyn'in 11e tarafa gittiğine dair net bir fikri olması, takibim daha kolay kılıyordu elbette. Birkaç gün önce kapanları yemden kurmasına yardımcı olmuştu kızın. O gün, bundan daha yavaş bir tempoda ilerlediklerini ve Will yorulmasın diye sık sık mola verdiklerini hatırlıyordu. Evaılyn, başta kararsız kalsa da sonunda çocuğun bu kadar uzağa gelmesine razı olmuştu.

Kapanları nasıl yerleştireceğine dair en ufak bir fikri yoktu çünkü. Öte yandan tuzak kurmak, Will'in uzmanlık alanlarından biriydi. Tavşanlarla kuşların hareketlerim gösteren minik işaretleri, tuzağa düşebilecekleri noktaları aramayı ve bulmayı iyi biliyordu Orman Muhafızı Çırağı.

Evaniyn'in o sabah kapan hattına varışı, kırk dakika sürmüştü.

Soluklanmak için giderek daha sık mola vermeye başlayan Will, aynı mesafeyi bir saati aşkın sürede alabilmişti. Verdiği molalar giinışığından faydalanma süresini azalttığı için, canı çok sıkılıyordu.

Ama başka çaresi yoktu. Bitap düşünceye dek kendini zorlayamazdı. Evaniyn'i bulduğunda kıza yardımcı olabilmesi için zinde olması gerekiyordu.

Kapan hattının başlangıcını gösteren, işaretli ağaca vardığında, güneş, dağın tepesini aşmıştı bile. Bir eliyle kesik ağaç kabuğuna dokundu ve gözüne çarpan izleri incelemek için çam ağaçlarına yöneldi. Kalbinin, neredeyse göğsünde donmasına neden olan izleri.

Karın üzerinde, bir ata ait olan toynak izleri seçiliyordu ve bunlar, Evaniyn’in ayak izleriyle kesişiyordu. Belli ki bilileri, kızı takip etmişti.

Bitkinliğini unutan Will, kalın çam ağaçlarının arasında düşe kalka ilk kapanı kurdukları noktaya doğru ilerledi. Kapanın etrafındaki kar örtüsü

bozulmuş ve bir mücadele yaşanmıştı. Olan biteni yerdeki izlerden okumaya çalışan Will, dizlerinin üstüne çöktü.

İlk önce boş kapanı inceledi: Evaniyn'in ilmiği baştan kurduğu, etraftaki karı düzelttiği ve üzerine birkaç parça tohum

attığı noktayı görebiliyordu. Demek ki oraya vardığında, kapanın içinde

bir hayvan vardı.

Derken bakışlarını ileriye doğru çevirdi; büyük olasılıkla bir şeyler

yakaladığı ıçıı sevinç içinde kapanı yemden kuran, diz çökmüş Evaniyn'in arkasında pozisyon alan diğer kişinin ayak izlerini fark etti. Atın

toynak izleri, yaklaşık yirmi metre ötede bitiyordu. Hayvanın sessizce

hareket etme eğitiminden geçtiği belli oluyordu; tıpkı Orman Muhafızı

atlan gibi. Will'in içini bir endişe kapladı. Bu tür yetenekleri bulunan

bir düşmanları olması, hiç hoşuna gitmemişti ve artık nasıl bir düşmanla

karşı karşıya olduğunu biliyordu. Yabancı her kim ise, Evaıılyn ile

giriştiği mücadelenin izleri, Will'in eğitimli gözleri tarafından

kolaylıkla görülüyordu. Adamın erkek olduğunu varsayıyordu- hafifçe

arkasına geçtiği Evaniyn'i yakalayışmı ve mücadele eden kızı kar üstünde

sürükleyişini neredeyse gözünün önüne getirebiliyordu.

Zemindeki karmaşa, Evaniyn'in nasıl mücadele edip tekmeler savurduğunu gösteriyordu. Sonra dövüş birden sona ermişti; iki adet düz çizgi, atın

beklediği yere doğru uzamyoıdu. Bunu gören Will, Evaniyn’in baygın

vücudumun topuklarindan sürüklendiğini anladı.

Baygın mı? Yoksa ölü mü? diye düşündü. Bu düşünce, bir an için kalbım sıkıştırdı. Ama kararlılıkla hemen kendini topladı.

"Eğer onu öldürmüş olsaydı, yanında götürmesinin bir anlamı olmazdı," dedi kendi kendine. Neredeyse inanmıştı da bu söylediklerine. Ama atın izlerini anayola ve oradan da kulübeye giden yolun tam ters yönüne doğru takip ederken, içim belirsiz bir his kemiriyordu.

Battaniyeleri yanında getirmeyi akıl ettiğine çok memnundu. Soğuk bir gece olacak, diye düşündü. Keltika'daki köprüde kaybetmiş olduğu sağlam, eğimli yayın yanında olmasını tercih etmesine rağmen, kulübedeki yayı yanında getirdiğine de sevindi. Kendi yayı, her şeye rağmen etkisiz Skandiya avcı yayından çok daha etkiliydi. Ve içinde, çok yakında silah kullanması gerekeceğine dair rahatsız edici bir his vardı.

B€Ş

dünyatersiıie dönmüş, bir yukarı bıı aşağı gidip geliyordu.

Evanlyn, giderek daha net görmeye başladı. Yüzü, bir atın sol sağrısından yalnızca birkaç santimetre uzaklıkta, baş aşağı sallanmakta olduğunu fark etti. Bulunduğu ters konum nedeniyle kan başına hücum etmişti ve bu, kıza acı veriyordu. Acı, atın sabit temposu nedeniyle iyice güçlenmekteydi.

Hayvanın kestane renginde olduğunu fark etti; acil olarak tımarlanmasını gerektiren uzun, kaba tüyleri vardı. Görebildiği bölge, hayvanın teriyle ve kurumuş çamurla kaplıydı.

Atın salınarak attığı her adımda, kamına sert bir şey batıyordu. Baskıyı

azaltmak için hafifçe kımıldandı ama kafasına sert bir darbe yiyince, mesajı alarak kımıldanmayı kesti

Başını çevirdiğinde, onu esir etmiş olan kişinin sol bacağını seçebiliyordu. Adam, eteği andıran uzun, kürklü bir palto ve yumuşak deriden botlar giymişti. Altında ise yolu kaplayan karmakarışık kar örtüsü hızla geçip gidiyordu. Baygın bedeninin eyerin ön tarafına ıastgele fırlatılmış olduğunu fark etti. Kamına batan sert nesne de eyer topuzu olmalıydı.

Olan biteni hatırlıyordu artık. Arkasında bir ses duymuş, bakmak için döndüğünde belli belirsiz bir hareketlenme hissetmişti. Leş gibi ter, duman ve kürk kokan bir el, çığlık atmasını engellemek için ağzını kapamıştı. Sanki beni duyabilecek biri varmış gibi, diye geçirdi aklından Evanlyıı, kederle.

Saldırganın, dengesini kaybetmesi için Evaıiiyıı'i geriye doğru ittiği mücadele, kısa sürmüştü. Adamın elinden kurtulmak için uğraşmış, tekmeler savurup onu ısırmaya çalışmıştı. Ama dişlerini adamın kalın eldivenine geçirememişti. Üstelik sürüklenirken tekme atmanın da bir anlamı yoktu.

En sonunda, sol kulağının hemen arkasında büyük bir acı hissetmiş, ardından da karanlığa gömülmüştü.

Yediği darbeyi aklından geçirirken, son kulağının arkasındaki şişliğin zonkladığını fark etti. Bu şekilde seyahat etmek, ona yeterince sıkıntı

veriyordu. Ama hiçbir şeyi, özellikle de onu tutsak almış olan adamı göremememek, daha da kötüydü. Eyerin üzerinde iki büklüm yatarken, geçtikleri arazileri bile göremiyordu. Yani kaçmaya kalkışsa bile dönüş yolunu bulamayacaktı.

Fark ettirmeden başını çevirip, biniciye bir göz atmayı denedi. Ancak adam, kızın hareketlendiğini fark etmişti. Böylece başına bir darbe daha alan Evanlyn, tam da ihtiyacım olan şey, diye düşündü.

Adama karşı çıkmanın bir anlamı yoktu. Böylece kaslarını elinden geldiğince gevşetmeye çalıştı kız. Oldukça başarısız bir denemeydi bu. Ama en azından başını aşağı bırakınca, kasılan boynu ve omuz kasları biraz olsun rahatlamıştı.

Yol, altından geçip gitmeye devam etti. Atın ön toynakları,

kar örtüsünü bozarak alttaki ıslak çinilerin açığa çıkmasına neden oluyordu. Birden yokıış aşağı gittiklerini fark etti Evanlyn. Binici,

atın dizginlerim şimdi daha sıkı tutuyordu. Kız, biniciden uzaklaştığını hissetti. Atın dengesini sağlamak için üzengilere dayanarak arkasına yaslanıyordu adam.

Yüz üstü yatarken, hemen önlerinde bulunan ve eriyip tekrar donmuş olan kar yığınını görebiliyordu kız. Kaygan ve buzlu bir yerdeydiler. Atın toynakları, Evanlyn adamı uyaramadan kar yığınına dalıverdi.

Hareketlerini kontrol edemeyen hayvan, buzun üstünde yokuş aşağı kaymaya

başladı. Evaıiiyn'in irkilerek homurdandığım duyduğu binici, panikleyen atı yatıştırmak için, dizginleri sıkıca çekerek iyice geriye yaslandı. Kaydılar, eşelendiler ve nihayet durdular. Buzlu kısım gende kalmıştı artık ve süvari, yeniden normal temposuna dönmesi ıçiıı atı dürttü.

Evanlyn, önüne bir fırsat çıktığının farkiıdaydı. Bir daha aynı durumun yaşanması halinde, kaçınası ıçiıı bir fırsat doğabilirdi.

Sonuçta ata bağlı değilim, dedi kendi kendine. Yalnızca her iki taraftan sallanıyordu, hepsi o. Atın tökezlemesi durumunda, binici ayağa kalkıncaya dek kaçıp kurtulabilirdi... ya da o öyle sanıyordu.

Çünkü 11e adamın sırtına geçirdiği yayı ne de yanında asılı duran ok kılıfını görebiliyordu. Neyse ki at, bir daha tökezlemedi. Yolda başka meyilli arazilerle hayvanın ön bacaklarının kilitlendiği ve arka toynakları üzerinde yokuş aşağı metrelerce sürüklendiği kaygan noktalardan geçmediler değil. Ancak bunlar olurken, binicisi bir an bile kontrolünü kaybetmemiş, atın paniklemesine de izin vermemişti.

Nihayet hedefe varmışlardı. Evanlyn bunu, atın kayarak durmasından ve binicinin kızı yakasından kavrayıp ıslak karın üzerine fırlatmasından anlamıştı. İki büklüm halde külçe gibi yatarken, zihnini toplayıp etrafını gözlemesi için birkaç saniye geçmesi gerekti.

İçine küçük bir kamp kurulmuş bir açıklıktaydı. Onu esir almış olan adamı atından inerken görebiliyordu artık. Üstü başı kürkle kaplı, kısa boylu,

tıknaz bir adamdı. Geniş etekli, uzun kürk paltosu, vücudunun büyük bir kısmım kapatıyordu. Kafasında koni biçimli, tuhafbir kürk şapka vardı. Paltosunun alımda ince keçeden yapılma biçimsiz bıı pantolon görülüyordu. Yaklaşık diz hizasına gelen yumuşak deriden botları, pantolonun üzerine çıkarılmıştı.

Zamanının çoğunu at sırtında geçiren bir adamın yamuk adımlarıyla Evanlyn'e doğru yürüyordu şimdi. Keskin yüz hatları vardı. Yıllar boyu rüzgâr altında uzun mesafeleri gözlemekten ve sert arazinin gözünü kamaştırmasından dolayı, badem şeklindeki gözleri neredeyse görülmeyecek kadar kısılmıştı. Koyu tenliydi, güneşin altında dolaşmaktan dolayı cildi, neredeyse ceviz rengini almıştı.

Burnu küçük ve geniş, dudakları ise inceydi. Evaniyn’in edindiği ilk izlenim, adamın kaba bir suratı olduğuydu. Hemen sonra fikrim değiştirdi. Adamın yüzüne umursamaz bir tavır hâkimdi. Yanma varıp boynundan yakaladığı Evaniyn’i zorla ayağa kaldırdığında, gözlerinde ne bir şefkat ne de ilgi işareti okunuyordu.

"Kalk," dedi adam. Kısık bir sesi ve gırtlaktan gelen bir aksam vardı ama Evanlyn, Skandiya lehçesindeki o tek kelimeyi tanımıştı. Temelde Araluen dilini çok andırıyordu ve yanlarında geçirdiği aylar sayesinde Skaııdıya dilini anlıyordu artık. Adamın, onu ayağa kaldırmasına izin verdi. Biraz da şaşkınlıkla, neredeyse aynı boyda

olduklarını fark etti. Ancak ufak tefek de olsa, adamın kızı sürükleyerek kaldıran kolları son derece güçlüydii.

Nihayet adamın yayıyla ok kılıfını gören Evanlyn, içten içe kaçması için bir fırsat doğmadığına sevindi. Onu sürükleyen adamın usta bir okçu olduğundan şüphesi yoktu. Becerikli biri gibi duruyor, diye düşündü. Kendinden çok emin, kontrolü elinden hiç bırakmayan bir havası vardı adamın. Bıı avcıydı belki de. Sol kalçasındaki, pirinç kabzalı uzun, kıvrımlı kılıç ise onun bir savaşçı olduğuna işaret ediyordu.

Evaniyn'iıı adamla ilgili gözlemleri, kamptan gelen seslerle kesildi. O tarafa baktığında, gözüne benzer giyimli ve silahlı beş savaşçı çarptı. Kabarık tüylü minik atları, iki ağacın ortasına gerilen bir ipe bağlıydı ve açıklıkta da keçeden yapılmışa benzeyen üç küçük çadır görülüyordu. Açıklığın ortasına küçük taşlardan örülen çemberde, diğerlerinin etrafında oturdukları bir ateş yanıyordu. Adam Evanljoı'i onlara doğru itince, şaşkınlıkla ayağa fırladılar.

İçlerinden bıii, diğerlerine kıyasla biraz daha öne çıktı. Bu hareket ve adamın sesindeki otoriter ton, onun küçük grubun lideri olduğunu gösteriyordu. Lider, Evaniyn'i yakalayan adamla hızlı bir konuşmaya daldı. Evanlyn kelimeleri anlaya- mıyordu ama adamın ses tonu, hislerini açıkça belli ediyordu. Grubun lideri öfke içindeydi.

Küçük grubun başı olmasına karşın, Evaniyn'i yakalayıp

oraya getiren adamın da oldukça kıdemli biri olduğu belliydi. Diğerinin öfkesi ve hakaretleri karşısında sinmemiş, aynı sinirli ses tonuyla konuşarak Evaniyn'i işaret etmişti. Yüz yüze durmuş, giderek şiddetlenen bir şekilde tartışıyordu iki savaşçı. Ara ara birinden birinin onu işaret etmesinden anlaşılacağı üzere, Evaılyn hakkında konuşuyorlardı.

Evanlyn, diğer dört adama bir göz attı. Adamlar tutsağa ilgilerini kaybetmiş, bir kez daha ateşin etrafına yerleşmişlerdi.

Tartışmayı ilgiyle, ama endişe etmeksizin izliyorlardı. İçlerinden biri, uçlaıinda birkaç parça taze etıı kızarmakta olduğu yeşil ağaç parçalarını çevirmek üzere hareketlendi. Etlerden kömürlerin üstüne damlayarak cızııdayan yağ ve sıvılar, havaya hoş kokulu bir duman yayılmasına neden oluyordu.

Evaniyn'in karnı, hafifçe guruldadı. Will ile paylaştıkları yetersiz kahvaltıdan bu yana hiçbir şey yememişti. Güneşin konumundan, akşamüstü olduğunu tahmin etti. Hesaplarına göre yolculukları, en az üç saat sürmüştü.

Tartışına, nihayet -onu yakalamış olan adamın lehine- sonuçlanmış gibi duruyordu. Lider, ellerini öfkeyle havaya kaldırarak arkasını döndü ve ateşin başındaki yerine dönerek bacak bacak üstüne attı. Evanlyn'e göz atarak öteki adama ilgisizce bir el işareti yaptı. Evanlyn, akıbetinin belirsizliğinden kaynaklanan kuşkularının hafiflediğim ve rahatladığım

hissetti. Belli kı grubun lideri, onu tutsak olarak tutmayı gereksiz buluyordu. Öte yandan diğer adam, onu özel bir nedenle esir etmişti. Peki, neydi bu neden?

İçinden bir korku dalgasının geçmesine neden olan şey de bu soruydu. Ama sorusuna hızlı bil yanıt alamayacaktı. Binici, eyer topuzundan çıkardığı bir kangal iple Evaniyn'in boğazına iki hızlı düğüm attı. Ve açıklığın ucundaki geniş çam ağacına doğru sürüklediği kızı iple ağaca bağladı. Evaniyn'in kımıldayacak çok az yeri kalmıştı. Adam onu kaba hareketlerle ite kaka döndürdü ve yakaladığı ellerim zorla arkaya döndürüp bileklerim üst üste getirdi. Bunu neyin takip edeceğini fark eden Evaıılyn, içgüdüsel bir şekilde tepki gösterdi. Ama cevabı, başının hemen arkasına aldığı bir diğer acı verici darbe oldu. Bunun üzerine adamın, ellerini daha kısa bir ip parçasıyla arkadan kabaca bağlamasına izin verdi. Sertçe atılan düğümlerin verdiği acıyı, irkilip mırıldanarak protesto etti. Hata etmişti. Kafasının arkasına yediği yem darbe, ona sesini çıkarmamasını söylüyordu.

Ellerinden ve boynundan ağaca bağlı bir şekilde, ne yapacağını bilemeden kalmıştı Evaıılyn. Bir parça rahat edeceği şekilde oturmanın yollarını ararken, sorun bir anda çöziilüverdi. Süvarinin bacaklarına doğru savurduğu bir tekme, kalçasının üstüne oturmasına neden olmuştu. Bunun

üzerine, ateşin etrafında oturan adamlardan kıkırtılar yükseldi.

Evaıılyn, bunu takıp eden birkaç saat boyunca yavaş yavaş uyuşan

elleriyle rahatsız bir şekilde oturmaya devanı etti. Adamlar artık ona

aldırış etmiyormuş gibi duruyorlardı. Yemekler yeniyor, deri mataralardan kuvvetli bir içeceği andıran bir sıvı içiliyordu. İçtikçe de çıkardıkları gürültü artıyordu. Ama Evaıılyn, sarhoş gibi görünseler bile, adamların

dikkatlerinin bir an olsun azalmadığını fark etti. İçlerinden biri, daima küçük ateşin aydınlattığı alanın dışında durup nöbet tutuyor ve her yöne

hâkim olmak için sürekli hareket ediyordu. Nöbetçinin hiçbir tartışma

yaşanmadan, düzenli aralıklarla değiştiğini

fark etti kız. Her biri, eşit sürelerle nöbet tutuyormuş gibi duruyordu.

Gece ilerledikçe adamlar da küçük çadırlara çekilmeye başladılar. Kubbe

şeklindeki çadırlar, bellerinin hizasına ancak geliyordu, dolayısıyla

adamların alçak bir kapıdan sürünerek içeri girmeleri gerekiyordu. Ne

olursa olsun, diye kıskançlıkla aklından geçirdi Evanlyn, buradan çok

daha sıcaktır içleri.

Ateş söndü ve adamlardan biri -onu tutsak eden değil, bir başkası- aynı

yamuk adımlarla Evaniyn'in yanına gelip, kaim bir battaniyeyi kızın

üzerine fırlattı. Kaba tüylü battaniyeye, atlarin iğrenç kokulaıi

sinmişti ama sağladığı sıcaklık Evaniyn'i memnun etmeye yetiyor da

artıyordu bile. Yine de yeterince rahatlayamamıştı kız. Böylece ağaca

yaslanıp battaniyeyi omuzlariııa iyice sararak, onu bekleyen huzursuz

geceye hazırlandı.

AL Tı

Arkasına yaslanan Halt, memnuniyetle eserini inceledi,

"işte," dedi. "Bu işimizi görür."

Gözlerini, Halt'un memnun yüz ifadesinden henüz şekil vermiş olduğu resmi görünümlü belgeye kaydıran Hoıace, Orman MuhafızTnı kuşkulu bakışlarla

süzdü.

"Şu alt taraftaki kimin mührü?" diye sordu sonunda, parşömenin sağ alt köşesindeki kocaman balmumu damganın içinde bulunan şahlanmış boğayı

işaret ederek. Hah, sertleşip seıtleş- mediğini anlamak için, balmumuna

hafifçe dokundu.

"Şey, ille de birine ait olması gerekiyorsa, bana ait," diye itiraf etti.

"Ama Skandiyalı dostlarımızın, Galya Kralı Henri’ye ait olduğuna

inanmalarını umut ediyorum."

"Onun kraliyet mührü buna mı benziyor?" diye sordu Ho- ıace ve Halt, balmumunun içindeki sembolü biraz daha yakından inceledi.

"Çok benziyor," diye yanıt verdi. "Sanırım gerçeğindeki boğa biraz daha zayıftı ama benim mührü satın aldığım kalpazanın elindeki şekil de biraz

belirsizdi zaten."

"Ama..." diye mutsuz bir sesle söze başladı Horace ve durdu. Halt, merakla yüzanü ona çevirdi.

"Ama?" diye tekrar etti, kelimeyi bir soru haline getirerek. Horace başını sallamakla yetindi. Aklindakini söylemesi halinde, Halt'un

itirazına gülüp geçeceğini biliyordu.

"Neyse, boş ver," dedi sonunda. Eski Orman Mulıafızı'nın hâlâ onu beklediğini fark edince, konuyu değiştirdi.

"Galya'nin bir yöneticisi yok dememiş miydin?" dedi. Halt, başını salladı.

"Galya'ya hâkim olan bir yönetici yok," dedi genç adama. "Kral Henıi, Galya tahtının varisi ama ipler onun elinde değil. Ülkenin güneyinde bir

sarayı var ve bölgenin savaş beylerine 11e isterlerse yapma serbestliği

tanıyor."

"Evet. Onu ben de fark ettim," dedi Horace anlamlı bir şekilde; despot Depamıeux'ye karşı verdikleri, Galya'dan geçişlerini geciktiren

mücadeleyi hatırlamıştı.

"Yani yaşlı Kral Henıi, bir tür yalandan pehlivan," diye devam etti Halt,

"ama zaman zaman diğer ülkelere temsilciler gönderdiği bilinir. Bu da o işte." Mürekkebin kuruması ve balmumu mührün sertleşmesi için usulca havada salladığı parşömeni işaret etti. Mührün görüntüsü, Hoıace'a tüm

endişelerini hatırlattı birden.

Kendini tutamayıp, "Hiç de gerçekmiş gibi durmuyor!" diye ağzından kaçırıverdi. İslak mürekkebi hafifçe liflemekle meşgul olan Halt, sabırla oğlana gülümsedi

"Elimden bu kadarı geliyor," dedi nazikçe. Ayrıca sıradan bıı Skaııdıya sınır nöbetçisinin mührün sahte olduğunu fark

edeceğinden şüpheliyim; hele kı Depamıeux'deıı aldığin şu zarifGalya

zırhı üstündeyken."

Ama Horace başım kararlı bir biçimde sallıyordu. Endişelen artık su

yüTürıe çıkmış olduğuna göre, devamını da getirmeye kararlıydı.

"Kastettiğim o değildi," dedi, "bunu sen de biliyorsun."

Halt, genç adamın sıkıntılı ifadesi karşısında sırıttı. "Ahlak anlayışın bazen beni hayrete düşürüyor," dedi nazikçe. "Will ile kızı bulabilmek için sınır muhafızlarının arasından geçmemiz gerektiğini biliyorsun,

değil mi?"

"Evaıılyn," diye düzeltti Horace çabucak.

Hah, aldırmadığını gösterircesine elini sallayıp, "Kim olduğunun bir önemi yok," dedi. Horace'ıı Aıaluen Kralı'nm kızı Prenses Cassandıa'ya, kızın Will ve Horace ile tanıştığında kullandığı isimle hitap etme

eğiliminde olduğunu biliyordu. "Bunun farkmdasm, değil mi?"

Horace, derin bir iç geçirdi. "Evet, sanırım, ama işte bir şekilde

öylesine... ahlaksızca gözüküyor ki gözüme."

Halt'un, birlikte mükemmel bir kemer oluşturan kaşlaıı yu- kan kalktı.

"Ahlaksızca mı?"

Horace, beceriksizce devam etti konuşmaya. "Şey, ben mühür ve armaların şey olduğunu düşünürdüm... bilemiyorum, kutsallığı olan şeyler. Yani..."

Kırmızı balmumunun üzerindeki boğa armasını işaret etti. "Bu bir kralın imzası."

Halt, düşünceli bir tavırla dudaklarını büzerek "Pek de kral sayılmaz,"

diye yanıtladı.

"Konu bu değil. Bu bii prensip, anlamıyor musun? Şey gibi..." Benzer bir örnek düşünmeye çalışan Hoıace, nihayet aradığını buldu. "Başkasının postasını karıştırmak gibi."

Aıaluen'de, posta hizmeti Kraliyet tarafından kontrol ediliyordu ve

postalara müdahale edenler, korkunç cezalara maruz kalıyordu. Bu cezalar, geçmişte bazı postalara müdahale etmesi gerektiğinde Hah'u durdurabilmiş

değildi ya, neyse. Bunu Hoıace'a şimdi söylememenin daha akıllıca

olduğuna karar verdi. Redmont Kalesi Savaş Okulu'nda verilen aldaki

düsturun Orman Muhafızları Birliği tarafından benimsenene kıyasla çok

daha katı olduğu ortadaydı. Kraliyet Postası'nın koruması, elbette kı

diyardaki şövalyelere verilmişti, dolayısıyla savaşçı çıraklarının

eğitimlerinin başından itibaren bu tür tavırlara bürünmesi normaldi.

"Sen olsan bu problemi nasıl çözerdin?" diye sordu sonunda Hah. "Bizi sınırdan nasıl geçirirdin?"

Hoıace, omuz silkti. O, her zaman basit çözümleri tercih ederdi. "İçeri dövüşerek girebiliriz," diye öneride bulundu. Halt, bu fikir

üzerinebakışlaıiningökyüzüne doğru kaldırdı.

"Yani resmi bir belgeyle blöfyaparak içeri girmemiz ahlaki değil..." diye söze başladı ama Hoıace onu düzeltti.

"Sahte bir belge. Altında sahte bir mühür bulunuyor."

Halt, ona katılmak zorunda kaldı.

"Pekâlâ, sahte belge diyelim istersen. Yaptığımız, ahlak dışı. Ama

görünürdeki herkesi kırıp geçerek sınırdan içeri girmemiz kabul

edilebilir bir şey mi? Konuya bu şekilde mi bakıyorsun?"

Bunun üzerine, Hoıace da düşünce tarzında bir anormallik

olduğunu İtiraf etmek zorunda kaldı. "Ben görünürdeki herkesi öldürelim demedim," diye itiraz etti. "Dövüşerek içeri girebiliriz, hepsi bu. Daha şerefli bir

yol ve bence şövalyelerin yapması gereken de bu."

"Şövalyeler belki ama Orman Muhafızları değil," diye mıiil- dandı Hah.

Ama Horace'ın duymaması için bıyık altından konuşmuştu. Kendi kendine

Horace'ın henüz çok genç ve idealist olduğunu hatırlattı. Şövalyeler sıkr bir şeref ve ahlak düsturuyla yaşıyordu ve bu unsurlann vurgulanmasına,

çıraklık eğitiminin ilk yıllaıinda başlanıyordu. İdeallerim bir parça

fırsatçılıkla karişmp yumuşatmayı ancak ileıiki yıllarda öğreniyordu genç şövalyeler.

"Bak," dedi barışçıl bir sesle. "Şu şekilde düşün: Paldır küldür sınırdan giıip Hallaslıolm'a gidersek, sınır muhafızları arkamızdan haber

gönderecektir. Yani sürpriz baskın yapma şansımız tamamen kaybolacak ve

başımız büyük belaya girecek. Eğer içeri savaşarak girme karan alırsak,

bunun tek yolu, olan biteni başkalarına aktaracak kimseyi sağ

bırakmamaktan geçiyor. Anlaşıldı mı?"

Hoıace mutsuz bir ifadeyle başım salladı. Halt'minsözlerinin gerisinde

yatan mantığı görebiliyordu. Orman Muhafızı, aynı uzlaşmacı ses tonuyla

devam etti. "Oysa bizim mühürle kimse zarar görmeyecek. Sen Kral

Henıi'nin gönderdiği belgeleri taşıyan bir Galya elçisi kılığına

gireceksin. Depamiuex'nun kara zırhını -Galya modasına uygun olduğu

apaçık ortada- giyecek, burnu büyük bir adam havası takınacak ve konuşma

işini hizmetkârın olan bana bırakacaksın. Kendini beğenmiş bir Galya

soylusundan da böyle bir tavır beklenil zaten. Ragıiak'a iki yabancının

sınırı geçtiğine dair haber göndermelerinin de bir anlamı olmayacak,

sözde onu görmeye gidiyomz zaten."

"Peki yanımda taşıdığımı iddia edeceğim belgelerde ne yazıyor?" diye sordu Hoıace.

Halt, yüzüne yerleşen tebessüme engel olamadı. "Üzgünüm, bu bilgi çok gizli. Posta sisteminin gizliliğini ihlal etmemi istemezsin, değil mi?"

Hoıace, ona kederli bir bakış atınca. Orman Muhafızı yumuşadı. "Pekâlâ.

Bu basit bir ticaret meselesi aslında. Kral Henri, Skandiyalılar'dan üç

kurt gemisi kiralamak için haber gönderiyor, hepsi bu."

Hoıace bunun üzerine şaşırmış gibi göründü. "Bu biraz sıra dışı bir durum değil mi?" diye sorunca. Halt başını ikjana salladı.

"Hiç de değil. Skaıdıyalılar, paralı askerdir. Hizmetleri, daima ona buna kiralanır. Biz yalnızca Henri'nin Arridiler'e karşı düzenleyeceği

baskın için birkaç gemi ve tayfa kiralamak istediğini iddia edeceğiz."

"Alildiler mi?" dedi Horace, tereddütle kaşlarını çatarak. Hah, sahte bir çaresizlik ifadesiyle başını salladı.

"Rodney'nin ahlak derslerine ara verip siz çocuklara biraz coğrafya

öğretmesi daha yerinde olur. Arridiler, güneyde yaşayan çöl

insanlarıdır." Sustu ve söylediklerinin genç adam üzerinde hiçbir etki yapmadığım fark etti. Horace, ona boş boş bakmaya devam ediyordu. "Sakin Deniz'iıı ötesindekileı?" diye ekleyince, Horace anlar gibi oldu.

"Ah, onlar," dedi ilgisizce.

"Evet, onlar," diye yanıtladı Halt, onun sesini taklit ederek. "Ama onlar hakkında bir şey düşünmeni beklemiyorum. Sayıları yalnızca milyonlarla

ifade ediliyor."

"Ama bizim düşmanımız değiller, doğru mu?" dedi Horace rahatlıkla. Halt, kısa bir kahkaha patlattı.

"Şimdilik hayır," diye onayladı. "Ama dıa et de olmasınlar."

Horace, Halt'un bir uluslararası strateji ve diplomasi ıu- tıığıı

çekmenin eşiğinde olduğunu hissedebiliyordu. Bu, genellikle ilk birkaç

dakikanın ardından, kimin kiminle ittifak kurduğu, kimin komşularina

karşı komplolar hazırlayıp bundan fayda sağlama amacı güttüğü gibi

bilgileri sindirmeye çalışan Horace'ın başının dönmesine neden oluyordu.

O, Sör Rodney'niıvaazlarinintercilı ederdi: doğru yanlış, siyah beyaz,

kılıçlan çekin, vur kır. Halt'un henüz başlangıcında olduğu söylevin

önüne geçmesinin, yararına olacağını düşündü. Geçmiş deneyimlerinden de

bildiği üzere, bunun en iyi yolu, Orman Muhafızı ile aynı fikirdeymiş

gibi yapmaktan geçiyordu.

"Şey, sanırını kopyacılık konusunda sen haklısın," dedi. "Sonuçta kopyaladığımız şey yalnızca Galyalılaın mührü, değil mi? Kral Duncan'a

ait bir belgeyi kopyalamıyoruz ya. Sen bile o kadar ileri gitmezdin, öyle değil mi?"

"Elbette gitmezdim," diye cevap verdi Hah. Dolmakalemi, mürekkebi ve diğer kalpazanlık aletlerini toplamaya başladı. Sahte Galya mührünü bu

kadar kolay bulduğu için çok memnundu. Yoksa çantasında ne var ne yoksa çıkartmak zorunda kalacaktı. Bunu yapsaydı, Horace, Kral Duncaıı'ın

mührünün Halt'taki mükemmel kopyasını görebilirdi. "Şimdi senden şu

zarifteıeke kıyafetim kuşanmanı rica edebilir miyim? Böyle- ce Skaııdıya sınır muhafızl a rina hikâyemizi anlatmaya gidebiliriz," dedi çocuğa.

Öfkeyle homurdanan Horace, arkasını döndü. Ama Halı'uıı aklına başka bir

fikir gelmişti; bir süredir aklında olan bir şeydi bu aslında.

"Horace..." diye söze başlayınca yüzünü ona döndü. Orman Muhafizı'mn sesi, bu kez az önceki neşeli tondan yoksundu. Horace, Halt'un ona önemli bir şey söyleyeceğini anlamıştı.

"Evet, Halt?"

"WiH'ı bulduğumuzda, ona şeyden söz etme... Kral'la yaşadığım

tatsızlıktan, olur mu?"

Will'i aramak üzere Araluen'i terk etmesine izin verilmeyen Halt, aylar

önce ümitsiz bir plan yapmıştı. Halk içinde krala hakaret etmiş ve bunun

sonucu olarak da bir yıllığına sürgün edilmişti. Bulduğu bu kaçamak

yöntem, son aylarda Halt'un çok acı çekmesine neden olmuştu. Sürgüne

gönderildiği içıı, Orman Muhafızları Bırliği'nden de atılmıştı. Birliğin sembolü olan gümüş meşe yaprağının elinden alınması, onun ıçiıı belki de

cezaların en büyüğüydü, yine de kayıp çırağını bulmak uğruna seve seve

katlanıyordu bu acıya.

"Sen nasıl istersen," diye Halı'un suyuna gitti Horace. Ancak Halt, bu kez daha fazla açıklama yapınası gerektiğini düşünüyor gibiydi.

"Doğru zaman geldiğinde, ona buııı bizzat söylemenin bir yolunu bulmak istiyorum, tamam mı?"

Horace, omuz silkerek "Nasıl istersen," diye tekrarladı. "Haydi, artık gidip şu Skandiyalılarla konuşalım."

Ancak konuşma falan olmayacaktı. Aıkalaıindaki küçük kafileyle ilerleyen ıkı atlı, sınır noktası görüş alanlaıina girinceye dek, zikzaklar çizen geçit boyunca ilerledi. Halt, her an küçük talıta çıt ve kuleden çıkacak olan bir askerin onları karşılamasını bekliyordu. Atlarından inmelerini ve taleplerini sıralamalarını isteyecekti mutlaka. Işın doğrusu da buydu. Ama onlar yaklaştıkça, küçük savunma hattında hiçbir yaşam işareti bulunmadığı ortaya çıktı.

"Kapı açık," diye mırıldandı Hoıace, iyice yaklaşıp detayları seçebilecek hale geldiklerinde.

"Bu tür bir garnizona genellikle kaç asker yerleştirilir?" diye sordu Hoıace.

Orman Muhafızı, omuz silkti. "Yarim... belki dr de bir düzine."

"Etrafta kimse yokmuş gibi duruyor," dedi Hoıace. Halt, ona dik dik baktı.

"O kadarını ben de fark ettim," diye yanıt verdi. "Hey, şu da nedir?"

Açık kapının hemen içindeki gölgelerde, bir şey şekillenmeye başlamıştı şimdi. İçgüdüsel bir şekilde aynı anda atlarını mahmuzlayan yol arkadaşları, son hızla savunma hattına daldı. Halt, o şeyin ne olduğunu görmeden anlamıştı.

Bir kan gölünün ortasında, erimiş kardan sırılsıklam olmuş, ölü bir Skandiya askeri yatıyordu.

İçende, tıpkı onun gibi göğüs, kol ve bacaklarından yaralanarak hayatlarını kaybetmiş on askerin daha cesedi vardı. İki arkadaş dikkatle

atlarından indiler ve korkunç manzarayı inceleyerek cesetlerin etrafında

dolandılar.

"Bunu kim yapmış olabilir ki?" dedi Hoıace, dehşete düşmüş bir sesle.

"Sayısız bıçak yarası almış bu adamlar."

"Bıçak yarası değil," dedi Halt. "Vurulmuşlar. Bunlar ok yarası. Katiller oklarim cesetlerden toplamış. Şu hariç." Cesetlerden birinin altında saklı duran kırık bir ok parçasını kaldırdı. Skandiyalı, muhtemelen

çıkarmaya çalışırken oku kıı- mrştı. Okun kalan yansı, hâlâ kalçasına

saplıydı. Hah, okun arka ucundaki çıkıntı ve işaretleri inceledi. Okçular oklarını genellikle kendi simgeleriyle işaretlerdi.

"Bunu kimin yaptığını söyleyebilir misin?" diye usulca sordu Horace.

Halt, başım kaldırıp ona baktı. Hoıace, Orman Muhafızr'nın gözlerindeki

derin endişeyi fark etti. Kamına bir sancı girmesine neden olan şey,

etraflarındaki katliam manzarasından çok, bu gerçekti. Halt'un kolay

kolay endişelenen biri olmadığını biliyordu.

"Sanırım," dedi Orman Muhafızı. "Ve bundan luç hoşlanmadım. Görünen o ki, Temuçiler yeniden harekete geçmiş."

Y€Dı

T zler doğuya doğru gidiyordu. En azından Wıll, öyle aıılı- L yordu.

İsimsiz atlı dağdan aşağı inerken, arkasında bıraktığı izler de kalın

çanı ağaçlarının arasındaki dar, dolambaçlı yollar nedeniyle kıvrılıp

bükülüyordu. Ama ne zaman seçme şansı olsa ya da bir yol ayrimııa gelse, atlı daima onu doğu yönüne götürecek olan yolu tercih ediyordu.

Bir saat dolmadan bitkin düşen Will, karin içinde tökezleyip birçok kez boylu boyunca devrilip inleyerek inatla yoluna devam etti.

Şurada kalsam ne güzel olur, diye düşündü. Güçsüz kaslarındaki acıların yavaş yavaş dinmesine, şakaklarında atan nabzının yavaşlamasına izin verse ve sadece... dinlense.

Ancak ne zaman baştan çıkmanın eşiğine gelse, Evaniyn'i getiriyordu aklına. Kızın, onu dağın tepesine kadar nasıl çıkardığını, avlu kölelerinin ölümü bekledikleri hapishaneden kaçmasına nasıl yardımcı olduğunu, onu nasıl bir çocuk gibi beslediğini ve sıcakotunun bıkkınlık verici bağımlılığından nasıl kurtardığını düşünüyordu. Evanljoı'i ve kızın onun için yaptıklariıı her aklına getirişinde, içinde gizli bir güç hissediyordu.

Ve bir şekilde yeniden ayağa kalkıp tökezleyerek de olsa kardaki izlen takibe devam ediyordu.

Gözleriyle izleri takıp ederek ilerliyordu Will. Başka hiçbir şey görmüyor, hiçbir şeyi fark etmiyordu. Yalnızca kar üstündeki toynak izlerine yoğunlaşmıştı.

Dağın arkasında kaybolan güneşe eşlik eden soğuk, terinden ötürü nemlenen kıyafetlerinin içine girip etini kemirmeye başlamıştı artık.

Battaniyeleri yanında getirmeyi akıl ettiği için kendini kutladı. Geceyi geçirmek üzere durduğunda, ıslak kıyafetleri bir ölüm tuzağına

dönüşecekti. Vücudunu saran sıcak ve kum battaniyeler olmaksızın, ıslak kıyafetlerinin içinde donarak ölme ihtimali vardı.

Gölgeler uzadı, gecenin çökmesine fazla bir şey kalmamıştı artık. Yine de yol üzerinde seçebildiği kadarıyla toynak izlerini takıp etti. İzlerdeki değişiklikleri fark edemeyecek kadar yorgundu. Dik patikalar boyunca aşağı doğru kayan atın ön toynaklarıyla kazıdığı çukurları es geçti. O çukurları, yalnızca üstlerine devrildiğinde fark edebiliyordu. Eğitimini alınış olduğu gizli mesajların hiçbirini okuyamıyordu. Arkasından gideceği belirgin bir iz olması ona yetiyordu.

Elinden gelen tek şey buydu.

Karanlık çökeli çok olmuştu artık; izleri takip etmek zorlaşmıştı. Ama bir yönü diğerine tercih etmesini gerektirecek bir yol ayrımına rastlamayan Will, ilerlemeye devam etti. Seçim yapmam gereken bir yere denk gelince, diyordu kendi kendine, duııp geceyi orada geçiririm. Battaniyelere salınacaktı. Kıyafetlerini kurutmak için koıanaklı, minik bir ateş yakma riskine bile girebilirdi. Ateş, sıcak demekti. Ve rahatlama. Ve ışık.

Ve duman.

Duman mı? Ateş yakmaya dair düşünceleri daha aklından çıkmadan, bir yerlerden burnuna duman kokusu gelmeye başlamıştı bile. Çam kütüklerinin yakrlmasryla ortaya çrkaıı bir dumandı bu. Skandiya'nın her yanını

kaplayan o koku; alevlerin içinde çıtırdayan dalların içinden sızan o

taze çam sakızı kokusu. Yalpalayarak durdu. Ateşi hayal ettiği an duman

kokusu almaya başlamıştı. Yorgun zihniyle bıı bağ kurmaya çalışıyordu;

derken bunun bir bağ değil, yalnızca bir tesadüften ibaret olduğunu

kavıadr. Duman kokusu alıyordu, çünkü yakınlarda bir yerlerde, bilileri bir ateş yakmıştı.

Düşünmek için kendini zorladı. Ateş, orada bir kamp kurulmuş olduğunu

işaret ediyordu. Ve Evanlyn ile kızı kaçıran adamı bulmuş olduğunu.

Yakınlarda bir yerdeydiler, geceyi geçirmek üzere durmuşlardı. Artık tek

yapması gereken, on- laıı bulmak ve...

"Ve ne?" diye yorgunluktan boğuklaşan bir sesle sordu kendi kendine.

Beline asılı tulumdan bir yudum su aldı. Kendine gelmek için başını iki

yana salladı. Saatlerdir tüm benliğiyle bir tek işe; görünmez atlıyı

yakalamaya odaklanmıştı. Şimdi amacına neredeyse ulaştığında, bir sonraki adımının ne olacağına dair hiçbir planı yoktu. Kesin olan bir şey vardı,

o da Evaniyn'i kaba kuvvetle kurtaramayacağıydı. Yorgunluktan neredeyse

bayılacaktı; yalpalayarak yürüyordu ve bir serçeye bile meydan

okuyamayacak kadar güçsüzdü.

"Halt olsa ne yapardı?" diye sordu kendi kendine. Aylar boyunca ne zaman kararsız kalsa, bunu soruyordu kendine. Eski akıl hocasının yanında

olduğunu, onu alaycı gözlerle süzdüğünü,

problemini kendi basma çözmesi için onu cesaretlendirdiğini hayal etti.

Halt, konuyu önce derinlemesine düşünmesini, dalıa soma harekete geçmesini isterdi. Çok iyi hatırladığı o sesi kulaklaıinda duyuyor gibiydi sanki.

Önce etrafa bir bak, derdi Hah. Sonra harekete geç.

Sorunu şimdilik çözmüş olmaktan dolayı rahatlayan Will, başını salladı.

"Önce etrafa bir bak," diye tekrarladı boğuk sesiyle. "Sonra dinlen Sonra harekete geç."

Kendi kendine birkaç dakikalık bir mola vererek yere çö- ııeldi ve bir çanı ağacının kaba gövdesine yaslanıp dinlendi. Tutulan kasları isyan edince, bir kez daha ayağa kalktı. Dikkatli adımlarla izleri takip etmeye devanı etti.

Duman kokusu artmıştı. Burnuna bir koku daha geliyordu; kızarmış et kokusu. Dikkatle ilerlediği birkaç dakikanın ardından, hemen önündeki turuncu parıltıyı ayırt edebilecek kadar yaklaşmıştı ateşe. Her yanı kaplayan bembeyaz kar örtüsünden yansıyan alevler, giderek güçleniyor gibiydi. Ateşin bulunduğu noktaya doğru yoluna devam etti. Işıkla arasında elli metre kadar mesafe kaldığında, diz hizasındaki -bazen daha da yüksek- kar örtüsünü yara yara ağaçların içine daldı.

Biraz ilerledikten sonra ağaçların seyreldiği küçük bir açıklığı ve ateşin etrafında kurulu kampı fark etti. Yüz üstü uzanıp çam ağaçlarının derin gölgelerine saklanarak yavaş hareketlerle ilerledi. Ateşin

etrafında yarim çember şeklinde düzenlenmiş, kubbe şeklindeki çadırları görebiliyordu artık. Ortalıkta hiçbir hareket belirtisi yoktu. Kızarmış et kokusu, yemeğin ardından esintisiz, temiz havaya takılıp kalmış olmalı, diye

düşündü. Yavaşça ileriye doğrıı hareketlenirken, çadırlarin arkasında gözüne çarpan hareketlenme, onu durdurdu. Adamın biri alevlerin kıyısına adımını attığında, olduğu yerde donakaldı Will. Kürklere sanlı tıknaz adamın yüzü, kürklü şapkası tarafından gizleniyordu. Ama silahlıydı. Wıll adamın belinde asılı duran kıvrimlı kılıcı ve sağ elinde tuttuğu, arka ucu kara dayanmrş ince mızrağı görebiliyordu.

İzledikçe, daha fazla ayıintı çarpıyordu gözüne. Yan taraftaki ağaçlara altı at bağlıydı. Bunun altı adam anlamına geldiğim varsaydı. Evaniyn'i oradan nasıl kurtarabileceğim merak ederek kaşlarını çattı ve hemen sonra, kızın ortalarda olmadığı düşüncesi geldi aklına. Çadırlardan birinin içinde olup olmadığını merak ederek bakışlarini kamp boyunca gezdirdi. Ve sonra, onu gördü.

Omuzlarına dek çektiği battaniyesiyle ağaçlardan birinin altına yığılmıştı kızcağız. Will, yakından baktığında kızı ağaca mıhlayan düğümlen seçebiliyordu. Acıyan gözlerim ovuşturdu ve dikkatinin dağılmaması için burnunu sıktı. Yapabileceği fazla bir şey yoktu aslında. Yorgunluktan ölüyordu.

Saklanıp dinlenebileceği bir yer bulmak üzere ormanın içine doğru sürünmeye başladı. Kafilenin bu gece hiçbir yere gitmeyeceğini anlamıştı

ve harekete geçmeden önce dinlenip gücünü toplaması gerekiyordu. O kadar

yorgundu ki, mantıklı bir plan yapmaya başlayamıyordu bile.

Saklanabileceği kadar uzak ama sabahleyin kamptakıler uyaıı- dığııda

seslerini duyabileceği kadar yakin bir yer bulup dinlenecekti. Ateş yakıp ısınma planının suya düştüğünü fark etti, üzülerek. Olsun, battaniyeler

yanindaydı ya, bu da bir şeydi.

Dev bir çam ağacının geniş dallarının altında bulduğu çukurun içine

emekleyerek girdi. Sabah olunca adamların kampın etrafında devriye gezip, onu fark etmeyeceklerini umuyordu. Zaten bunu engellemek için

yapabileceği bir şey de yoktu. Tomar halindeki battaniyeleri çözerek

sıkıca etrafına sardı ve dev ağacın gövdesine yaslandı.

Gözleri kapanmadan önce uykuya dalıp dalmadığından emin olamadı.

Dalinadıysa da kesinlikle uykuya yakın bir şeydi hissettiği.

Evanlyn, iki savaşçı arasındaki düşmanlığı önceki gece hissetmişti. Sabah olduğunda ise bu düşmanlık, bir krize dönüşmüştü.

Evanlyn bilmiyordu ama iki adam arasındaki kavgalar zincirinin son

halkası yaşanıyordu aslında. Küçük grup, Skandiya sınırını aşan birçok

keşif kolundan biriydi. Aslında birkaç hafta önce. Will ile kışı

geçirdikleri kulübenin yakınlarında, sınırı ilk geçen gruplardan birine

bağlı bir izciyi görmüştü Evanlyn.

Evaniyn'i tutsak eden adam, yani Ch’ren, soylu bir Temıı- çi ailesinin

oğluydu. Temuçi geleneklerine göre genç soylular, subay sınıfına

yükseltilmeden önce bir sene boyunca sıradan bir asker gibi orduya hizmet ederdi. Grubun lıdeıı At’lan ise, yıUann tecrübesine sahip, eski bir

çavuştu. Ancak halk tabakasından biri olarak, bu rütbenin üstüne asla

çıkamayacağını biliyordu. Dediğim dedik, ukala Ch'ren'in kısa süre içinde onun üstü olacağını biliyor, buna çok kızıyordu. Aynı şekilde Ch'ıeıı de

'alt tabaka'dan birinden emir almayı kendine yedi-

remiyordu. Önceki gün, çavuşa nispet yaparcasına, tek başına atını

dağlara vurmuştu.

Evaniyn'i, sonuçlarını pek de düşünmeksizin, geçici bıı hevesle esir

almıştı. Kendisini belli etmeyip kızın yoluna gitmesine izin vermiş

olsaydı, çok dalıa iyi edecekti. Keşif koluna, yerlerini kesinlikle belli etmemeleri emredilmişti. Esirler konusunda ne yapmaları gerektiği ise

söylenmemişti. Esir alıp yanlarinda tutacak kadar erzaklari da yoktu

zaten.

At'lan, en basit çözümde karar kılınıştı; kızın öldürülmesi gerekiyordu.

Hayatta kaldığı sürece, kaçıp etrafa haber sala- bilirdi. Böyle bir

durumda, At'lan buıııı hayatıyla ödeyeceğini biliyordu. Kıza hiçbir

yakınlık beslemiyordu ama ondan nefret de etmiyordu. Konuya tarafsız bir

gözle bakıyordu. Kız, Halk'ından biri değildi; onun gözünde insan bile

değildi.

"Haydi," diyerek, Ch'ıen'e kızı öldürmesini emretti. Ch'ren bunu reddetti; Evaniyn'iıı varlığına aldırdığından değil, sırf çavuşu çileden

çıkarmak için yapmıştı bunu.

Onlar kavga ederken, Evanlyn de olan biteni kaygıyla izliyordu. Önceki

gece olduğu gibi, adamların durmadan onu işaret etmelerinden,

anlaşmazlığın nedeninin kendisi olduğunu anlamıştı. Tartışına

alevlendikçe durumunun belirsizliği de artıyordu. Yaşlı asker sonunda

dayanamayıp yüzüne bir tokat attığı genç adamın birkaç adım tökezlemesine neden oldu. Hemen arkasından Evanlyn'e yaklaşmaya başladı, bıı yandan da

kıvrımlı kılıcını kınından çıkarıyordu.

Evanlyn bakışlarini, adamın elindeki kılıçtan yüzündeki gerçekçi ifadeye

çevirdi. Kötülük, öfke ya da nefret yoktu o yüzde. Yalnızca en ufak bir

tereddüde bile mahal vermeksizin

hayatını sona erdirmek üzere olan bir adamın karaıli bakışlarını

görüyordu.

Çığlık atmak ıçiıı ağzını açtı. Ancak yaşadığı dehşet yüzünden sesi çıkmıyordu. Ölüm üzerine gelirken, ağzı açık bir şekilde bekledi Onu

buraya kadar sürükleyip geceyi geçirmesine izin verdikten sonra

öldürmelerinin 11e kadar garip olduğunu düşündü.

O kadar anlamsız bir ölümdü ki...

S€KÎZ

Etrafına bakınıp yumuşak karin üstündeki karmaşayı inceleyen Halt,

ipuçlannı bir araya getirirken kaşlarını çatmıştı. Horace, meraktan

patlamak üzereydi.

Nihayet ayağa kalkan Halt, topraktaki bir oyuğu incelemeye koyuldu.

"En az otuz kişiler," diye mırıldandı. "Belki de daha fazla."

"Halt?" diyerek şansım denedi Horace. Halt'uıı ona daha fazla detay verip vermeyeceğini bilmiyordu ama sabredeıııe- yecektı artık. Orman Muhafızı,

küçük çitten uzaklaşmasına rağmen, geçidin ötesindeki dağlara uzanan

diğer izleri takip ediyordu.

"Küçük bir grup, beş ya da altı kişi Skaııdiya'ya girmiş. Diğerlen ise geldikleri yoldan geri dönmüş."

Yayının ucuyla kastettiği yönleri işaret etti. Hoıace'dan çok kendi

kendine konuşuyor, yerdeki işaretlerden okuduklarını doğruluyordu.

"Kim bunlar. Halt?" dedi Horace, Orman Muhafızı'nın tek bir konuya odaklanmış olan zihnim dağıtabilmek umuduyla.

Halt, küçük grubun ilerlediği yöne doğru birkaç adım attı.

"Temuçiler," dedi kısaca, omzunun üstünden.

Horace, bıkkınlıkla gözlerini devirdi. "Onu söyledin zaten de kimdir bu Temuçiler?"

Halt, durup dönerek ona bir göz attı. Horace, bir an için onun eğitim

üzerine bir vaaz vermeye başlayacağını sandı. Ama düşünceli görünen Orman Muhafızı, her zamankinden yumuşak bir sesle konuşmaya başladı, "Evet, sanırim daha önce adlaıını duymuş olman ıçıı hiçbir neden yok, öyle

değil mi?"

Araya girmek istemeyen Horace, başını sallamakla yetindi.

"Doğu Stepleıi'nde yaşayan süvariler," dedi Orman Muhafızı. Anlamayan Horace, kaşlarını çattı.

"Step mi?" diye tekrarladı Horace. Hah gülümsedi.

"Stepler, Doğu'dakı geniş düzlük ve otlaklardır. Teııuçi- ler'in nereden geldiklerini kimseler bilmez. Bir zamanlar küçük kabilelerden oluşan,

düzensiz bir gruptu; ta ki Teıı'gal onları bir araya getirip ilk Şa'şan

oluncaya dek."

"Şaşan ıı?" diye araya girdi Horace; kelimeniriıe anlama geldiğine dair lnçbıı- fikri yoktu. Başını sallayan Halt, açıklamaya devam etti.

"Kabile liderleri Şan olarak bilinildi. Teıı'gal üstünlüğü ele

geçirince, Şa'şan unvanını yarattı; Şanlılariı Şanlısı ya da liderlerin

lideri demek bu."

Horace, usulca başını salladı. "îyı de, şu Teıı'gal kimin nesi?" diye sordu. "Yani ilk olarak nerede ortaya çıkmış?"

Omuz silkme sırası, bu kez Halt'taydı. "Kimse tam olarak bilmiyor.

Efsaneye göre, bir zamanlar basit bir çobanmış. Aııa

nasıl başaıdıysa bir kabilenin lideri olmuş, sonra da kabileleri teker

teker birleştirmiş. Böylece Temuçiler'i savaşçı bir halk haline getirmiş.

Dünyanın en güçlü hafif süvarileri onlardadır. Son derece örgütlü,

korkusuz ve acımasız savaşçılardır. Bildiğim kadanyla daha önce hiç

yenilmediler."

"Peki, burada 11e anyorlar?" diye sordu Hoıace. Bu sorunun yanıtını düşünmekte olan Halt, kasvetli bir bakış attı ona.

"Mesele de bu zaten, değil mi?" diye sordu. "Belki de bu küçük grubu takip edip, 11e bulacağımıza bir bakmalıyız. En azından gitmek

istediğimiz yöne gittikleri sürece."

Ve yayını omzuna asarak, sabırla bekleyen Abelaıd'a doğru yürümeye

başladı. Orman Mulıafızr'nın ardrndan koşturan Ho- ıace, sınır

muhafızlarını etkilemek için binmekte olduğu siyah savaş atının sırtına

atladı. Galyalı bir haberci gibi görünmek için sırtrna geçirdiği süslü kıyafet, gözüne uygunsuz geliyordu artık. Atını mahmuzlayarak Halt'u

takip etti.

Diğer ıkı at, yine peşleriıideydi; yularından çektikleri savaş atının

yanındaki Çekici, usul usul ilerliyordu.

Atının sırtından aşağı sarkan Halt, kar üstündeki izleri inceledi.

"Bak kim gelmiş," dedi, kardaki izleri işaret ederek. Hora- ce, atmı dürtüp yaklaşarak zemine bir göz attı. Yumuşak, ıslak karın içinde

kaımakanşık toynak izlerinden başka bir şey görmüyordu.

"Nedir bu?" diye sordu sonunda.

Halt bakışlaıin izlerden kaldırmadan cevap verdi. "Tek başına aynlaıı atlı gen dönmüş."

İzler daha geride birbirinden ayrılmış, atlılardan biri, grubu terk edip

atını Skandiya'nın derinliklerine doğru sürerken, grubun geri kalanı

sınırla mesafesini koruyarak kuzeye doğru ilerlemişti. O tek atlı da

artık gruba katılmış gibi görünüyordu.

"Eh, bu işleri kolaylaştırdı. Artık diğerlerini takip ederken, o

arkamızdan gelir diye endişe etmemiz gerekmiyor," dedi Halt. Abelaıd'ı birkaç adım yürütüp durdu; gözlerini kısmıştı.

"Çok garip," dedi ve atından aşağı kayarak dizüstü çöktü. Zemini yakından inceledikten sonra, atlının gruba katıldığı yöne doğru bir göz attı.

Sonra homurdanıp dizlerindeki ıslak kan temizleyerek ayağa kalktı.

"Ne oldu?" diye sordu Hoıace. Halt, yüzünü buruşturmuştu. Gördüklerinden emin olamıyordu ve bu, onu çok rahatsız ediyordu. Belirsizliklerden hiç

hoşlanmazdı.

"Tek başına ayıilan atlı, grupla burada buluşmamış. Onlar bu yoldan en az bir gün önce geçmiş," dedi Halt sonunda. Ho- ıace, aldırmaz bir ifadeyle omuz silkti. Bunun mantıklı bir nedeni vardır, diye düşündü.

"Yani onlarla buluşmak üzere arkalarından gidiyormuş," dedi. Halt da başını sallayarak onun söylediklerim onayladı.

"Çok büyük ihtimalle. Belli ki bu bir keşif birliği ve atlı da etrafı gözlemek üzere tek başına aynımış. Peki dönüşte onu takıp eden kimdi?"

Bunun üzerine kaşlari yukarı kalkan Horace, "Bir takipçi

mi var?" diye soıdu. Halt, düş kınklığma uğramış halde, derin bir nefes aldı.

"Emin değilim," dedi kısaca. "Ama öyle görünüyor. Kar hızla eriyor ve izler seçilmiyor. Toynak izlerini takıp etmek kolay ama bu takipçi

yürüyor... eğer bir takipçi varsa tabii," diye ekledi kararsızlıkla.

"Yani..." diye başladı Horace. "Ne yapacağız?"

Hah, kararını vermişti. "Peşlerinden gideceğiz," dedi atına yeniden binerken. "Neler olup bittiğini öğrenmeden rahat bir uyku uyuyamam.

Bilmecelerden hoşlanmıyorum."

Sakin sakin arkalarından gelen Çekici, yaklaşık bir saat sonra aniden başını geriye atıp gürültülü bir şekilde kişnediğinde, bilmece daha da çetrefillenmişti. O kadar beklenmedik bir şeydi ki bu, dönüp midilliye bir göz atan Halt ile Horace az kalsın şaşkınlıktan küçük dillerini yutacaktı. Çekici bir kez daha kişneyerek, endişeli, uzun bir çığlık attı. Bunun üzerine, Hoıace'ın yedek atı da dizginlerini çekiştirerek korkuyla kişnemeye başladı. Horace, altındaki siyah aygırı sakinleştirmeye çalışırken, Abelaıd, doğal olarak, sessizliğini koruyordu.

Hah, öfkeyle Orman Muhafızlarına has sessizlik işaretini yaptı ve Çekici'nin sesi bir anda kesiliverdi. Bunu gören diğerlen de yavaş yavaş sakinleşti.

Ama Çekici, ön ayaklarını ıkı yana açmış halde yolda durmaya devam ediyor, başını yukarı kaldırıp buz gibi havayı kokluyordu. Hayvan bir titreme nöbeti geçiriyordu. Onu o ıstırap dolu çığlıkla- ıı tekrar atmaktan alıkoyan tek şey, tüm Orman Muhafizı atlaıına verilmiş olan disiplin ve mükemmel eğitimdi.

"Neler oluyor..." diyen Halt, atından inip midillinin yanma geldi ve sıkıntılı hayvanın ensesini nazikçe okşadı.

"Sakin ol, oğlıım," diye mırıldandı. "Sakinleş. Neye sıkıldın, bakalım?"

Orman Muhafızı'nın yumuşak sesi ve nazik ellen, küçük atı yatıştırmışa

benziyordu. Çekici, başiıı öne eğip alnını Halt'un göğsüne sürttü. Orman Muhafızı, nazik hareketlerle hayvanın kulaklarını kavramış, hâlâ yumuşak

bir sesle mırıldanıyordu.

"işte oldu... keşke konuşabilseydim, ha? Bir şeyler biliyorsun. Bir şey hissetin, öyle değil mi?"

Horace, hayvanın vücudunu saran titreme nöbeti şiddetini kaybederken,

olan biteni merakla izliyordu. Ama Çekici tetikte görünüyordu; kulaklari

hâlâ dimdikti. Hayvan sakinleşmiş olsa da rahatlamamıştı.

"Daha önce bir Orman Muhafızı atının böyle tepki verdiğini hiç

görmemiştim," dedi usulca. Gözlerini sıkıntıyla deviren Halt, onunla göz göze geldi.

"Ben de öyle," diye itiraf etti. "Beni kaygılandıran da bu zaten."

Horace, Çekici'yi dikkatle inceleyerek, "Biraz sakinleşmişe benziyor,"

dedi. Halt, elini midillinin böğrüne koydu.

"Hâlâ bir yay teli kadar gergin ama sanının yolumuza devam edebiliriz artık. Karanlığin çökmesine yalnizca bir saat kaldı ve dostlarimızin gece nerede kamp kurduklarım görmek istiyorum."

Çekici'niıı boynunu son bir kez okşayıp hayvanı yatıştıran Halt, yemden

izleri takip etmek üzere Abelard'a doğru hareketlendi.

DOKUZ

Oııı pek ısıtmayan battaniyelere sarinarak çam ağacının altında rahatsız bir gece

geçiren Wıll, uykuya dalabildiği nadir anlarda soğuk hava ve konudan konuya atlayan düşünceleri nedeniyle uyanıp durmuştu. En çok kafasını kurcalayan konu, gücünü hâlâ toplayamamış olmasıydı. Evaniyn'i, o yabancıların elinden kurtarması gerekiyordu, ancak bunu nasıl yapacağına dair en ufak bir fikri bile yoktu. Ne yaptığını bilen, altı silahlı adamla karşı karşıyaydı. Will'in ehlidekiler ise küçük bir yayla hançerden ibaretti. Uçlaıını ateşte sertleştirip keskinleştirerek düzleştirdi - ği tahta parçalarından ibaret olan oklaıı, pek de etkili değildi. Bir Orman Muhafızı çırağıyken taşıdığı, kalın uçlu, jilet gibi keskin oklarla uzaktan yakından ilgisi yoktu bu oklanıı. "Bir Orman Muhafızı, kemerinde ıkı düzine hayat taşır," denirdi eski bir Araluen atasözünde. Orman Muhafızlan'nm efsanevi nişancılıklarına ve bir Orman Muhafızı'nın yanında yirmi dört ok taşımasına atıfta bulunuluyordu böylece.

Will, ııyuyamadığı anlarda plan yapmaya çalışmıştı. Sözüm ona olayları enine boyuna düşünen ve bu doğrultuda planlar yapan biri olacaktı. Doğru dürüst bir kurtarma planı yapamadığı için Evaniyn'i hayal kırıklığına uğrattığını hissediyordu. Ve diğerlerini. Yan uyuklar haldeyken, zihninde Hah'un gülümseyen ve bir harekât planı yapması için onu teşvik eden sakallı yüzünü görebiliyordu. Sonra tebessüm yerini öfkeli bir bakışa, ardından da hayal kırıklığına bırakıyordu.

Keltika'dan Morgarath'ıı köprüsüne dek uzanan yolculuğuna eşlik eden yol

arkadaşı Hoıace'ı düşündü. WiH'in ikisinin adına da düşünmesi, iriyaıi savaşçı çırağının da işine geliyordu. Arkadaşının ona duyduğu güvenin yersizliğini düşünen Will, içini çekti. Belki de bir süre önce bağımlısı olduğu sıcakotıınun yan etkisiydı bu. Belki de kullananın beynini çürütüyor, düşünmesini olanaksız kılıyordu.

O mutsuz gece boyunca kendi kendine "Halt olsa ne yapardı?" diye sorup durmuştu. Bununla birlikte, daha önceden son derece faydalı çözümler bulmasına yardımcı olan bu yöntem, etkisini kaybetmiş gibiydi artık. Bilinçaltının derinliklerinden gelip ona akıl ve tavsiyeler veren sesi duymuyordu artık.

Aslında durum ve şartlar göz önüne alındığında, Will'in gerçekten yapabileceği bir şey yoktu. Neredeyse silahsız, tek başına, bilmediği topraklarda ve yazık ki İliç de formda değilken elinden gelen tek şey, kampı gözlemek ve Evaniyn'e ulaşıp kızı ağaçların içlerine kaçırmasını sağlayacak bir fırsat doğmasını beklemekti.

Nihayet çam ağacının altından sürünerek çıktı ve yetersiz malzemelerini toparladı. Gökyüziiıideki yıldızlardı durumu, ona şafağın sökmesine az kaldığını söylüyordu.

"En azından bu yeteneğimi kaybetmemişim," dedi kederle, karanlık çöktükten sonra yapmaya alıştığı üzere kelimeleri yüksek sesle telaffuz ederek.

Bir an duraksadıktan sonra kararını verdi ve ağaçlarin içinden kamp alanına doğru ilerlemeye başladı. İşler her an tersine dönebilirdi. Nöbetçi uyuyup kalabilir ya da şüpheli bir sesi araştırmak üzere uzaklaşabilirdi. Böylece WıH'in Evaniyn'i kurtarması için aşması gereken yol boşalabilirdi.

Olacağı yoktu ya, bir ihtimaldi işte. Ve ayağına öyle bir fırsat gelmesi halinde, hızla değerlendirmesi gerekiyordu. En azından ne yapacağını biliyordu, dolayısıyla battaniyelerden birini pelerin gibi omzuna atarak, olabildiğince sessizce yürümeye başladı.

Küçük kamp alanına ulaşması, on dakikasını aldı. Ve kampa vardığında, tüm umutlan yıkıldı. Nöbetçi değişmiş, dinlenmiş, cin gibi bir asker görevi devralmıştı. Kampın çevresinde rutin devriyesiıi atıyor, onun arkasına saklandığı ağacın yirmi metre kadar yakınına geliyordu. Hareketlerinde hiçbir gevşeklik ya da dikkatsizlik belirtisi görülmüyordu. Sürekli hareket lıa- lindekr adam, olağandışı bir hareketlenme var mı diye kampın çevresindeki ormanı gözlüyordu.

Will, adamın sağ omzundaki kirişi gergin, eğimli yayı kıskançlıkla izledi. Çıraklığa başladığı gün, Halt'un ona verdiği yaya çok benziyordu. Halt'un eğimli yay yapmasını Doğu Steplerindeki savaşçılardan öğrenmiş olduğuna dair anlattığı hikâyeleri hayal meyal hatırlıyordu.

Kaışısındakileriıı o savaşçılardan olup olmadıklarını merak etti.

Nöbetçinin sırtındaki yayın, onun oyuncaktan farksız avcı yayına kıyasla

gerçek bir silah olduğunu düşündü.

Elinde öyle bir yay ve nöbetçinin tüylü oklarından birkaç tane

bulunsaydı, bir şansı olabilirdi. Bunları düşününce, nöbetçiyi etkisiz

hale getirip yayını alma fikrinden vazgeçmek zorunda kaldı.

Kendini belli etmeden ya da gürültü yapmadan nöbetçiye ulaşması

olanaksızdı. Zaten yanına varabilse bile, silahlı bir savaşçıyı alt etme

şansı çok düşüktü. Taşıdığı minik hançerle adamın kılıcına karşı koyması, intihar etmekten farksız olurdu. Bıçağı fırlatmayı deneyebilirdi elbette, ama kabzasında uç tarafını hedefe taşıyacak kadar ağırlık bulunmayan

dengesiz hançer, fırlatmaya pek uygun değildi.

Böylece ağacın dibine, karin üstüne çöktü ve ayağına asla gelmeyecek olan fırsatı beklemeye koyuldu. Kampın yan tarafındaki Evaniyn'i

görebiliyordu. Kızın bağlı olduğu ağacın etrafında boş bir alan vardı.

Nöbetçiye fark ettirmeden kıza yaklaşma imkânı yoktu. Durum, tamamıyla

ümitsiz görünüyordu.

Soğuktan ve geçirdiği huzursuz geceden dolayı uyuşarak kendinden geçmiş

olmalıydı; sabahleyin birtakım sesler duyarak uyandı.

Şafak sökeli henüz çok olmamıştı ve ağaçlarin arasındaki boşluklardan

sızan sabah ışıklan, açıklıkta uzun gölgeler oluşturuyordu. Diğerlerinden daha uzakta duran iki savaşçı, hararetle tartışıyorlardı. Will

söylenenleri anlamıyordu, ancak neden tartıştıkları belliydi. Adamlardan

biri, battaniyesine salınmış, tetikte bekleyen Evaniyn'i işaret edip

duruyordu.

Tartışma devam ettikçe, öfkeli sesler de yükselmeye başladı. Nihayet yaşlı olan asker kendini daha fazla kontrol ede-

medı ve geıiç adamın yüzüne tokadı yapıştırdı. Aldığı darbe, berikinin birkaç adım gerilemesine neden oldu. Yaşlı asker memnuniyetle başını salladıktan sonra, elini kılıcının kabzasına koyarak Evaniyn'e döndü.

Will, bir an için donup kaldı. Kılıcını çekip kıza yaklaşan savaşçı, öylesine sıradan tavırlar içerisindeydi ki, adamın Evanlyn' e bir zarar vermesi imkânsızmış gibi duruyordu. Bu manzarada, bütün düşmanca niyetleri yalancı çıkaran bir vurdumduymazlık saklıydı sanki. Ama WiH'in yüreğinde giderek şiddetlenen dehşet hissinin nedeni de yine aynı vurdumduymazlıktı. Savaşçı, kızın tepesinde durup, kılıcrnr havaya kaldırdı. Evanlyn, ağzını dehşetle açmış ama sesi çıkmamıştı. Will, çarpık bacaklı tıknaz savaşçının kızı sinek gibi öldürebileceğini kavramıştı.

Çocuğun elleri kendi kendilerine harekete geçmiş, savaşçı daha elini kılıcının kabzasına attığı anda okunu kirişe yerleştirmişti bile.

Kıvıimlı kılıç havalandı ve öldürücü darbeden korunmak üzere elıiu anlamsızca kaldıran Evanlyn, karın üstünde köşesine büzüldü. Bir anda ağaçlıktan çıkan Wıll, zihni hızla durumu tartarken yayı ardına dek gerip nişan aldı.

Öldürücü bir atış olmayacaktı. Will'in oklaıi, her ne kadar uçları ateşte sertleştirilmiş de olsa, sivri uçlu sopalardan farksızdı. Savaşçının

vücuduna nişan alması halinde, adamın üstündeki kalın kürkler ve deri

yelek, okun vücuduna saplanmasını engelleyecekti. Adamın korunmasız

olduğu tek bir nokta vardı. Kolu yukarı kalkınca kalın kürklü kıyafeti

sıyrılmış, çıplak bileği açığa çıkmıştı. Wıll, tüm bunları nişan alıncaya dek geçen kısa sürede aklına kaydetmişti. Adamın bileğim hedefleyerek

okun ucunu hafifçe yukaıi çevirdi ve nefesini kontrol ederek oku bıraktı.

Hafifçe tıngırdayan yaydan fırlayan hafif ok, aradaki mesafeyi aşarak

hızla savaşçının bileğine gömülüverdi.

Will, elleri o çok iyi hatırladığı şekilde hareket edip, yayına sürdüğü

diğer oku ilkinin arkasından gönderirken acı dolu, boğuk bir çığlık

çalındı kulağına. Liderin elinden düşen kılıç, Evaniyn'in kolunu kılpayı

sıyırdı ve kız irkilerek geriledi. Bu arada ikinci ok, elinden kanlar

damlayan savaşçının kalın kürklü kıyafetinin kol kısmına zararsızca

saplanmıştı.

Gafil avlanıp şaşkına dönen adam, buna rağmen içgüdüsel olarak okun

geldiği yöne döndü ve ikinci oku atan WiU'iıı hareketini fark etti.

Hiddetli bir tavırla yaralı bileğini bıraktı ve sol eliyle kemerinden

uzun bir hançer çıkardı. Adamlarına Will'i takip etmelerini emretti.

İsimsiz saldırganın peşinden koşmaya başladığında, Evanlyn, aklından uçup gitmiş gibiydi.

Yüzünü kılpayı sıyırıp eğilmesine neden olan üçüncü ok, yavaşlamasına neden oldu. Ama hemen arkasından hızını arttırdı; bu kez peşinde iki de adamı vardı. Bu sırada dördüncü savaşçının Evaniyıı'e yaklaştığını fark eden Will'in yüreği sızladı. O yana doğru umutsuzca bir ok daha gönderdi ama boşuna uğraştığının farkındaydı. Üzerine gelmekte olan savaşçıya döndü ve kullanışsız yayı yere bırakarak, kemerindeki bıçağına uzandı.

Ve sonra, geçmişten gelen bir ses duydu; Redmont Kalesi'nin etrafında zaman geçirmiş olanlara korkutucu bıı biçimde tanıdık gelen bir sesti bu. Arkasında bir yerlerden gelen derin tıngırtıyı, muazzam bir hızla seyreden ağır bir okun havayı yarip geçen vızıltısı takıp etti. Hedefini bıılaıı oktan çıkan "çatırtı", Will'in kulağına kadar geldi.

Kara gövdeli, gıı tüylü ok, Will'in üzerine gelen savaşçının göğsünde bir anda belirmiş gibi duruyordu. Savaşçı, sırt üstü devrildi. Bir tıngııtı-vızıltı-çatırtı sesi daha duyuldu ve ikinci savaşçı da devriliveıdi.

Bunun üzerine üçüncü savaşçı, arkasını dönüp kampın diğer ucunda bağlı duran atlara doğru koşmaya başladı. Duyduğu süratli toynak sesleri Will'e, esrarengiz nişancıyla karşılaşmak istemeyen diğer iki adamın tabanlan çoktan yağladıklarını söylüyordu.

Aklı karışan Will, duraksadı. İçten içe neler olduğunu biliyordu aslında. Ama ipuçlarını bir türlü bir araya getiremiyordu. Arkasını dönerek otuz metre kadar gerisinde, kirişinde yem bir ok bulunan kocaman yayını

hazırda tutan, gri pelerinli belli belirsiz şekle bir göz attı.

"Hah?!" diye bir çığlık attı çatlayan sesiyle. Ona doğru koşarken, birden Evaniyn'in tehlikede olduğunu hatırladı. Arkasını döndüğünde çeliğin

çeliğe sürtünme sesi çalındı kulağına. Evanlyn düşen kılıcı kapıp, ilk darbeyi savuşturmuştu.

Ama yalnızca geçici bir kurtuluştu bu, zira kızın ellen birbirine, vücudu ise sıkıca ağaca bağlıydı hâlâ. Evaniyn'i işaret edip anlamsız sesler

çıkararak bağırdı Will; çaresizlik içinde Halı'a okunu fırlatmasını

işaret ediyordu. Ancak Orman Muhafızı'ıın görüş alanının, önündeki

ağaçlar nedeniyle kapalı olduğunu fark etti.

Derken çırpınan kızla saldırgan araşma bir başkası girdi. Uzun boylu,

iiiyari savaşçı, zincir zu-h ile göğsünde meşe yapıağını andıran tamdık

bıı sembol bulunan, beyaz bir tunik giyiyordu.

Savaşçının uzun ve düz kılıcı, savrulan palayı karşıladı. Hemen ardından

kendisini Evanlyn ile saldırganın arasına attı ve göz kamaştırıcı birkaç

kılıç darbesinin ardından rakibini kızdan uzaklaştırdı. Karşısındaki

silahşörden daha yetenekli olduğu ortadaydı. Bunun üzerine rakibi

gerilemeye başladı; yenemeyeceği bir düşmanla karşı karşıya olduğunu fark eden adam, üst üste inen darbeleri savuşturmada giderek yetersiz

kalıyordu. Acemice hareket edip, kıvrımlı kılıcıyla öne atıldı ve

Horace'ıı yana çekilerek kolayca savuşturduğu hamle sonunda dengesini

kaybederek tamamen savunmasız kaldı...

"Onu öldürme sakın!" diye seslendi Halt, tam zamanında. Böylece Hoıace bileğim, kılıcın keskin olmayan yüzünü adamın kafasına vuracak şekilde

çeviriverdi. Bilincini kaybeden savaşçı, sırtüstü yere yığıldı.

Çok şanslı bir savaşçıydı aslında.

"Onu tutsak alacağız," dedi Orman Muhafızı kibarca. Üzerine atılıp beline saıilan ufak tefek çocuktan dolayı birkaç adım geriledi; öğretmeni, akıl

hocası ve arkadaşına umursamazcasına saıilan Will, ağlayıp

mırıldanıyordu. Çocuğun omzunu nazikçe pışpışlayan Halt, yanağından aşağı joıvarlanan gözyaşı damlası karşısında şaşkına dönmüştü.

Bu arada Evaniyn'in bağlarını kılıcının ucuyla kesen Hoıa- ce, kızın

ayağa kalkmasına yardımcı oldu.

"iyi misin?" diye sordu, endişeyle. Kızın bir şeyi olmadığını kavrayınca, yüzüne kocaman bir tebessüm yayılmasını engelleyemedi.

"Ah, Hoıace, neyse ki buradasın!" diye ağlayan Evanlyn, kollarını onun boynuna dolayıp, yüzünü göğsüne gömdü. Ho-

ıace bir an için ne yapacağını bilemedi. Kıza sarılmak istedi ama kılıcı

hâlâ elindeydi ve duraksadı. Birden kararını verdi. Kılıcını yere bırakıp kollarıyla kızın yumuşak bedenim sardı ve saçlarıyla cildinin harika

kokusunu içine çekti.

Horace'ın yüzündeki tebessüm, giderek yayılıyordu; aklından bile

geçirmediği bir duruma düşmüştü. Bir kahraman olmanın birtakım getirileri olduğunu kavrıyordu artık.

ON

Torace'in Galya'da gerçekten de bir kahraman olduğu- gunumu söylüyorsun?"

diye sordu Will kuşkuyla. Halt ile Horace'ın ona şaka yapıp

yapmadıklarından emin olamıyordu. Ama kır saçlı Orman Muhafızı,

ciddiyetle başını sallıyordu.

"Değişmez bir saygı abidesi," dedi. Kas yığını genç savaşçıya dönen Evanlyn, hafifçe onun eline dokundu.

"Buna inanırım," dedi. "Beni öldürmeye çalışan Temuçi askerinin hakkından nasıl geldiğini gördünüz mü?" Kızın gözleri olağandışı bir sıcaklıkla parlıyordu ve bunu fark eden WiH'in içini, eski dostuna karşı ani bir

kıskançlık dalgası kaplayıverdi. Hemen sonra kendine gelerek bu değersiz

düşünceyi attı aklından.

Halt, Temuçi kamp alanının yakınlarında kalmak istememişti. Sonuçta ana

kuvvetin ne kadar uzakta olduğunu bilmiyorlardı ve kaçan ıkı adamın

takviye kuvvetlerle geri dönmesi riskini almaya gerek yoktu.

Halt ile Hoıace'm ülkeye girdikleri yoldan geri dönüp, Te-

mıiçi saldırısına dair ilk kanıtlan ele geçirdikleri sınır geçidine

geldiler. Gün ortasında kendilerine, kimse tarafından görülmeden yolu

gözleyebilecekleri bir tepeyle yassı bir çukur buldular. Halt, bir sonraki hamlelerine karar verirken, orada kamp kurma kararı aldı.

Bir çam koruluğuyla gizlenen küçük bir ateş yakarak yiyecek bir şeyler

hazırladılar.

Evanlyn ile Will, Orman Muhafızı'nın hazırladığı lezzetli güvece

kelimenin tam anlamıyla saldırdılar. Bir süre için, yalnızca yemek

sesleriyle bozulan kısa bir sessizlik yaşandı.

Yemeğin ardından birbirlerine, Uthal Ovalaıı'nda Wargal ordusu ile yapılan son çarpışmadan bu yana başlarına gelen olayları aktardılar.

Halt, Horace'ıı korkunç Lord Morgaratlı'ı yendiği düelloyu anlatırken.

Wıll şaşkınlıktan ağzı açık bir şekilde dinliyordu.

Hoıace oldukça utanmış gibiydi ve bu durumu sezen Halt, hikâyesini daha neşeli bir sesle anlatmaya başladı. Şakayla karışık, çocuğun rakibini at sırtından indirmek üzere son bir denemede bulunayım derken, tökezleyip Morgarath'ıı savaş atının altına düştüğünü söyledi. Kızaran savaşçı çırağı, kullandığı o son hamleyi, yani çifte bıçak savunmasını Gilan'dan öğrendiğine, Keltika'dan geçtikleri sırada hamleyi Will ile saatlerce çalıştıklaıina dikkat çekti. Sanki elde ettiği bu basanda Will'in de payı varmış gibi konuşuyordu. O konuşurken kütüğün tekine rahatça sırtını yaslayan WiH'in aklından, Horace'ıı ne kadar değişmiş olduğu geçiyordu.

Şatoda birer yetim olarak büyürlerken en büyük düşmanı olan Hoıace, şimdi en yakın dostu olup çıkmıştı.

Eh, en yakın arkadaşlarindan biri, diye düşündü, tüylü bir kafanrn omzuna dokunduğumu hissederek. Dönüp uzattığı eliyle Çekici'nin kulaklarını okşadı ve kulaklannın arasındaki bölgeyi hayvanın sevdiği gibi kaşıdı.

Çekici, efendisinin teması karşısında keyifle lıınidadı. Tekrar bir araya gelmelerinden bu yana, Will'den birkaç metreden fazla uzaklaşmıyordu.

Kamp ateşinin üzerinden Will ile Çekıcı'ye bir göz atan Halt, belli

etmeden gülümsedi. Nihayet çırağını bulmuş olduğu için çok rahatlamıştı. Kendi kendini suçladığı günler geride kalmıştı artık; Will'in de içinde olduğu kurt gemisinin Araluen kıyılarından ayrilışım izlediği günden bu yana geçen aylar boyunca çok acı çekmişti. Başansız olmuş, adeta Will'e ihanet etmiş gibi hissetmişti kendim. Artık çocuk yanında ve güvende olduğu için derin bir rahatlama duymuştu. Bir önceki gün yaşanan olaylar zihnine yeni bir endişe düşürmüştü açıkçası ama bu, şimdilik bir kenarda bekleyebilirdi. Önce yeniden bir araya gelmelerim kutlamalıydılar.

"Şu atını bir iki dakikaliğina diğerlerinin yanına gitmeye ikna edebilir misin acaba?" dedi sahte bir sertlikle. "Aksi takdirde kendini bizden biri sanmaya başlayacak."

"izlerinizi ilk bulduğumuzdan bu yana Halt'u çılgına çevirdi," dedi Horace, sohbetin kendi serüvenlerinden uzaklaşma- srna sevinerek. "Kokunu almış ve takıp ettiğimiz kişinin sen olduğunu anlamış olmalı; gerçi Halt

bunun farkına varmadı

ya, neyse."

Halt, ters bakışlarla Hoıace'ı süzdü. "Hah farkına varmadı, öyle mi?"

diye tekrar etti, "ama sen fark ettin sanırim?"

Horace, omuz silkip "Ben yalnızca bir savaşçıyım," diye

yanıtladı. "Akıl yürütmem gerekmiyor. O işi siz Orman Muhafızlarına

bırakıyorum."

"Durumun beni şaşırttığını itiraf etmeliyim," dedi Halt. "Bıı Orman Muhafızı atının o şekilde davrandığına daha önce İliç şalıit olmamıştım.

Sakinleşip sessiz olmasını emrettiğimde bile, hayvanın aklını kurcalayan bir şey olduğunu görebiliyordum. Ağaçlanıl içinden çıkıp okunu fırlattığında, peşinden koşturacak sandım."

Will, vücuduna yaslanan tüylü kafayı okşadı. Tebessümü tüm yüzüne yayılmıştı. Artık Halt yanında, en yakın dostlaıi da etrafında olduğu için bir kez daha güvende hissediyordu kendini; bir seneyi aşkın süredir keyfini çıkarmaktan mahrum kaldığı bir lıisti bu. Halt'uıı memnuniyeti karşısında rahatlayarak ustasına gülümsedi, Evanlyn, Beyaz Fırtına Denizi boyunca yaptıklaıi seyahatleri ve HallaslıolııTa varıncaya dek gerçekleşen olayları diğerlerine aktarmıştı.

Kız, Will'in azgın Beyaz Fııtına'dan kaçarak sığındıkları çorak adadaki soğuk, dumanlı kulübede kurt gemisi kaptanı Slagor'a verdiği dersi anlattıkça, Hoıace, hayran hayran arkadaşını seyrediyordu. Halt ise çırağına ciddi bir bakış fırlatıp başını öne doğru sallamakla yetinmişti.

O tek hareket. Will için başkalarından gelecek sayısız övgüden daha önemliydi. Özellikle Hallaslıolm'da başlarına gelenler ve sonrasında kendisini kaptırmış olduğu sıcakotu bağımlılığından pek hoşnut olduğu söylenemezdi. Halt'uıı onu kınayacağından korkmuştu, ancak Evanlyn onu köle barakasında, aklını yitirmiş ve düşünemez bir halde bulduğunu aktardığında. Orman Muhafızı yalnızca bir kez daha başını sallamış ve uyuşturucuya alışmasının sorumlularına bıyık

altından küfretmişti. Gözleri, ateşin üzerinden Will'in tedirgin

bakışlarıyla buluştuğunda, hocasının gözlerinde derin bir keder okudu

Will.

"Tüm bunlara katlanmak zorunda kaldığın için çok üzgünüm," dedi Halt, usulca. Wıll, artık her şeyin yoluna gireceğinden emindi.

ilerleyen haftalar boyunca unutulacak detaylar olacaktı elbette ama

sonunda hepsi, birbirlerinin başlanırdan geçenleri öğrenmişlerdi işte.

Halt hikâyesinin bir parçasını kendine saklıyordu. Ne Will ne de Evanlyn, Halı'un sürgüne mahkûm olduğunu ve Orman Muhafızı Bırliği'nden atıldığını biliyordu. Sının geçmeden önce Horace'a söylemiş olduğu üzere, Halı'un

henüz konuşmak istemediği bir konuydu bu.

Gölgeler uzamaya başlarken, Halt bir kez daha el ve ayak- laıindan bağlı

esirlerinin oturduğu tarafa doğru yürüdü. Önce elleri, ardından da

ayakları olmak üzere ipleri birkaç dakikalığına gevşetti ve ikinci ipi

çözmeden önce birincisiyle adamın ellerini yeniden bağladı. Temuçi

savaşçısı, bu geçici rahatlama karşısında hafifbir memnuniyet hırıltısı

koyuverdi. Halt, aynı uygulamaya öğleden sonra birkaç kez başvurmuş,

adamın el ve ayaklarina kan gitmemesi sonucu sakat kalmasını

engellemişti.

Aynı zamanda bağlarının hâlâ sımsıkı olduğunu ve adamın ipleri

gevşetmediğini de anlamış bulunuyordu. Cevap alamayacağını bile bile,

adama ismini ve dâhil olduğu birliği sordu. Kendilerine verdikleri isimle

'Halk' arasında geçirdiği birkaç sene sayesinde Temııçı lisanını oldukça

akıcı bir biçimde konuşmasına

rağmen, tutsaklarinin bıınu bilmesi gerekmiyordu. Dolayısıyla her insanın bildiği ticaret dilini kullandı. Galya, Toton ve Temuçi dilinden

kelimelerin, dilbilgisi hiçe sayılarak kuşdili misali karişmasindan

oluşuyordu bu dil.

Temuçi savaşçısı, tahmin ettiği üzere sorularına cevap vermiyordu. Omuz

silken Halt, derin düşünceler içinde oradan ayrıldı. Ateşin başındaki

Horace, dikkatle kılıcını temizliyor ve yağlıyordu. Nöbet tutan Evanlyn

ise tepeye tırmanmış, alt taraflarında kalan yamaçları gözlüyordu. Yarım

saat sonra nöbeti bir başkasına devredecekti. Aklını kurcalayan sorunla

birlikte bir ileri bir geri yürürken, yanında birisinin olduğunu fark

etti Halt. Başını çevirince, kendi kendine yaptığı yayla saks bıçağını

taşıyan ve Halt'un getirdiği gri benekli Orman Muhafızı pelerinine sarman YVill'i görüp gülümsedi. Çifte bıçak kını, Orman Muhafızları tarafından

dağıtılan demirbaş bir donanımdı ve Bırlık'ten atılan Halt, ona yanında

bir kın getirememişti. Ancak Will, henüz durumun farkında değildi.

"Sorun nedir. Hah?" diye sordu Will.

Hah volta atmayı keserek çırağıyla yüz yüze geldi; kaşlaıı, Will'e

tanıdık gelen bir kavis çiziyordu.

"Sorun mu?" diye tekrarladı. Kandırılmayı ve dikkatinin dağıtılmasını reddeden Wıll, sırıttı. Son bir yıl içinde çok büyümüş, diye düşündü Hah, bu cevabın onu

bir zamanlar şaşırtıp endişelendirdiğini hatırlayarak.

"Böyle kafesteki kaplan gibi volta attığında, genellikle aklında bir şeyleri tartıyorsun demektir," dedi Will. Hah, düşünceli bir ifadeyle dudaklarını büzdü.

"Ve senin de epeyce kaplan görmüşlüğün vardır, öyle değil mi?" diye sordu. "Kafeste ve özgür olanlardan?"

Wıll, hafifçe gülümsedi. "Soruma soruyla karşılık verdiğin zaman,

anlıyorum ki bir problemin var," diye ekledi. Halt nihayet pes etti.

Alışkanlrklanmn böyle kolayca anlaşılacak kadar basitleştiğinden haberi

yoktu. Huylarından bazılarını değiştireceğine söz verdi kendi kendine.

Hemen arkasından da değişiklik yapmak için fazla yaşlı olup olmadığını

merak etti.

"Şey, evet," diye yanıt verdi. "Aklımda bir şeyler olduğunu itiraf etmeliyim. Çok önemli değil. Endişelenmene gerek yok."

"Nedir o?" diye üsteledi Wıll. Halt başını iki yana salladı.

"Bak işte," diye açıkladı, "'endişelenmene gerek yok1 dediğimde, bu konu hakkında konuşmamıza gerek yok demek istiyorum aslında."

"Bunu biliyorum," dedi hâlâ gülümseyen çırağı. "Ama konu nedir?"

Derin bir nefes alan Halt, ciğerlerindeki havayı salıverdi. "Bir zamanlar ne kadar otoriter bir adamdım," dedi özlemle. WiH'in hâlâ beklentiyle ona baktığını görünce, sonunda insafa geldi.

"Şu Temuçiler," dedi. "Neyin peşinde olduklarını bilmek isterdim." Temuçi savaşçısının elleri kollan bağlı oturduğu tarafa bir göz attı. "Ve

şuradaki dostumuzdan bunu öğrenme şansım yok."

Will, omuz silkip, "Bu konu bizi gerçekten ilgilendiriyor mu?" diye sordu.

"Bırakalım Skandiyalılar ile Temuçiler birbirlerini yesinler."

Halt, çenesini sıvazlayarak çırağının sözlerini aklında tarttı. "Sanırım şu eski 'Düşmanımın düşmanı, benim dostumdur' sözünü kastediyorsun, öyle

değil mi?" dedi. Wıll bir kez dalıa omuz silkti.

"Tam olarak öyle düşünmüyordum," dedi. "Ama durumu gayet güzel özetliyor, ne dersin? Skandıyalılaı şu Temuçiler'le savaşmak zorunda kalırlarsa,

kıyı baskınlarıyla bizleri rahatsız edemezler, öyle değil mi?"

"Doğru, ama bir yere kadar," diye kabullendi Hah. "Eskilerin bir sözü daha vardır: 'Gelen gideni aratır'. Bunu duymuş muydun?"

"Evet. Yani Temuçiler'in başımıza Skandiyalılar'dan daha büyük bela

açabileceğini mi söylüyorsun?"

"Evet, aynen öyle diyorum. Skaıidiyalılar'ı mağlup etmeleri halinde, Tötonya, Galya ve nihayet Araluen'e yönelmemeleri için önlerinde hiçbir

engel kalmayacak."

"Ama bunun için önce Skaıdiyalılar'ı yenmeleri gerek, öyle değil mi?" dedi Wıll. Skandiyalılar'iıı vahşi, korkusuz savaşçılar olduklarını ilk elden biliyordu. Skandiyalılar'iıı saldınya geçen Tenıuçı ve batı memleketleri arasında etkili bir tampon bölge oluşturduklarını ve iki tarafın da savaş nedeniyle ciddi ölçüde zayıflayarak yakın gelecekte bir tehlike arz edemeyeceğini görebiliyordu. Mükemmel bir stratejik pozisyon bu, dedi kendi kendine rahatlayarak. Ancak Halt'un diğer sözleri, keyfinin kaçmasına neden oldu.

"Merak etme, onları yenecekler. O konuda endişelenme. Vahşi, kanlı bir savaş olacak ama sonunda Temuçıler galip gelecektir."

ON BİR

Akşam yemeğinden sonra Halt, küçük grubu bir araya topladı. Akşamın çökmesiyle artan rüzgâr, çam dallanılın arasından ürkütücü bir şekilde esiyordu. Aydınlık bir geceydi ve pelerinlerine sarınarak ateşten arta kalanların etrafına oturduklarinda, gökteki yarını ay, mükemmel bir biçimde parlıyordu.

"Az önce Will ile konuşuyorduk," dedi Halt çocuklara. "Ve konu hepimizi ilgilendirdiğinden, düşüncelerimi sizleıle paylaşmaya karar verdim."

Hoıace ile Evanlyn, şaşkınlıkla bakıştılar. Onlar, usta ile çırak kaybettikleri zamanı telafi ediyor, diye düşünmüştü. Ama belli ki ortada başka bir mesele vardı.

"Önce," diye devam etti Halt, ilgiyi tamamen üstüne çektiğini fark ederek, "benim amacım seiü, Will ve pren..." Evaniyn'in gerçek unvanını kullanmak konusunda duraksadı. Eve dönünceye dek kızın takma adıyla yola

devam etmesinin daha güvenli olacağı konusunda hepsi hemfikir olmuştu.

"WilPi, Evaniyn'ı ve elbette Horace'ı, sınırdan geçirip

Skandiya'dan çıkarmaktır. Kaçak esirler olarak Skaıidiyalılar tarafından

yakalanmanız halinde, başınız büyük derde girecektir. Ve hepimizin

bildiği üzere, tehlike, Evanlyıı açısından çok daha büyük."

Dinleyiciler başlaiim salladılar. Will, Ragnak'm kızın gerçek kimliğini,

yani Kral Duncan'ın kızı olduğunu anlaması ihtimalinden Halt ile Horace'a söz etmişti. Yüce Kont Vahalara, yani Skaıidiya bölgesine egemen olan üç

vahşi tannya bir kan davası yemini etmiş, Araluen Kralı'nın tüm

akrabalarını öldüreceğine dair ant içmişti.

"Öte yandan," dedi Halt, "Temuçiler'in burada, Skaıidiya sınırindaki varlığından da son derece endişeliyim. Yirmi yıldır bu kadar batıya

gelmemişlerdi. Ve son gelişlerinde, tüm batı dünyası tehdit altında

kalmıştı."

Artık dikkatleri iyice üzerine çekmiş olduğunu görebiliyordu. Hoıace ile

Evanlyıı, oturdukları yerde doğrulup öne eğildiler. Alevlerin ışığında,

genç savaşçının yüzündeki şaşkın bakışlari görebiliyordu.

"Abartıyor olmayasın sakın. Halt?" diye sordu Hoıace.

Will arkadaşına şüpheyle baktı. "Ben de öyle sandım," dedi usulca, "ama abartmıyormuş."

Halt, başını sertçe sallayarak "Keşke abartıyor olsaydım," dedi. Ama Temuçi güçleri hareket halindeyse eğer, bu durum Araluen de dâhil olmak

üzere tüm ülkeler için bir tehdit içeriyor."

"Geçen sefer ne olmuştu, Halt?" Kaygılandığı sesinden anlaşılan Evaıiiyn'di soruyu soran. "Sen de orada miydin? Onlarla savaştın mı?"

Halt, duraksadı. Temuçiler hakkmdaki deneyiminden söz etmeye pek istekli

değilmiş gibi duruyordu. Ama nihayet karanın vermiş gibiydi.

"Hem yanlarinda hem de sonrasında onlara karşı savaştım," dedi açıkça.

"Bazı bilgileri elde etmek istiyorduk ve ben de bunun için

görevlendirilmiştim."

Horace, kaşlarını çatıp, "Ne gibi?" diye sordu. "Orman Mu- hafızlan bir grup vahşi süvariden ne öğrenmeyi umut edebilir ki?" Hoıace'ın Orman Muhafızlari Birliği'niıı abartılı bir bilgi dağarcığı olduğuna dair

görüşleri, oradaki herkesçe biliniyordu. Orman Mulıafızlari'nın bilinmeye değer her şeyi bildiklerine inanıyordu çocuk.

"Yaylanın nasıl yaptıklarını öğrenmek istemiştiniz, değil mi?" dedi Will, birden. Süvarilerin taşıdıklaıı yayları ve bunların kendi yaylariıia 11e

kadar benzediklerini düşündüğünü hatırlıyordu. Halt, dönüp başını

salladı.

"Bu, işin bir parçasıydı. Ama daha da önemli bir şey vardı. Ellerindeki aygır ve kısraklarin bazılariıiin değiş tokuş etmek üzere gönderilmiştim.

Bugün kullanmakta olduğumuz Orman Muhafızı atlan, esasen Temuçi

sürülerinde doğmuştur," diye açıkladı. "Eğimli yaylarını oldukça ilginç bulmuştuk, ancak yapımlanıiın 11e kadar zor olduğunu ve ne kadar zaman

aldığını düşündüğünde, performans anlamında bizim uzun yaylarımızın çok

da üstüne çıkamıyordu. Ama at meselesi, bambaşka bir şeydi."

"Değiş tokuş yapmak niyetindeler miydi, peki?" diye sordu Will.

Konuşurken, birkaç adım arkasında duran tüylü minik atım incelemek üzere

dönmüştü. Sahibinin yüzünü ona çevirdiğim

fark eden Çekici, hafifçe kişnedi. Temuçi kampinda gördüğü atiari bariz

bir şekilde andıriyoıdu midillisi.

"Değillerdi!" diye başını salladı Halt. "Damızlık sürüleri, bir hazine gibi kilit altindaydı. Herhalde adım, Temuçi ülkesinde at hırsızlığından

arananlar listesinde hâlâ duruyordur."

"Atlan çaldın mı yani?" diye sordu Hoıace, onaylamaz bir ses tonuyla.

Hah, cevap verirken gülümsemesini gizledi.

"Arkamda adıl bir ücret bıraktım," dedi. "Temuçiler bu konuda farklı düşünüyordu. Mallarını, hiçbir ücret karşılığında satmayacaklardı."

"Her neyse," dedi Will sabırsızlıkla, atlann çalınıp çalinma- dıkları konusunu bir tarafa bırakarak, "ordulan işgale başladığında ne oldu?

Nereye kadar ilerlediler?"

Halt, kavrulmuş bir sopanın ucuyla aralanndaki küçük kor yığılımı, kızıl

közlerin içinde birkaç alev titreşinceye dek eşeleyerek, "O zamanlar hedefleri güneydeydi," dedi. "Ursah Devleti ile Orta Krallıklar kısa zamanda istila edildi. Kimse onlan duıdura- nuyordu. Son derece

kuvvetlilerdi; çok süratli, gözüpek askerleri vardı ama en önemlisi,

inanılmaz derecede disiplinliydiler. Büyük bir ekip halinde savaşır, ama

rakipleri kaışısında daima birer düzine savaşçıdan oluşan küçük birlikler kullanırlardı."

"Bunu nasıl yapabilirler ki?" diye sordu Evanlyn. Babasının ordulariyla, bir komutanın savaş başladıktan sonra karşı karşıya kaldığı en büyük

problemin, altındaki birliklerin kontrolünü elinde tutmak ve onlarla

iletişim kurmak olduğunu bilecek kadar haşır neşir olmuştu. Kızı izleyen

Halt, sorusunun arkasında yatan profesyonel merakı fark etmişti.

"Ordunun merkez karargâhındaki komutanin, tüm birliklere ortak

manevralaıi emretmesini sağlayan bir işaret sistemleri var," dedi kıza.

"Renkli bayrakları farklı şekillerde kullanmaya dayalı, karmaşık bir sistem. Geceleri bile kullanılıyordu. Karanlıkta bayrakların yerini

renkli fenerler alıyordu, işin doğrusu, okyanusa doğru ilerledikleri

sırada, önlerinde durabilecek tek bir ordu bile bulunmuyordu."

"Tötonya'nın kuzeydoğusundan girip, Galya'nın içinden geçtiler.

Karşılarına çıkan bütün orduları yendiler. Birkaç kez sayıca

kendilerinden son derece üstün ordularla karşılaştılar, ancak olağanüstü

taktik ve disiplinleri sayesinde onlan da yendiler. Nihayet

durduklarında, Galya kıyılaıiyla aralarında at sırtında üç günde

gidilebilecek mesafe kalmıştı."

"Onlaıi durduran neydi?" diye sordu Will. Hah, Temuçi ordusunun çetin istila hikâyesini aktanıken, genç dinleyicileri gözle görülür bir şekilde buz kesmişti. Sorulan soru üzerine. Orman Muhafızı bir kahkaha patlattı.

"Politika," dedi. "Ve bir tabak tatlı su istiridyesi."

"Politika mı?" Horace tiksintiyle homurdandı. Bir savaşçı olarak politikadan da politikacılardan da hiç hoşlanmıyordu.

"Aynen öyle. Bu durum, Mat'lik Şa'şan iken, yani Temuçiler'in en rütbeli lideriyken gerçekleşti. Temuçiler arasında, oldukça istikrarsız bir

rütbedir Şa'saıılık. En güçlü asker tarafından elde edilir ve eceliyle

ölen Şa'şan, yok denecek kadar azdır. Gerçi görünen o ki, Mat'lik

yatağında öldü," dedi.

"Sonuç olarak, bu rütbenin olası adaylarına memleketten uzak kalmalarını sağlayacak görevler verilmesi doğaldı. Mat'lik'in kardeşi, yeğeni ve

ikinci dereceden kuzeni en önde

gelen adaylar olduklan için, Mat'lık onlarin orduyla uzaklara

sürüklenmelerini sağlamışti Böylece basma üşüşüp ona sıkıntı vermelerim

engelliyor, aynı zamanda birbirlerine göz kulak olmalaıiıı da

sağlıyordu. Doğal olarak adaylar birbirlerine hiç güvenmiyordu."

"Ordunun kontrolünü onlara vermek tehlikeli değil miydi?" diye sordu Will. Halt, bunun güzel bir soru olduğunu işaret etti.

"Normal şartlar altında, olabilirdi. Ama komuta yapısı, hiçbirinin

kontrolü tam olarak elinde tutamayacağı şekilde tasarlanmıştı. Mat'lik'in kardeşi Tvvu'lik, asken stratejiden sorumluydu. Yeğeni hazine sorumlusu,

kuzeni ise levazım gö- revlisiydi. Yani, biri askerleri yönetiyor, biri

besliyor biri de paralarin ödüyordu. Ordu, her birine eşit derecede

sadıktı. Bu şekilde, her biri diğerini kontrol altında tutuyordu."

"Peki, şu istiridye meselesi nedir?" diye sordu Hoıace. Yemek, daima ilgisini

çeken bir konu olmuştu. Ateşin başına yeniden yerleşen Halt,

sırtını bir kütüğe yasladı.

"Mat'lik, istiridyeye çok düşkünmüş," dedi dinleyicilerine. "O kadar ki, akılsızca davranıp sezonu gelmeden kansııa koca bir tabak istiridye

yemeği hazırlatmış. Belli ki bazıları bozuk çıkmış ve Şa' şan yemeğini

yerken ağır bir nöbet geçirmiş. Çığlıklar atıp boğazım yırtınış ve yere

devrilip derin bir komaya girmiş. Sonunda ölmek üzere olduğu anlaşılmış."

Haberler orduya ulaştığında, üç lider adayı doğal olarak Şa'şan'm

sarayına zamanında döllememişler. Lider, kıdemli Şanlar arasında

yapılacak bir seçim sonucunda belli olacakmış ve rüşvetleri dağıtıp oylan satın almak üzere zamanında geri dönemezlerse, ödülü bir başkası

kapacakmış."

"Yanı istilaya öylece son mu vermişler?" diye sordu Will. "Hem de o kadar ilerledikten sonra?"

Halt, soruyu hafife aldığını gösteren bir işaret yaptı.

"Ordu komutanlari pratik düşünüyordu," dedi. "Galya kaçmıyordu ya. Savaşa savaşa oraya kadar gelebildiklerine göre, istedikleri zaman yine

gelebilirlerdi. Ama liderlik şansı ayaklarına yalnızca bir kez

gelecekti."

"Yani batı yanküıe, bir tabak bozuk istiridye tarafından mı kurtarıldı?"

dedi Evaniyn. Kır saçlı Orman Muhafızı, acımasızca sırıttı.

"Tarihin sıklıkla bozuk istiridye gibi önemsiz şeyler tarafından

yazılıyor olması 11e şaşırtıcı bir şey," dedi kıza.

"Bütün bunlar olup biterken sen neredeydin. Halt?" diye sordu Will, ustasına.

Halt, hatıralari aklına gelince yeniden gülümsedi. "Sanının şu asla

unutamayacağınız anlardan birini yaşadım," dedi. "Yanımda küçük bir at sürüsüyle..." Duraksayıp Hoıace'a şüpheyle baktı, "yani yeni satın almış

olduğum atlarla uzaklaşmıştım ve bii Temuçi devriyesi de hemen

arkamdaydı. Üstelik aradaki mesafe de hızla kapanıyordu. Bir sabah,

birdenbire peşimi bırakıp doğuya, memleketlerine döndüler."

Hikâyesini bitirdiğinde kısa bir sessizlik anı yaşandı. Halt, bir sonraki sorunun Will'den geleceğini adı gibi biliyordu. Nitekim, hayal

kırıklığına uğramadı.

"Yem Şa'şan kim oldu peki?" diye sordu çocuk. "Kardeş mi, yeğen mi yoksa kuzen 111i?"

"Hiçbiri," dedi Halt. "Seçimleri, Temuçi anayurdunun doğusunda kalan ülkelerle ilgili planları olan, beklenmedik bir

aday kazandı. Diğer iıçü, batıdaki görevlerini yanda bıraktıkla- ıi için

ıdaıı edildiler." Peşinden gelen siivarılerıntakıbı aniden bırakıp, kaçmasına izin verdikleri o günü çok iyi hatırlıyordu. Düşünceli bir

tavırla ateşi yeniden eşelemeye başladı.

"Ve şimdi geri döndüler," dedi düşünceli bir sesle. "Acaba kafalaıiııda neler var?"

ON IKI

Ertesi sabah kampı erkenden toplayarak, onlari bir kez daha

Asımıinötesine taşıyacak olan geçide yollandılar. Horace, Evaniyn'e

Depamiuex,'nün siyah savaş atına binmesini önermişti. Evaniyn, atın

Vurucu'dan çok daha görkemli bir binek olduğunu söyleyip itiraz edince,

utangaç utangaç gülümsedi savaşçı çırağı.

"Olabilir. Ama ben Vurucu'ya alışkınım, o da beni tanıyor." Böylece sorun halloldu. Esirlerini ise Temuçi kampından al- dıklaıi atlardan birine

bindirdiler. Bir diğer Temuçi midillisi ise, şimdiye dek Çekici

tarafından taşınan çantayla erzağı taşıyordu. Minik Orman Muhafızı

bineği, doğal olarak uzun zamandır ayrı kaldığı efendisini gururla

taşıyordu sırtında.

Tepenin dibindeki ağaçlığa yaklaştıklaıinda. Çekici başını sallayıp

kişneyerek, memnuniyetini bir kez daha gözler önüne serdi. Hah, dönüp

gülümsedi.

"Onun mutlu olmasından çok memnunum," dedi, "ama umarım eve dönene kadar böyle davranmaz."

Yanıt olarak sıritan Will, minik atın tüylü boynumu okşamak

Üzere öne eğilerek "Yakında sakinleşir," dedi. Çekici, çocuğun teması üzerine hareketlenerek başını sağa sola savurdu. Bu kez Abelard da

şaşırtıcı bir biçimde arkadaşına katılmıştı.

"Benim atıma da bulaştırdı," dedi Halt şaşkınlıkla. Abelaıd'ı usulca fısıldadığı bir kelimeyle yatıştrıp, yeniden Will'e döndü. "Atlar

arasında oldukça popülersin sanının. Bana kalırsa..." Birden sesi kesildi ve cümlesini bitiremedi. Will, ustasının gerilip dikkat kesildiğim fark

etti ve gıı pelerinli Orman Muhafızı, her iki taraftaki ağaçlara göz

atarak atının sırtında iki büklüm oldu.

"Lanet olsun!" diye mirldandı, usulca. Esirle birlikte arkalarından at süren Hoıace ile Evaniyıı'e döndü. Ancak tek kelime edemeden ağaçlanıl

içinden çıkıp arkalannda beliren bir grup silahlı savaşçı, kaçış

yollarinı kapattı.

Halt, ikinci bir grup daha ağaçların arasından çıkıp etraflarını

sardığında, tekrar süratle öne uzandı.

"Skandiyalılar!" diye bağırdı, sessiz savaşçıların boynuzlu miğferleriyle yuvarlak, tahta kalkanlarim tanıyan Will. Halt'un omuzlan, tiksintiyle

çöktü.

"Evet. Atlar bizi uyarmaya çalıştı. Ben de Çekici'nin olağandışı

tavırlarina o kadar dalmıştım ki, farkına varamadım."

Çift uçlu bir savaş baltasını sağ omzunda gelişigüzel taşıyan, koca

boynuzlu bir miğfer takmış, iri kıyım bir adam Öne çıktı. Halt, çeliğin

deriye sürtünmesinden çıkan o uğursuz sesi duyunca, arkasındaki Hoıace'ın kılıcını çektiğim fark etti. Arkasını dönmeden konuştu.

"Kaldır şunu, Hoıace. Sayılan çok fazla, senin için bile."

Hoıace hareketlenirken, dev balta da aniden saldın pozıs-

yonuna geçmişti. Skandiyalı, silahı oyuncakmış gibi ralıat bir şekilde

tutuyordu. Adam konuşmaya başlayınca, Wıll, aşına olduğu o sesle yerinden sıçradı.

"Kusura bakmazsanız, atlarınızdan inmenizi rica edeceğim."

Kendini tutamayan Will, "Eıak!" dedi. Ona bir adım yaklaşan adam, hemen önündeki pelerinli şekle bir göz attı. Kapüşonu yüzünü gizlediği için

Will'i tanıyamamıştı. Artık oğlanın yüz hatlarını seçebiliyordu ve

atlılardan bir diğerim daha tanıdığını fark edince, kaşları çatıldı.

Pelerinine sanlı duran Evaniyn'i de ilk görüşte tanımamıştı. Ancak artık

kızın o olduğundan emindi. Bıyık altından usulca küfrettikten sonra

toparlandı.

"İnin!" diye emretti. "Hepiniz."

Onlar atlaıiııdan inerken, adamlarina işaret etti. İlgiyle fark ettiği

üzere, beşinci yol aıkadaşlaıi atına bağlıydı ve verdiği emre itaat

edemiyordu. Adamlarından ikisine, tutsağı at sırtından indirmelerini

işaret etti.

Halt, pelerininin kapüşonunu geriye attı ve Eıak, karşısındaki sakallı,

sert yüzü inceledi. Atından indiğinde, özellikle de Erak'm iıiyan vücudu

karşısında ufak tefek kalıyordu gizemli adam. Will de kapüşonunu açmaya

yeltendi ama Erak, bir el hareketiyle onu durdurdu.

"Şimdilik dur," dedi alçak sesle. Aylar önce Hallasholm'dan kaçan eski esiri adamlaıindan kaçı tanırdı bilmiyordu, ama şimdilik içinden bir his, kendini ne kadar az belli ederse, o kadar iyi olacağını söylüyordu, İkaz

edercesine Evaıiıyn'e dikti gözlerini.

"Sen de öyle," diye emretti ve kız da başını salladı. Eıak bakışlarim tekrar Halfa

dikti.

"Seninle daha önce karşılaştık," dedi. Halt, başıyla onayladı.

"Eğer Kont Eıak sensen, bataklıkların yanındaki sahilde kısa bir

süreliğine de olsa görmüştük birbirimizi," dedi. Bu- nıın üzerine Erak'ın gözleri parladı. Hatırasını canlandıran şey, adamın suratı değil,

duruşuydu; vücudunu ve sırtındaki iri yayı taşıma tarzıydı. Halt,

"Hatırladığım kadarıyla aramızda epey bir mesafe vardı," dedi.

Erak, homurdanarak, "Ok menzili içinde olduğumuzu gayet ıyı

hatırlıyorum," dedi. Halt da başını salladı. Orman Muhafızı'nın yayına ve

kemerinde asılı duran ok kılıfına bir daha göz atan Skandiyalı'nın yüzü, öfkeyle karardı.

"Ve şimdi sen de aynı pis işlere bulaştın," dedi. "Gerçi bu ikisinin bu işle alakasını hâlâ çözebilmiş değilim." Son cümlesi ağzından şaşkınlık dolu bir sesle çrkınış, parmağını Wıll ile Evaıiiyn'e doğru sallamıştı.

Şaşırmış gibi görünme sırası Halt'daydı artık. "Hangi pis işler?"

Erak, tiksintiyle homurdandı. "Seni yayın dindeyken gördüm, hatırladın mı? Neler yapabileceğini biliyorum. Ve Yılan Geçidi'ııde yaptıklaıiııa da şahit oldum."

Halt, Skandiyalı'nın neden söz ettiğim anladı. Sınırdaki küçük garnizonda bulunan cesetlerin perişan görüntülerini hatırladı. Skandiyalı'nın sözünü ettiği geçit, orası olmalıydı. Gaıiıı- zondakilerin okçular tarafından

öldürülmesi bir yana, Halt'un nişancılığından haberdar olan Erak, hiç de

mantıksız olmayan, hızlı bir yargıya varmıştı.

" Biz yapmadık," dedi Halt, başını iki yana sallayarak. One doğru bir adım attı Eıak.

"Öyle mi? Adamları gördüm. Hepsi okla vurulmuş. Ve izlerinizi buraya kadar takip ettik."

"Olabilir," dedi Halt sakin bir dille, "ama eğeriz sürmekten biraz olsun anlasaydınız, yolda birbirinden farklı iki iz grubu olduğunu görürdünüz.

Geçide vardığımızda garnizondaki adamlar zaten ölmüştü. Ve biz de

önümüzdeki izlen takıp ettik; adamlarınızı öldürenlerin izlerini."

Eıak, duraksadı. O, bir izci değil gemi kaptanıydı. Yanında getirdiği

adamlardan birinin az da olsa av tecrübesi bulunuyordu. İz sürme

konusunda Orman Muhafızları'nın esrarengiz yeteneklerine sahip olmasalar

dahi, adamının ıkı ayrı izden söz ettiğini hatırlıyordu şimdi.

"O zaman," dedi, bu beklenmedik yanıt karşısında serseme dönerek, "siz yapmadıysanız, kim yaptı bunu?"

Halt, parmağını esire doğru savurarak, "O ve aıkadaşlaıi," dedi. "Dün karşımıza çıkan bir Temuçi keşif grubuna dâhildi. Büyük bir kuvvetle

sınır garnizonuna saldırıp içlerinden altısını Skaıidiya'ya soktular."

"Temuçi diyorsun, ha?" diye sordu Eıak. Doğulu savaşçılardan haberi vardı elbette, ancak uzun zamandır bu kadar batıya geldikleri görülmemişti.

"Birkaç tanesini öldürdük," dedi Halt. "İkisi kaçtı ve bunu da yakaladık."

Erak, etrafını saran ıiiyan kuzeylilere öfkeli bakışlar fırlatan, elleri

önden bağlı esirin yanına doğru yürüdü. Adamın donuk hatlı kahverengi

yüzünü ve üzerindeki kürkleri inceledi.

"O birTemuçi, tamam... ama burada ne aıiyor acaba?" diye sordu, neredeyse kendi kendine konuşarak.

"Ben de bunu merak ediyorum," diye cevap verdi Halt. Eıak, öfke dolu bir bakış fırlattı Orman Muhafızı'na. Zihninin bulanmasından nefret ediyordu.

Dolambaçsız, basit sorunlari tercih ederdi; geniş baltasıyla çözebileceği türden sorunlan.

"Ya sen," diye çıkıştı, "sen ne ariyoısım burada?"

Halt, Skandiyalı'mn sesindeki öfkeden etkilenmemişe benziyordu. "Onu almaya geldim," dedi usulca. Eıak gözlerim önce onun, ardından da yüzü gıı benekli kapüşonla hâlâ büyük ölçüde gizlenen Will'in üstünde

gezdirdi. Öfkesi parladığı gibi s önüv ermişti.

"Evet," dedi daha sakin bir ses tonuyla. "Geleceğini söylemişti."

Birçok Skandıyalı gibi, Eıak da sadakat ve cesaret kavramlarına büyük

değer veriyordu. Birden aklına bir şey geldi; uzun zamandır merak ettiği

bir şey.

"O sahilde," dedi. "Bizi orada nasıl buldun?"

"Adamlarından birini geride bırakmıştın," dedi Hah. "O söyledi."

Erak'ıı yüzünden Halfa inanamadığı belli oluyordu.

"Noıdel mi? Sana bir şey söyleyeceğine kendim öldürür, daha iyi."

"Saniiim bana borçlu olduğunu düşündü," dedi Halt usulca. "Ölmek üzereydi ve kılıcını kaybetmişti, ben de ona kılıcını verdim."

Eıak, konuşmak üzere ağzını açtı, durdu ve tereddüt etti.

Skandiyalılar, ellerinde silahlan olmadan ölmeleri halinde, ruhlarının sonsuza dek kaybolacağına inanırlardı. Orman Muhafızı, onların bu

inancından haberdar gibiydi.

"O zaman ben de sana borçluyum," dedi Eıak sonunda. Bir an- İlk suskunluğun ardindan "Bunun, içinde bulunduğumuz durumu nasıl

etkileyeceğinden emin değilim gerçi," diye ekledi. Bağlı bir hayvan gibi oturan ufak tefek, vahşi Temuçi savaşçısına bakarken, düşiinceU bir

ifadeyle sakalım sıvazladı. "Şu herifle aıkadaş- larinin neyin peşinde olduklarım hâlâ merak ediyorum doğrusu."

"Ben de öyle," dedi Halt. " Arkadaşlarimı sınırdan

Tötonya'ya geçirmeyi planlıyordum. Daha sonra da şu dostumuzla gen gelip

diğer Temuçiler'i bulmayı ve kaç kişi olduk - laıim öğrenmeyi

düşünüyordum."

Eıak, homurdanarak "Sana bir şey söyleyeceğim mi sanıyorsun?" diye sordu.

"Temuçiler hakkında pek bilgim yok, ama şu kadarını biliyorum. Bir kez inat ettiler mi, öldüresiye işkence etsen bile hiçbir şey alamazsın

ağızlarından."

"Evet. Bunu ben de duydum," dedi Halt, "ama bir çözüm yolu var."

"Öyle mi?" diye aşağılarcasma sordu Eıak. "Peki, neymiş bu 'çözüm yolu1?"

Hah, Temuçi süvarisine bir göz attı. Tartışmalarını büyük bir ilgiyle

izliyordu adam. Halt, onun ticaret dilini bildiğinden haberdardı ama

ortak dilden ne kadar anladığına dair hiçbir fikri yoktu. Keşif kolunun

bir üyesi olarak, muhtemelen duyduklarinın bir kısmını anlıyordu.

Kolundan tuttuğu Erak'ı duyma mesafesinin dışına doğru birkaç adını

sürükledi.

"Kaçmasına izin vermeyi düşünmüştüm," dedi kibarlıkla.

ON UÇ

Rann içine atılmış ip yığınının yanında duran Erak, dudaklarını büzüp

Halfa döndü.

"Eh, şimdilik haklı çıktın," dedi. "Küçük dilenci, Olak ııyıı- yoı numarası yapmaya başladığı an sırra kadem bastı." Son nöbeti devralan iıiyan Skandiyalı'ya şüpheyle baktı. "Uyuyormuş numarası yaptın, öyle değil mi?" diye ekledi bir parça alayla.

Savaşçı, teklifsizce sıritarak, "Mükemmeldim, Kont Erak," dedi. "Uyuyan bir adam ancak bu kadar güzel taklit edilebilir. Oyuncu olmalıymışım."

Erak, şüpheyle homurdanıp "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Halı'a.

"Adamımızı izleyeceğim ve beni ana Temuçi birliğine kadar götürecek,"

dedi Orman Muhafızı. "Dün gece konuştuğumuz gibi."

"O konu üzerinde biraz düşündüm de," diye cevap verdi Erak. "Bir değişiklik yapmaya karar verdim. Ben de seninle geliyorum."

SKANDIYA' Y I KU R T A RMAK

Halt, atlarin bağlı dıırduklari yere doğru yürüyordu. Erak'm sözleri

üzerine durdu ve dönerek kararlı bir şekilde Skaıidiyalı liderle yüz yüze geldi. "Bunu dün gece tartışmıştık. Tek başıma gidersem daha hızlı

hareket edeceğim ve daha zor fark edileceğim konusunda hemfikir olduk."

"Hayır. O konuda hemfikir olmadık. Sen kendi kendine gelin güvey oldun,"

diye düzeltti Erak. "Hem haklı bile olsan, daha yavaş ve daha çok gürültü çıkararak ilerleme fikrine alışın ak dur um undasın."

HaU, itiraz etmek üzere nefes aldı, ancak Erak onu durdurdu.

"Mantıklı ol," dedi. "Olaylarin bizleıi geçici müttefikler haline getirdiği konusunda hemfikir olmuştuk..."

"Üç arkadaşımı rehin alınış olmanın nedeni de bu olsa gerek," diye alaylı bir dille araya girdi Hah. Bunun üzerine Erak, omuz silkmekle yetindi.

"Elbette. Onlar senin geri dönmeni sağlayacak olan güvencelerim benim.

Ama kendim benim yerime koy. Orada bir yerlerde bii Temuçi ordusu varsa

eğer, Yüce Kontuma ikinci elden duyduğum bir rapor vermek istemem. Gidip

kendi gözlerimle görmek istiyorum. O yüzden de seninle geliyorum.

Tutsağın izini sürmen için sana ihtiyacım olabilir ama kendi başımın

çaresine bakabilirim."

Halt'un tepkisini görmek için sustu Erak. Orman Muhafızı bir cevap vermeyince, devam etti. "Rehineler geri dönmeni sağlıyor olabilir Ama bana eksiksiz hatta doğru bir rapor vereceğinin hiçbir garantisi yok."

Halt, birkaç saniye boyunca bu sözleri aklında tartıyor gibi durdu. Olası bir çıkış yolu görmüştü.

"Pekâlâ," diye kabul etti. "Ama benimle geleceksen, dönüşümü garantilemek için arkadaşlarimı rehin almana gerek yok. İkimiz Temuçi'nin peşinden

giderken, bırak onlar sınınn ötesine geçsinler."

Gülümseyen Eıak, başım iki yana sallayarak "Hiç sanmıyorum," diye yanıtladı. "Sana güvenebilmeyi isterim, ama bunun için ortada hiçbir neden yok, öyle değil mi? Adamlarimın arkadaşlarını alıkoyduklarını

biliyor olmanın, şu tepeyi aşar aşmaz kalbime bıçak saplama ihtimalini

azaltacağını düşünüyorum."

Halt, masum rolü yaparak ellerini iki yana açtı. "Gerçekten de benim gibi ufak tefek bir sıçanın senin gibi iri- yan, cüsseli bir deniz kurdunu alt edebileceğine

inanıyor musun?"

Eıak, katı bir ifadeyle gülümsedi. "İhtimal bile vermiyorum," dedi. "Ama bu şekilde geceleri rahatça uyuyabilecek ve endişe etmeden sırtımı sana

dönebileceğim."

Halt, tebessümüne engel olamayarak "Öyle olsun," diye onayladı. "Şimdi, şu izler hâlâ tazeyken yola çıkalım mı, yoksa kar eriyinceye dek

tartışmak mı istersin?"

Omuz silken Erak, "Tartışan sensin," dedi Hala'a. "Haydi gidelim."

Abelaıd dik yokuşu dikkatli adımlarla inerken. Halt omzunun üstünden

geriye baktı. Arkasındaki Erak, Temuçı atının sırtında durmaya

çalışıyordu. Tutsak yaya olarak kaçmıştı ve Halt, adımlarını yere

temkinli basan, tüylü, minik step mıdıl-

lisinin Erak içıı Horace'ın savaş atlarina kıyasla daha iyi bir binek

olacağında karar kılmıştı. Skaıidiyalı savaşçılar, âdetleri olduğu üzere, binek kullanmazlardı.

"Ata binmeyi bildiğini sanıyordum," diyerek adama meydan okudu Halt.

Bineğinin tüylü yelesine endişeyle tutunan Erak, hayvanın sırtında

yalnızca bilek gücüyle kalabiliyordu.

"Biliyorum dedim," diye yanıtladı Erak, sıktığı dişlerinin arasından.

"İyi binerim demedim ama."

Gün boyunca kaçak Temuçi askerinin izlerini takip etmişlerdi. Yılan

Geçıdi'nden geçtikten sonra izler, Tötonya sını- nndan bir yay çizerek

tekrar otuz kilometre kadar Skandiya içlerine giriyordu. Başını sallayan

Halt, firari Temuçi savaşçısının arkasında bıraktığı hafif izleri aramak

üzere, toprağı incelemeye koyuldu

"Adam çok iyi," dedi usulca.

"Kim o?" diye sordu Eıak; atı tökezleyip birkaç adım yana kayınca son kelime ağzından kesik kesik çıkmıştı. Halt, takip ettiği izleri işaret

etti. Skaıidiyalı, onun gösterdiği yere baktı, ama bir şey göremiyordu.

"Temuçi askeri," diye devam etti Halt. "İlerlerken bir yandan da izlerini kapatıyor. Senin şu adamının onu takip edebileceğim hiç sanmıyorum."

İşin kritik noktası da buydu. Hak ile Erak'ın önceki gece almış olduklaıı güçlerini birleştirme karan, ortak gereksinimlerinin bir sonucuydu. Halt, doğal olarak Temuçiler'in neyin peşinde olduklarını bilmek istiyordu.

Erak da aynı durumdaydı. Ama onun, aynı zamanda Halt'un izcilik

yeteneklerine ihtiyacı da vardı. Amatör avcı adamının kapasitesini

biliyordu sonuçta.

"Eh," dedi sallanarak, "burada ohna nedenin de bu, değil mi?"

"Evet," diyen Hah, gülümsedi. "Soru şu ki, sen neden bu- ıadasin?"

Eıak, akıllıca davranıp bir cevap vermedi. İriyan Skandıya- lı kaptan

enerjisini, yokuş yukan çıkarken hiç alışık olmadığı kadar büyük bir

yükün altında zorlanan tüylü atının sırtında kalmaya harcadı.

Islak topraktan oluşan son birkaç metreyi zorlukla geçerek, birden

zirveye çıktılar. Altlarında derin, geniş bir vadi vardı. Onun ötesinde

de başka tepeler uzanıyordu.

Ah taraftaki geniş düzlükte göz alabildiğine uzanan kamp ateşlerinden tüten duman huzmeleri, kıvrılarak öğlen havasına karişıyordu. Ateşler,

kubbe şeklindeki binlerce deri çadır tarafından kuşatılmış durumdaydı.

Duman kokulan burıınlanna kadar geliyordu. Çam dumanı gibi hoş kokulu ve

baş döndürücü değil, daha çok buruk ve ekşi bir kokuydu havadaki.

Erak, tiksintiyle burnunu buruşturup "Ne yakıyorlar öyle?" diye sordu.

"Kuru at gübresi," dedi Halt, kısaca. "Yakacaklaıim yanlarında taşırlar.

Baksana."

Taze ot arayarak vadi boyunca oradan oraya koşuşturan atlan işaret etti.

"Vay Gorlog'un dişi!" diye bağırdı atlaiiı sayısı karşısında şaşkına dönen Erak. "Kaç taneler?"

"On bin, belki on iki bin," diye yanıtladı Halt. Skandiyalı, hafif bir ıslık koyuverdi.

"Emin misin? Nasıl sayabildin?" Mantıklı bir soru değildi

bu, ama at sürüsünün büyüklüğünden etkilenen Er ak, herhangi bıı sebepten çok sırfkonuşmuş olmak ıçıı sormuştu sorusunu. Halt, Skaıidiyalı'yı

soğuk bakışlarla süzdü.

"Eski bir süvari numarası," dedi. "Bacakları sayıp dörde bölüyorsun."

Eıak, aynı soğuk ifadeyle Orman Muhafızı'na bakarak "Yalnızca

laflıyordum. Orman Muhafızı," dedi. Hah, onun sert tavrından etkilenmemiş

gibiydi.

"O zaman laflama," dedi kısaca. Düşman kampını mceleı- lerken aralanııda birkaç dakikalık bir sessizlik yaşandı.

"Aşağıda on ila on iki bin tane savaşçı olduğunu mu söylüyorsun yanı?"

diye sordu Eıak, nihayet. İnsanın gözünü korkutan bir rakamdı bu.

Skandiya, kendisini sıksa sıksa, bin beş yüz kişilik bir güç koyabilirdi

kaışılarina. En fazla iki bin. Yani altı ya da yediye karşı bir güç

dengesi. Ama Halt, başını sallıyordu.

"Ben olsam beş ila altı bin kadar derdim," diye taliminde bulundu. "Her savaşçının en az ıkı atı olur. Muhtemelen dört ila beş bin kadar da

görevli vardır ama onlar savaşmaz."

Bu biraz daha iyi, diye düşündü Eıak. Temuçiler'in üstünlük oranı, üçe ya da dörde bire inmişti. Biraz daha iyi, diye düşündü. Çok iyi değil.

Hem de kesinlikle çok iyi değil.

ON DÖRT

Bur adabekle," dedi Halt kısaca. "Yakından bakmak üzere aşağı iniyorum."

"Lanet olsun burada beklemeye," dedi Erak. "Bende seninle geliyorum."

Eıak'la tartışmanın anlamsız olacağını bilen Halt, ıiiyan Skandiyalı'ya

bir göz attı. Yine de şansını deneyecekti.

"Herhalde elimden geldiğince sessiz hareket edeceğimi belirtmemin bir faydası olmayacaktır, öyle değil mi?"

Erak, başını hayır anlamında salladı. "Hem de hiç. Düşüncelerimde değişen bir şey yok. Yüce Kontuma ikinci ağızdan duyma bıı rapor götürmeyeceğim.

Bu insanlara yakından bir göz atmak, neyle karşı karşıya olduğumuza dair

bir fikir edinmek istiyorum."

"Ne ile karşı karşıya olduğunuzu sana ben söyleyebilirim," dedi Halt sertçe.

"Kendim göreceğim dedim," dedi Kont inatla ve kaderine razı olan Halt omuz silkti.

"Pekâlâ. Ama dikkatli hareket et ve çok fazla ses çıkarmamaya

çalış. Temuçiler aptal değildir, anlarsin ya. Kaııpiıı etrafındaki

ağaçlara gözcüler yerleştirilmiş, çevreye de nöbetçiler dikilmiştir."

"Eh, sen bana nerede olduklarını söylersin ve ben de onlardan uzak

dururum," dedi Eıak, sinirli sinirli. "Gerektiğinde sessiz durmasını bilirim."

"Tıpkı ata binmesini bildiğin gibi, sanirim " diye mırıldandı Halt, kendi kendine. Skandiyalı, aldırış etmeden inatçı gözlerle ufak tefek Orman

Muhafızı'in izlemeye devam etti. Halt, sonunda omuz silkti. "Pekâlâ, haydi yola koyulalım."

Atlarını tepenin öteki tarafına bağladıktan sonra ağaçlanıl arasından aşağı inmeye koyuldular. Birkaç yüz metre gitmişlerdi ki. Halt,

Skaıidiyalı'ya döndü.

"Bu dağlarda ayı var mı hiç?"

Yol arkadaşı başını sallayarak "Elbette," dedi, "ama ortaya çıkmaları için mevsim henüz çok erken. Neden sordun?"

Halt, derin bir nefes verdi. "Öylesine bir umut işte. Ağaçlara çarpınca çıkaracağın sesleri duyan Temuçiler'in senin bir ayı olduğunu sanmalari

işimize gelir."

Erak'ın ağzı, sahte bir tebessümle kıvrıldı. Gözleri, kar kadar soğuk

bakıyordu.

"Sen çok eğlenceli bir herifsin," dedi Hak'a. "Bir ara hatırlat da beynini patlatayım."

"Sessizce yapmasını becerebilirsen, hiç itiraz etmem," dedi Halt. Ve arkasını dönüp yokuş aşağı inmeye başladı; ağaçlarin arasından bir

hayalet gibi geçiyor, bir gölgeden diğerine kayarken ne bir çalıya ne de

bir ağaç dalına basıyordu.

Erak, Orman Muhafızı'nin sessiz hareketlerinden geri kalmamaya çalışsa da başarılı olamıyordu. Ayaklariıiin kara her basışında, kırdığı her ağaç

dalında, Halt'un gerginliği artıyordu. Sol taraftaki ağaçlaiin arasında

bir şey gördüğünde, Temu- çi kampına yaklaştıklaıi zaman Skandiyalı'yı

geride bırakması gerektiğine karar vermişti. Erak'm durması için hızla

elim kaldırdı. El hareketinin içerdiği ince mesajı kavrayamayan ırıyan

savaşçı, Halt'un yanına gelinceye dekjöirümeye devam etti.

"Ne oldu?" diye sordu Erak. Kendince alçak sesle konuşuyordu ancak sesi, Halt'un kulaklarına ağaçlarda yankılanan bir böğürtü gibi geliyordu.

Halt, ağzını Skandiyalı'nın kulağına dayayarak, belli belirsiz bıı sesle

fısıldadı. "Dinleme noktası. Ağaçlanıl içinde."

Tanıdık bir Temuçi yöntemiydi bu. Bir birlik gece için kanıp kurduysa,

sürpriz bir saldınya karşı kampın çevresine iki kişilik dinleme

noktalarindaıı oluşan gizli bir paravan örülüyordu. Geride bıraktıkları

dinleme noktası. Halt ile Erak'm sol arka taraflarında kalıyordu. Halt,

bir an için yoluna devanı etmeyi düşündü ama sonra bundan vazgeçti. Paravan, genellikle araziye dağınık yerleştirilirdi. Dinleme noktalarından birini gende bırakmış olmalari, önlerinde başka bir tanesinin olmadığı anlamına gelmiyordu. Daha fazla zaman kaybetmeyip, artan karanlığın onları gizleyeceğine de güvenerek atabilecekleri en sessiz adımlarla oradan ayirima kararı aldı. Bu, Temuçi birliğine göz atma fikrinden vazgeçmeleri anlamına gelecekti ama başka seçenekleri yoktu. Hem zaten Erak yalımdayken, görülmeden- daha doğrusu, duyulmadan - kampa yaklaşmalari olanaksızdı. Yol arkadaşına doğru eğilerek, usulca konuştu Halt.

"Arkamdan gel. Yavaş hareket et. Ve nereye bastığina dikkat et."

Ağaçlarin altındaki karla kaplı zemin, kuru dallar ve çam kozalaklarıyla kaplıydı. Aşağı inişleri sırasında Erak ne zaman bir dala basıp onu kırsa, olduğu yerde irkilmişti Halt.

Halt, ağaçlarin arasından adeta bir hayalet gibi geçti ve elli adım gittikten sonra durup saklandı. Arkasına bakarak, gelmesi için Skandiyalı'ya işaret etti; iıiyari adamın abartılı bir özenle attığı adımlarinı artan bıı endişeyle izliyordu. Sonunda daha fazla bakamayaı ak, dinleme noktasındaki askerlerden biri onlan gördü ya da seslerini duydu mu diye kaygıyla sol tarafa baktı.

Hemen sonrasında şiddetli bir çatırtı duydu ve bunu aşağıdaki tepelikten

gelen boğuk bir küfür sesi takıp etti. Hemen önündeki çürük dalı kırıp

ikiye ayırmış olan Erak, olduğu yerde kalakalmıştı.

"Kımıldama," diye mırıldandı Halt kendi kendine; irikıyım savaşçının hareket etmeden durabilecek kadar zeki olduğunu umut ediyordu. Maalesef

Erak, eğitimsiz iz sürücülerin hep yaptıklan hatayı yaptı Görünmeden

durmak yerine hızla hareket etti ve bu ani hareketi, dinleme noktasındaki Temuçiler'in, çıkardığı seslen duymasına yol açtı.

O sırada yukarıdan binlen seslendi ve Skandiyalı'ıın arkasına saklandığı ağaca bir dizi ok saplandı. Halt, saklandığı ağacın dibinden olan biteni

izliyordu. Karanlığın içindeki iki silueti ayırt edebiliyordu. Bunlardan

biri, elindeki boruyu çalarak uzaklaşıyordu. Diğeri ise okunu kirişe

yerleştirmiş, Erak'ın saklandığı noktayı gözleyerek bekliyordu. Ölümcül

okunu hedefine göndermeye hazırdı.

Halt'un Eıak'a bir şekilde kaçış fırsatı yaratması gerekiyordu.

"Ben çıkıp adamın dikkatini dağıtacağım. Adımımı dışaıi atar atmaz, bir sonraki ağaca koş," diye seslendi usulca.

Skandiyalı, anladım anlamında başını salladı ve emekleyip uç tarafa

gelerek koşmaya hazırlandı.

Halt, "Yalnızca bir sonraki ağaca git, daha ilerisine değil," diye seslendi tekrar. "Nöbetçi seni görmeden önce ancak o kadar zamanın

olacak. Güven bana."

Skandiyalı, bir kez daha başıyla onayladı. Temıiçi nöbetçisinin ilk

atışındaki sürat ve nişancılık gösterisine şahit olmuştu. Bir sonraki

ağaçtan sonra nasıl ilerleyeceğini merak etti. Halt'un nöbetçinin

dikkatini dağıtma planı, bir kez işlerine yarardı yalnızca. Orman

Muhafızı'nin aklında başka bir plan daha olmasını umut etti. Yokuş aşağı

koşarak yardım gelmesi için borusunu öttüren diğer nöbetçinin çıkardığı

sesleri duyabiliyordu. Halt ne yapacaksa, diye düşündü, bir an önce yapsa iyi olur.

Eıak, ağacın arkasından açıklığa çıkan Orman Muhafızı'nin silik siluetini gördü ve bir saniye bekledikten sonra koşmaya başladı. Bacakları karRiıı

üzerinde, öne atıldı ve başının hemen üzerinden vızıldayarak geçen bir ok eşliğinde kayarak kalın bir çam kütüğünün arkasına saklandı. Yokuş yukaıi attığı çılgın depar sırasında on metreden fazla yol kat etmemiş olmasına

rağmen, kalbı deliler gibi çarpıyordu. Dönüp Halfa baktı ve Orman

Muhafızı'nin yaklaşık beş metre ötesinde siper aldığını fark etti. Hah,

yayını hazırlamış, kirişe bir ok yerleştirmişti. İyice konsantre olarak

yüzünü buruşturmuştu. Skandiyalı'mıı gözlerini üzerinde hissetti ve

Eıak'a seslendi.

"Bir göz at bakalım. Dikkat et; seni vurabileceği kadar büyük bir hedef oluşturma. Aynı konumda mı, bir bak."

Erak, yavaşça ağacın kenarından baktı. Teınuçi savaşçısı, yan yarıya

gerili yayıyla hâlâ aynı yerde duruyordu. Şu an iti- bariyla avantaj

nöbetçideydi; yerlerinden kıpırdadıklaıi anda ikisini de vurmaya hazır,

bekliyordu. Öte yandan Halt, açığa çıkmak, adamın yerini saptamak, nişan

almak ve okunu fırlatmak zorundaydı Henüz nişan bile alamadan vurulacaktı muhtemelen.

"Kımıldamamış," diye seslendi Orman Muhafızı'na, Erak.

"Kımıldarsa haber ver," diye seslendi Hah, usulca. Yüz üstü kara uzanarak ağacın kenariıdaıı bakan Erak, başıyla onayladı.

Halt, siper aldığı ağacın arkasında bulunan kaba kütüğe yaslandı ve derin derin nefes alarak gözlerini kapattı. Atışını, içgüdülerim kullanarak

yapınası gerekecekti. Arka plandaki kar örtüsünün önünde duran Temuçi

savaşçısının karanlık siluetini yeniden gözlerinin önüne getirdi. Adamın

konumunu beynine kazıdı ve zihninin ellerini kontrol etmesine izin

vererek, okunu fırlatmaya hazırlandı. Sakin sakin soluk alıp veriyordu.

Süratli olmanın anahtarı, acele etmek değildir, dedi kendi kendine.

Zihninde, fırlatacağı okun alacağı yolu canlandırdı. Görüntüyü, bir

parçası, benliğinin doğal bir uzantısı oluncaya dek aklından tekrar

tekrar geçirdi.

Ve ardından, adeta transa girmişçesine, harekete geçti.

Pürüzsüzce. Dosdoğru. Açığa çıkıp akışkan bir hareketle sol omzu hedefine bakacak şekilde döndü; sağ eli kirişi çekerken sol eli de ardına dek

gerilmesi için uzun yayını öne itiyordu. Ezberden nişan aldı ve okunu

fırlattı. Ok havayı yarip hedefine

doğru İlerlemeye başlayincaya dek ağaçların içindeki karanlık silueti

görmemişti bile.

Ve nihayet okçuyu bilinçli bir şekilde gördüğü an, atışının başanlı olduğunu anladı.

Ağır oku, adanır oturnıusdtu. Geriye doğru kaııı içine devrilen Tenııçı savaşçısmiıı onunkinden yarım saniye sonra serbest bıraktığı ok, zararsız bir şekilde çam ağaçlarının tepelerine doğıı gitti.

Gri pelerinli ufak tefek şekli şaşkınlık dolu bir saygıyla izleyen Eıak,

ayağa fırladı.

Uzun yayın kirişine çoktan ikinci bir okun yerleştirilmiş olduğunu fark

etti. Orman Muhafızı'nin bunu yaptığını görmemişti bile.

"Tanrilar adına,” diye mırilandı kısa boylu adamın omzuna sert bir şaplak atıp. "Benim tarafımda olduğuma çok memnunum ."

Başını hafifçe sallayan Halt, dikkatim yeniden toplayıp, Skandiyalı'yı

öfkeyle süzdü.

"Adımını nereye atacağına dikkat etmeni söylemiştim sana," dedi suçlarcasina.

Omuz silken Eıak, "Ettim zaten," dedi pişmanlıkla. "Ama yere bakayım derken, kafamı bir dala çarpınca, ikiye aynlıverdi."

Halt'uıı gözlen, sahte bir şaşkınlıkla ardına dek açıldı. "Kafandan söz etmiyorsun sanırım," diye mınridamnca, Erak'ın kaşları çatıldı.

"Elbette hayır," dedi.

"Çok yazık," dedi Halt, tepeyi işaret ederek. "Haydi artık gidelim buradan."

ONB€Ş

Tepenin zirvesine ulaştıklarında, Halt, arkasına bakmak için durdu. Erak

da onunla aynı anda durmuştu. Halt, şiddetle kolundan çektiği irikıyım

adamı bağlı duran atlara doğru ittirdi.

"Devam et!"

Aşağıdaki vadiden alarm veren boru sesleriyle bağırış çağırışlar geliyordu. Daha yakında, tepenin hemen aşağısındaki yamaçtaki hareketlenmeyi görebiliyordu Hah. Tepenin etrafına konuşlanmış dinleme noktalanırdaki Temuçiler ortaya çıkmış ve davetsiz misafirlerin peşine düşmüşlerdi.

"Lanet olası bir arı kovanı gibi," diye mırıldandı, kendi kendine. En az yarım düzine atlının altlarındaki tepeyi tırmandığını tahmin ediyordu.

Ayrıca kampta, tepenin dibinden dolaşarak Erak ile ikisini tuzağa düşürmeyi amaçlayan daha büyük bir avcı grubu hazırlandığını tahmin ediyordu.

Yalnız başına ve Abelard'ın sırtında olsa, Temuçiler ona kesinlikle yetişemezdi. Ancak Skaıidiyalı da yanında olunca, bundan o kadar emin olamıyordu. Adamın binicilikteki beceriksizliğine
ilk elden şahit olmuştu. Erak, atinin sırtinda yalnızca muazzam iradesi sayesinde oturuyormuş gibi duruyordu. Halt, Erak ile Skaıidiya birliğine dönebilmeleri için Temuçiler'i oyalaması gerektiğini biliyordu.

O ana dek birbirlerinden hoşlanmamış olsalar da Skaıidi- yalı'yı bırakıp kaçmak aklına bile gelmemişti.

Erak'ın atını bağladıkları noktaya çevirdi başını. Abelard'ı bağlamaya

gerek yoktu tabu. Skandiyalı'nın acemi hareketlerle küçük bineğine tırmandığını görünce, biraz olsun rahatladı, sert Eıak'a hemen yola koyulmasını işaret etti.

"Yola çık!" diye seslendi. "Hadi! Hadi! Çabuk!"

Erak'ın bir kez daha uyarılmaya ihtiyacı yoktu. Atını yokuş aşağı döndürdü; bunu yaparken tehlikeli bir şekilde yana savruldu ve hayvanın yelesine asılıp güçlü bacaklarını gövdesine sararak düşmekten kurtuldu.

Temuçi midi'llisini, yarı ata biner yarı uzanır durumda yokuş aşağı sürdü ve ağaçların arasından zorlukla geçip yumuşak, karlı zeminde kayarak yoluna devanı etti. Midillisi dev bir çanı ağacının karla kaplı dallarının arasından geçerken, başını eğmeyi ihmal edince patlamaya benzer bir ses duyuldu. Ortaya çıktıklarında lıeıı atın hem de sürücüsünün üstleri kalın beyaz bir örtüyle kaplıydı.

Halt, kolaylıkla Abelard'in sırtına atladı; düzgün bir hareketle kendi etrafında dönen midillisi, neredeyse nefes bile almadan dörtnala koşturmaya başlamıştı bile. Halt, kayıp savrularak ağaçlariı yanında geçerken Abelard'in sırtında rahatça hareket ediyor, her adımda Eıak'a biraz daha yaklaşıyordu.

Elli metre daha at sırtında kalırsa çok şanslı, diye düşündü.

Nitekim yan yaıya kontrolden çıkan Erak'ın bineği, yalpalayıp ağaçlara bindirmeye başlamıştı artık. Binicisiyle birlikte geniş çam kütüklerinden birine bindirip devrilmeleri, an meselesiymiş gibi duruyordu.

Halt'un dürtıklediği Abelaıd, bir anda hızlandı. Kara bata çıka ilerleyen Eıak ve bineği ile yan yana geldiklerinde Halt, uzanarak midillinin dizginlerini yakalamayı başardı. Dizginlerden çoktan vazgeçen Eıak, can derdine düşüp eyer topuzuna sanmıştı.

Böylece Halt, yalpalayan midilliyi biraz olsun kontrol altına almıştı. Yön seçimini tamamen Abelard'a bırakmış durumdaydı, sağlam yapılı çevik midilli, onları ağaçlaıin arasından geçirdi. Halt, tutmakta güçlük çekse de dizginlere ölümüne asıldı ve Erak'ın midillisini Abelard'in peşinden gelmeye zorladı. Abelaıd ise, eğitildiği üzere, dağdan aşağı inerken en kestirme ve geçişe en uygun patikayı seçmişti. Yolun üçte ikisi arkalaıında kaldığında. Hah kaçma şanslarının iyice arttığını düşünüyordu ki aıkalarindan çığlıklar ve o lanet olası boru sesleri geldi. Hızla arkasına dönmesine rağmen ağaçlaıin kalın gövdeleri yüzünden lıçbır şey göremiyordu. Yine de karman çorınan seslerin dağın tepesine varan Temuçiler'den geldiğinin farkındaydı.

Ve tıpkı midillisiyle birlikte iriyan Skaııdıyalı'yı yakaladığı gibi, Temuçiler'in de onu yakalamasının an meselesi olduğunun bilincindeydi.

O sırada ince bir ağaç dalı, bir anlık dikkatsizliğini cezaian-dırircasına yüzünü çizip, gözlerini yaşarttı. Halt, ağaç dalındaki kardan korunmak için başını salladı. Sonra, önlerinin açık olduğunu görünce, cesaret vermek üzere başını bir kez daha Erak'a

çevirdi.

"Biraz daha dayan!" diye bağırdı. Skandiyalı, tutunmayı bırakıp eliyle anladığını gösteren bir işaret yaptı.

"Beni dert etme!" diye seslendi. "Ben iyiyim!"

Halt, başını iki yana salladı. Açıkçası, atın üzerinde Erak'tan daha düzgün duran patates çuvallarına bile rastlamıştı. Skandiyalı'nıı kurt gemisinin bir alçalıp bir yükselen güvertesinde ayakta durmayı nasıl becerdiğini merak etti Etraflarındaki ağaçlar seyrelmeye başlamıştı. Derken sol taraflarından, bir Temıiçi borusundan çıkan kulak tırmalayıcı notalar geldi kulağına. Kamptan çıkıp dağın etrafını dolaşan gruplardan ilkiyle kafa kafaya gelmek üzere olduklarını anladı Halt. Son anda kaçabilirsek kaçacağız, diye düşündü. Abelaıd'ı hafifçe mahmuzlayınca, at, iyice hızlandı. Eıak'ın bir kez daha düşmenin eşiğinden dönerken attığı çaresiz çığlık doldurdu Halı1 un kulaklarını. Çabucak o tarafa baktı; Skandiyalı, neyse ki hâlâ atının sırtındaydı. Tepelerin arasında kalan düz araziye doğru ok gibi atıldı midillileri.

Haklı çıkmıştı, gerçekten de ucu ucuna kaçabileceklerdi. Temıiçi grubunun başrnı çeken atlılar, aıkalaıindaki düzlükte görüş alanlarına girmişti.

Aralarrıda ıkı yüz metre ya vardı, ya yoktu. Erak'ın atını sertçe çekiştirip Abelaıd'ı mahmuzla- dı. Dörtnala koşmaya başlayan ıkı midilli, gelirken geçtikleri patika boyunca dörtnala ilerlemeye başladı. Artık açık alanda olduklarından dolayı, arkasına dönüp bakması daha kolaydı.

Peşlerinden gelen grupta en az bir düzine atlı saymıştı. Kır saçlı Orman

Muhafızı, bir an geçmişe giderek, kamplarından çaldığı

atlarla kaçarken Temuçiler tarafından takip edildiği günlere uzandı.

Mutsuz bıı tebessüm yayıldı yüzüne. Atlan elbette kı çalmıştı. Doğulu

süvarilerle ilgili eski maceralarını anlatırken, Hoıace'ı daha fazla

hayal kıriklığına uğratmak istememişti. Morali o gün için yeterince

bozulmuştu zaten.

Abelaıd'ı yavaşlatarak diğer atın yanlaıina gelmesine izin verdi ve dizginleri, atının sırtında hoplaya zıplaya yoluna devam eden

Skandıyalı'ya fırlattı. Eıak, şaşırtıcı bir çeviklikle dizginlen

yakaladı. Ne olursa olsun, refleksleri yerli yerinde, diye düşündü Hah.

"Devam et!" diye bağırdı Erak'a.

"Aklında... ne... var?" diye zıplayarak cevap verdi Eıak; atın sırtında zıp zıp zıplarken sözcükler de ağzından kendisi gibi sarsılarak çıkıyordu sanki.

"Onları yavaşlatacağım," diye açıkladı Halt, kısaca. "İzlemek için durma sakın. Son hızınla ilerlemeye devam et!"

Bir kez daha zıplayıp midillinin sırtına sert bir iniş yapan Eıak,

dişlerini gıcırdatarak, "Son hızım... bu... zaten!" dedi. Ama Halt, başını iki yana sallamaya başlamıştı bile. Orman Muhafızı, omzundan

çıkardığı uzun yayım sağ eline aldı. Başına gelecekleri anlayan Eıak'ın

yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Hayır!" diye bağırmaya başladı. "Aptallık etm... !"

Çatırtıyla atın sağrısına çarpan Halt'uıı yayı, hayvanın an sokmuş gibi,

hızla öne fırlamasına neden olmuştu. Bu da bir çeşit an sokması sayılırdı aslında.

Erak'ın Halt için hazırladığı küfür, atın sırtından düşmemek için yeniden eyer topuzuna sarilırken kopardığı feryadın içinde kaybolup gitti. Birkaç saniyelik bir öfke nöbeti yaşadı Skandiyalı. Deıkeıı hâlâ atın sırtında olduğunu, bu kadar süratli giderken bile düşmediğini fark etti. Böylece, lıer yavaşladığında, kocaman eliyle

böğrüne attığı birkaç şaplakla hayvanı yeniden hızlandırmaya başladı.

Halt, yol arkadaşının midillisi karşısında ipleri ele alışını birkaç

saniye boyunca keyifle izledi ve Eıak, iki tepenin arasındaki sapağı

dönerek birden gözden kayboluverdi.

Hemen arkasından Abelaıd, çok iyi bildiği bir mahmuzlamayla şahlanıp,

arka toynaklarının ucunda bir yarım daire çizerek döndü.

Hayvanın ölümüne temposu bir anda kesilmiş, şahlandığı noktada kalmıştı.

Efendisi kocaman yayının kirişine bir ok geçirip üzengilerin üstünde

yükselirken, o da bir kaya parçası gibi yerinden kıpırdamadan duruyordu.

Halt, yayının etkin menzilinin, Temuçiler'in eğimli küçük yaylanılın

menzilinden daha uzun olduğunu biliyordu. Aradaki mesafeyi hangi hızla

aldıklarim tahmin edip, en öndeki atlıyı vurabilmek için okunu hangi anda fırlatması gerektiğini hesap etti. Tüm bunlari, düşünmeden, yıllaıin

tecrübesinin aklına kazıdığı içgüdü ve alışkanlıklara dayanarak

yapıyordu. Neredeyse farkında bile olmadan kirişi serbest bıraktı ve

fırlattığı ok, alçak bir kavis çizerek süratle Temuçiler'e doğru uçtu.

Liderleri vurulduğunda süvariler, Halt’uıı yüz elli metre uzağındaydı.

Yana devrilen savaşçı, dizginleri elinden bırakmadığı için atı da onunla

birlikte devrildi. Hemen arkasındaki arkadaşı da çaresiz bir şekilde ona

tosladı. Atıyla birlikte yere kapaklanan ikinci savaşçı, karla kaplı kol, bacak ve vücut karmaşasına eklendi.

Aricadan gelen atlılar ise, şaşırıp aynı akıbete uğramamak için çılgınlar gibi dizginlere asıldılar. Savrulup şahlanan atlar birbirlerinin yoluna

çıkıyor, kaskatı olmuş bacaklariyla karın içinde kayarak, düşmemek için

dört bir yana dağılıyorlardı. Onlar bu karmaşayı atlatmaya çalışırlarken.

Halt çoktan yola koyulmuş, dörtnala hızla dönemeci aşıp Eıak'ı takip

etmeye başlamıştı bile.

O sırada Temuçiler, yavaş yavaş o ilk şoku atlatıyorlardı. Vurulan

liderin ayaklanan atı, daireler çizerek topallıyor, çılgınlar gibi

kişneyip homurdanıyordu. Binicisi ise karlı toprağın üstünde genişlemekte olan kızıl bir kan gölünün içinde yatıyordu. Diğer süvariler, tüm bu

sıkıntının nedenini, yanı adamın vücuduna saplanmış kara gövdeli, ağır

oku görebiliyordu artık. Kendileri de ok ve yay kullanmada çok başaıılı

olduklarından dolayı olsa gerek, bu kez saldıiya uğrayan tarafta olmanın şaşkınlığı içindeydiler, hem de bu kadar uzun bir menzilden. Belki de,

diye düşünüyordu her biri, şu iki süvariyi böyle paldır küldür takip

etmek pek de iyi bir fikir değildir. Temuçiler, korkak değillerdi ama aptal da değillerdi. Az önce, takip ettikleri adamın esrarengiz

nişancılığına dair kesin bir delil konmuştu önlerine. Takip yeniden

başladı ama bu kez o kadar hevesli ve aceleci değildi hiçbiri.

Kendi midillisi düştüğünde boynu kınldığmdan, ikinci atlı, vurulan liderinin midillisini yakalama göreviyle boş yere arkada bırakılmıştı.

Savaşçı, topallayan hayvanın peşinden koşarken hiç de aceleci davranmıyordu.

ON ALTı

Halt'un, peşlerindeki süvarileri yavaşlatmak için iki kez daha durması gerekti. Her defasında sırtından indiği Abelaıd'in, ok menzilinden çıkması için bir sonraki dönemecin oralarda beklemesini sağlıyordu.

Grılı-yeşılli peleriniyle çam ağaçlarının uzun gölgeleri içinde bekledi.

Temıiçi süvarileri menzile girer girmez, Hah'un okları havada birer yay çizerek hedeflerine doğru uçuyordu. Süvariler, ıkı arkadaşları atlarının sırtından düşünceye dek, üstlerine ok yağdınidığını anlamıyordu.

Halt, pusu noktalarin özenle belirliyordu. Arkasında kalan yolu net bir şekilde görebileceği yerleri seçiyor ama buna benzer her noktada da pusu kurmuyordu. Dolayısıyla, üçüncü saldırısının sonunda Temuçiler, önlerinde beliren her açıklıkta, kara gövdeli okların artık tanıdık gelen o hızıhıyla gökyüzünden üstlerine yağmasını bekler olmuştu.

Son iki saldın sırasında, Abelaıd'a binmek için lıaıeketle- ninceye kadar Halt'u göremediler bile. Temuçiler, aldıkları her dönemeçte ve yol kıvrımında kaçınılmaz olarak daha da ihti-

yatli davranmaya başlamış ve yavaşlamışlardı. Çevreye aşina olmadıkları için, köşeyi döndükten sonra karşılarina neler çıkacağını bilmelerine imkân yoktıı. Kısa süre içinde mantıkları ağır bastı; kamplarını gözetleyen bu iki adamı yakalamanın o kadar da önemli bir şey olmadığı tartışılmaya başlanmıştı bile. Yalnızca iki süvari onlara ne zarar verebilirdi ki? Olsa olsa Skandiya güçlerini alarma geçirirlerdi. Temuçiler de savaş için hazırlıklı gelmişlerdi zaten.

Halt'un istediği de böyle düşünmeleriydi. Pusularını kurduktan sonra, Abelaıd'ı dörtnala sürüp, kısa süre içinde atının sırtında sallanıp sarsılan Eıak’ı yakaladı. Arkasından gelen boğuk toynak seslerim duyunca bir grup Temuçi savaşçısıyla dövüşmeye hazırlanan Erak, sarsak hareketlerle arkasına döndü. Orman Muhafızı'nin gri pelerinli siluetini tanıyınca içi rahatladı. Binicisi gibi rahatlayan midillisi, Abelard yanına geldiğinde yavaşladı. Temuçi midillisinin temposuna uyan Halt, birkaç adım boyunca hayvanı inceledi.

"Nerede... kaldın?" diye sordu Erak, aynı sarsak sesle.

Halt, arkalarindaki yolu işaret edip, "Bize biraz zaman kazandırıyordum," diye yanıtladı. "Şu ufaklığı biraz daha hızlı süremez misin?"

Erak, hakarete uğramış gibi bir tavır takındı. Gayet ıyı gittiğim düşünüyordu aslında.

"Sana mükemmel bir binici olduğumu göstereceğim," dedi diklenerek. Halt, omzunun üstünden geriye baktı. Takip edildiklerine dair bir işaret yoktu, ancak Temıiçiler'm, her köşe başında onlan beklemediği gerçeğini ne kadar zamanda kavrayacağını bilmiyordu. Bu nazik, yavaş tempoyla devam

etmeleri halinde, süvariler kısa sürede aradaki mesafeyi kapatacaktı

"Sen öyle sanıyor olabilirsin," diye seslendi, "ama arkamızda gerçekten mükemmel birer binici olan yirmi kadar Temuçi var. Hadi bakalım!"

Eıak, bir kez daha havaya kalkan uzun yayın atının sağrısına inişini

izledi. Bu kez Halfa bağırıp çağırarak nefesim tüketmedi. Midillisi

fırlayıp giderken, hayvanın yelesine tutundu. Hoplayıp zıplarken, bu iş

bitince Orman Muhafızı'nin kafasını uçuracağını düşünerek teselli buldu.

Hızla devam ettiler; Temıiçı atı her yavaşladığında Halt hayvanı bir daha dürtüklüyordu. Etraflarindaki arazi tanıdık gelmeye başlamıştı artık ve

birkaç dakika içinde terk edilmiş sınır karakoluna açılan Yılan Geçidi'ne vardılar. Yirmi Skan- diya askeriyle Evaniyn ve çıraklar, küçük savunma

hattının kütükten duvarlarinın dışında oıilari bekliyordu. Atlar ölümüne

bir tempoyla geçide girince, hızla ayaklanan Skaıidiyalılar silahlarına davrandı.

Halt, Abelaıd'ı yol arkadaşlarinın hemen yanında durdurdu. Eıak da aynı

şeyi yapmak istedi ama midillisi yirmi metre kadar ileride durabildi.

Skandiyalı, hairvam acemi hareketlerle döndürmeye çalışırken, kaçınılmaz

olarak kayıp yere yuvarla- ıı verdi.

İki üç talihsiz Skandiyalı, Eıak ayağa kalkarken ellerinde olmadan

kahkaha attılar. Buz gibi bakışlarim adamlariı üzerinde gezdiren Kont,

ileride hadlerini bildirmek üzere neşeli askerleri zihnine kaydetti.

Bunun üzerine kahkahalar, tıpkı yükseldikleri gibi hızla kesiliverdi.

Bacağını eyer topuzunun üzerinden atan Halt, aşağı inip, Abelard'in

boynunu sevgiyle okşadı. Küçük midillisi, nefes alıp verirken

zorlanmıyordu bile. Gerekirse tüm gün koşmak üzere eğitilmişti.

Etrafındakilerin meraklı bakışlaıi. Orman Mıihafızı'nm dikkatini çekti.

"Ana grubu buldunuz mu?" diye sordu Will.

Halt, sertçe başını sallayarak "Hem de nasıl bulduk," dedi.

"Binleıcesini," diye ekledi Eıak. Yeni haberler üzerine Skandiyalılar'dan şaşkınlık nidaları yükseldi. Eıak, bir el hareketiyle adanıl arinin

susturdu.

"Büyük olasılıkla bu yöne doğru ilerleyen beş ya da altı bin savaşçıları var." Rakamlar ağzından çıkarken, savaşçılar arasında bir kez daha

şaşkınlık ve dehşet dolu mıriltılar dolaştı.

Skaıidiyalilar'daıı bir tanesi öne çıkıp, "Ne istiyorlar, Eıak?" diye sordu. "Burada ne işleri var?"

Soruyu yanıtlayan Orman Muhafızı oldu. "Her zaman ne istedilerse onu,"

dedi sertçe. "Topraklarınızı istiyorlar. Ve onları sizden almaya

geldiler."

İzleyicileri şaşkın şaşkın bakışıyordu. Eıak, durumun kontrolünü eline

alma zamanının geldiğine karar verdi.

"Eh, kolay lokma olmadığımızı görecekler," dedi. Savaş bal- tasim küçük bir yay

çizerek arkasındaki savunma hattına doğru savurdu. "Biz kaleyi savunup onları oyalarken birimiz de Hallaslıolm’a haber götürecek. Beş

bin kışı olabilirler, ama geçide küçük gruplar halinde girmeleri

gerekecek. Onları en azından dört ya da beş gün boyunca burada

tutabiliriz."

Skandiyalılar, savaş çığlıkları atarak bu fikri beğendiklerini

gösterdiler. Adamların bazılaıi, baltalarını etrafa savurmaya

başlamıştı bile. Artık bir harekât planı olduğu için Erak'ın kendine

güveni de artıyordu. Bir Skandiyalı'nın zihnine hitap eden bir plandı bu.

Basitti; karmaşık unsurlari yoktu, kolaylıkla devreye sokulabilıyordu. Ve her zamanki gibi biraz düzensizdi. Eıak, kendi boyundaki uzun yayına

dayanarak sessiz bir şekilde onu izlemekte olan Halfa döndü.

"Atını yeniden ödünç almak zorunda kalacağız," dedi sürdüğü midilliyi başıyla işaret ederek. "Adamlarımdan birini, haber vermesi için

Hallasholm'a göndereceğim. Diğerlerimiz de burada kalıp dövüşecek."

Skandiyahlar'dan yine vahşi çığlıklar yükseldi. "Size gelince, kalıp bizimle dövüşebilir ya da yolunuza gidebilirsiniz. Bana göre hava hoş,"

diye ekledi Eıak.

Halt, bir hayal kırıklığı ifadesiyle başını iki yana salladı.

"Ayrılmamız ıçiıı artık çok geç," dedi açıkça. Genç yol arkadaşlarına dönerek özür dilercesine omuz silkti. "Temuçiler'in ana gücü, Tötonya'ya uzanan yolun hemen karşısında duruyor. Burada kalmaktan başka çaremiz

yok."

Will, Evaniyn ve Hoıace'a bir göz attı. Karın boşluğunda sıkıntılı bir

ağn peydahlanıyordu. Kaçmaya, eve dönmeye o kadar yaklaşmışlardı ki.

"Benim hatam," diye devam etti Halt, esaretten yeni kurtulan dostlarına seslenerek. "Temuçiler'in niyetini öğrenmek üzere yola koyulmak yerine sizleıi hemen göndermeliydim. Olsa olsa bir keşif birliğidir, diye

düşünmüştüm. Bunun bir istila gücü olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu."

"Sorun değil. Hah," dedi Wıll. Akıl hocasının özür dilediğini ya da kendisini suçladığını görmektennefret ediyordu

Will'in gözünde Halt'ııı yaptığı hiçbir şey hatalı değildi. Ho- race da

aceleyle söze karıştı.

"Burada kalır Skaıidiyalılarla birlikte onlari geri püskürtürüz,"

deyince, yakınlardaki deniz kurtlaıındaıı biri, onun sırtına gönülden bir şaplak indirdi.

"Aferin evlat!" dedi adam. Bunun üzerine diğerleri de koro halinde ona katıldılar. Ama Halt, başını iki yana sallıyordu.

"Kimse burada kalmamalı. Bunım bir anlamı yok."

Bu sözler, Skandiyalılar'ın öfkeli ve alaylı tepkiler vermelerine neden

oldu. Adamlarini susturan Erak, gri pelerinli, zayıf Orman Muhafızı'nin

karşısında durdu.

"Evet, bir anlamı var," dedi, kaygı verecek derecede yumuşak bir sesle.

"Ragıiak bize yardım edecek büyük bir güç oluşturuncaya dek onlari burada tutacağız. Yirmi kişiyiz. O küçük dilencileri bir süre geçitte tutmak

için yeterli bir rakam bu. Katlettikleri garnizon askerleri gibi gafil

avlanmayacağız. Burada yalnızca bir düzine adam vardı. Ya onlari geçitte

tutacak, ya da bu sırada öleceğiz. Onları üç ya da dört gün boyunca

tutabilirsek eğer, sonra ne olacağı umurumda bile değil."

"Üç dört saat bile dayanamazsınız," dedi Hah, açıkça. Küçük gruba bir anda nahoş bir sessizlik çöktü. Skandiyalılar, edilen hakaretin büyüklüğü karşısında cevap bile veremeyecek kadar şaşkındı. Kendine ilk gelen Erak

oldu.

"Böyle düşünüyorsan eğer," dedi sertçe, "Skaıidiyalılar'ı savaşırken hiç görmemişsin demektir, dostum." Ağzından çıkan son kelimeyi alaycı ve isyankâr bir ifadeyle söylemişti. Artık diğer Skandiyalılar da sohbete

katılmış ve Eıak'la hemfikir olup Halt'la dalga geçen öfkeli bir koro

oluşmuştu. Orman

Muhafızı, gürültünün azalmasını bekledi. Skaıidiyalılar'ın, sözleri

karşısında takındıkları öfkeli tavırdan etkilenmemişti. Nihayet adamlar

sessizleşti.

"Gördüğümü biliyorsun," dedi gözlerim Eıak'ıı üstünden çekmeden.

Skandiyalı lider, kaşlarini çattı. Hah'ım bir savaşçı ve strateji uzmanı

olarak şöhretinden haberdardı. Ne de olsa bir Orman Muhafızı'ydı.

Esrarengiz Orman Muhafızları Birliği'ni, anlamsız hakaretler ya da hatalı imalarda bulunmayacaklarını bilecek kadar tanıyordu Eıak.

"Mesele şu ki," diye devam etti Hah, "sen hiç Temuçiler'i savaşırken gördün mü?"

Sorusunun, soğuk havaya asılı kalarak kulaklarda çınlamasına ızıiı verdi.

Skandiyalılar, bir an için ses çıkarmadı. Elbette ki hiçbiri Temuçiler'i

dövüşürken görmemişti. Dikkatleri üzerine çektiğini gören Halt, devam

etti.

"Çünkü ben gördüm. Ve Temuçi generali olsam ne yapardım, size anlatayım."

Kolunu, küçük savunma hattının üzerinde dev gibi yükselen geçidin dik

kısımlarını da içine alacak şekilde uzattı. O kısımda yetişen çam

ağaçları, geçidin dik kenarlarına tutunuyor, kaya ile karlı toprak içinde köklerim dayayacak bir nokta arıyorlardı.

"Bir grup adamımı şu tepedeki geçide gönderildim. İki yüz kişi kadar. Ve savunma hattından kafasını kim dışarı çıkarırsa temizlemelerini

isterdim."

Kalabalığın gözleri, Hah'un kolunu takip etti. Skandiyahlar'dan biri,

kestirip atan bir tavırla homurdandı.

"Oraya asla çıkamazlar. O duvarlar aşılamaz!"

Halt, dönüp adamın gözlerinin içine baktı. Savaşçının, yanlış düşündüğünü anlamasını istiyordu.

"Aşılamaz değil. Aşılması çok zor ama oraya çıkacaklar. İnan bana, bu insanları tanıyorum ve neler yapabileceklerini biliyorum. Belki

tırmanırken elli kişi hayatını kaybedecek ama bunu önemsiz bir kayıp

olarak görecekler."

Erak, hızla zayıflayan gümşığında daha iyi görebilmek için gözlerini kıstı ve savunma hattının tepesindeki kayalıktan inceledi. Belki de, diye düşündü. Orman Muhafızı haklıdır. İpler, makaralar ve eliyle seçeceği,

kurt gemilerindeki kocaman yelkenlen çocuk oyuncağı gibi indirip

kaldırabilen küçük bir ekip sayesinde oraya tırmanabileceğim geçirdi

aklından. Ama Temuçiler'in atları var, diye düşündü.

İtirazını dile getirerek, "Atlarını yukariya asla çıkaramazlar ki," dedi.

"Orada ata ihtiyaçları yok ki," diye karşı çıktı Halt. "Tek yapmalan gereken, orada oturup oklarını üzerinize yağdırmak. Garnizon geçide

hükmediyor belki, ama o tepeler de garnizona hükmediyor."

Erak, uzun süre bir şey söylemedi. Sonra başını kaldırıp bir kez daha

geçidin duvarlarina baktı. Orada ağaçlara yer varsa, diye mantık yürüttü, adamlara -kararlı askerlere- da vardır. Peşlerindeki Temuçiler'in kararlı savaşçılar olduğunu ilk elden öğrenmişti.

"Şunu kabul edin," diye devam etti Halt, "bu savunma hattının, hiçbir zaman gerçek bir savunma noktası olması düşünülmedi. Yalnızca sınırı

geçen kişiler için bir kontrol noktası

olarak tasarlandı, hepsi o. Bir istila ordusuna karşı koyacak şekilde

konum 1 andıramadı."

Eıak, Orman Muhafızı'nı inceledi. Düşündükçe Halt'un söyledikleri

kulağına giderek daha mantıklı geliyordu. Kayalıklara yerleşen yüz

okçunun baskısı altında kalenin içinde kapana kısıldıklarını gözleri

önüne getirebiliyordu. Üstelik uzun menzilli saldırılara karşılık

vermeleri de olanaksızdı.

"Haklı olabilirsin," dedi usulca. Esrarengiz Orman Muhafızı'nin kararlaıina saygı duymaya başlamıştı. Ayrıca Halt'un bu Doğulu süvariler

konusunda ondan çok daha bilgili olduğunu kabul edebilecek kadar da

dürüst biriydi Erak. Orman Muhafızı'nin şu ana dek Temuçileı hakkında tüm söyledikleri doğru çıkmıştı. Birden kararını verdi; kontrolü Halfa

bırakacaktı.

"Ne yapmamızı önerirsin?" diye sordu, şaşkına dönen adamlarının bakışlarına aldırış etmeden. Erak'ıı aldığı zor kararı onaylayan Hah,

başını salladı.

"Bir konuda haklıydın," dedi. "Ragnak'ın uyarılması gerek. Burada daha fazla zaman kaybetmemizin bıı anlamı yok. Temuçiler'ıı tüm orduyu

harekete geçirmesi, en az yarım günlerim alır. Bu dar geçitten geçmeleri

ise birkaç gün. Elimizdeki zamanı değerlendirelim. Hallaslıolin'a doğru

ölümüne at sürecek ve koşacağız."

ON Y€DÎ

Hallasholm'a doğru yola çıkmalarindan kısa bir şiire sonra karanlık

bastırmıştı. Buna karşın, berrak gökyüzünde tüm güzelliğiyle yollarını

aydınlatan ay sayesinde yollarına devam ettiler.

Kontlarının arkasındaki Skandıyalılaı tempolu bıı şekilde koşarken. Halt, Evaniyn ve çocuklar ise at sırtında yol alıyordu. Halt Erak'a Temuçi

atına binmesini önermiş ama kont, bu öneriyi hevesle reddetmişti. Toprağı öpecek haldeydi ve bir daha ayağını yerden kesmemeye kararlıydı.

Uylukları ve baldırları, gün boyunca at sırtında geçildiği saatlerden

dolayı ağriyor, sırtı, ona kocaman bir çürükten ibaretmiş gibi geliyordu.

Yürüyerek kaslarım saran kramplardan kurtulduğu için çok memnundu.

Halt, Skaııdıyalılar yürüyor olsalar bile, tempolarından memnundu. Diğer eksiklikleri 11e olursa olsun, deniz kurtlarının koıı- düsyonu üst düzeydeydi. Saat başlaıiııda verilen kısa molalar eşliğinde bu düzenli tempo gece boyunca korunacaktı.

Hoıace, bir noktada Vurucu'yu hızlandırip Halt'un yanma geldi.

"Bizim de yürümemiz gerekmez mi?" diye soıdıı. Halt, ona şaşkiı bir bakış fırlattı.

"Neden?" diye sordu. Aklindakini nasıl dile getirmesi gerektiğini bilemeyen Hoıace, omuz silkti.

"Bilirsin, dostluk göstergesi olarak," dedi sonunda. "Bir tür yoldaşlık hissi uyandırmak için."

Halt, yoldaşlığın. Savaş Okulu eğitiminin ilk yıllariııda özellikle vurgulanan bir kavram olduğunu biliyordu. Şu zorlu şövalye düsturlarının bir parçasıydı. Bazen içinden, Redmoıit Şatosu Savaş Okulu'nun başı Sör Rodıiey'niıı, öğrencilerine bunun yerine pratik davranma kurslaıı vermiş olmasını diliyordu.

"Eh, bacaklarının ağrımasına neden olacak," diye cevap verdi sonunda.

"Bunun bir anlamı yok, Hoıace. Yürüyor ya da ata biniyor olmamız, Skandıyalılar'ın umurunda bile değil. Umurlarında olmayan bir şeyi yapmamızın anlamı yok."

Horace, birkaç kez başını salladı. İşin doğrusu. Hah önerişim reddettiği için rahatlamıştı. Kar içinde bata çıka yiirümek- tense, at sırtında

olmaktan memnundu. Skandiyalılar'm da onlar yürürlerken Araluenliler'in at sırtında yolculuk etmelerine gücenmiş gibi bıı halleri yoktu hiç.

Hah, verilen kısa molalardan birinde Will ile göz göze geldi ve eliyle çocuğa onu takip etmesini işaret etti. Kamı içine gelişigüzel yayılmış grubun biraz uzağına çekti onu. Skandiyahlar'dan bazıları onlaıı gözıicuyla izliyordu ama ne yaptıkları çoğunun umurunda bile değildi. İşitme menzilinde kimsenin olmadığına kanaat getirince Halt, Will'i yanına çekerek elini onun omzuna koydu.

"Şu Eralc denen herif," dedi. "Onun hakkinda ne düşünüyorsun?"

Will, kaşlarını çattı. Eıak'ın Keltika'daki köprüde onları yakalamasının ardından takındığı tavırları gözünün önünden geçildi. Öncelikle onları Morgaıath'a teslim etmeyi reddederek saklamıştı. Sonrasında, Beyaz Fırtına Denizi'ni aşarken ve Skorghijl'de kaldıkları süre boyunca, Evaniyn'le ona biraz kaba da olsa iyi davranmış, hatta bir parça saygı bile göstermişti. Son olarak da Hallasholm'dan kaçmalarına yardım etmiş, kıyafet, erzak ve bir midilli ayarlayarak dağlardaki avcı kulübesine nasıl varacaklarını tarif etmişti.

Bu soruya verebileceği tek bir yanıt vardı.

"Onu seviyorum," dedi. Halt, bir iki kez başını salladı.

"Evet," dedi. "Ben de öyle. Ama ona güveniyor musun? Bu, sevmekten farklı bir şey."

Will, yanıt vermek için çabucak ağzını açtı ama düşüncesizce konuşmaktan korkarak sustu. Hemen ardından bunu uzun uzadıya düşünmesine gerek olmadığını fark edip, "Evet," dedi. "Güveniyorum."

Halt, çenesini ovuşturdu. "Korkarım ben de senin gibi düşünüyorum."

"Eh, kaçmamıza yardımcı olduğunu biliyorsun. Halt," dedi Wıll ve Orman Muhafızı da oıaylarcasma başını salladı.

"Biliyorum," dedi. "Ben de tam bunu düşünüyordum."

Çocuğun meraklı bakışlarının farkındaydı, ama başka bir şey söylemedi. Küçük grubun üyeleri kıyıya doğru yol almaya devam ederken. Hah da Hallasholm'a vardıklaıırinda Will ile Evaniyn'i nasıl koruyacağını düşünüyordu. Skandiyalılarla

geçici olarak, yalnızca şartlar öyle gerektirdiği için, müttefik olmuştu. Ancak Skaıidiya başkentine döndüklerinde, kaçak kölelerin başına ne geleceğini bilmiyordu. Skaıidiya Yüce Kontu Evaniyn'in gerçek kimliğini öğrenirse, kızın başı büyük belaya girebilirdi.

Bununla birlikte, kıı saçlı Orman Muhafızı'nin gidebileceği tüm yollar kapalıydı. Güney yolu, binlerce Temuçi savaşçısı tarafından kesilmişti ve yanındaki üç gençle beraber aralarından geçip gitmelerine olanak yoktu. Will ile yalnız olsalar, aradan sıyrılabilirlerdi belki ama ondan bile emin olamıyordu. Zaten Temuçiler'i, Horace ile Evaniyn yanlarındayken fark edilmeden içlerinden geçemeyeceklerini bilecek kadar iyi tanıyordu.

Dolayısıyla, şimdilik Hallaslıolm yolunda ilerlemekten başka çareleri yoktu. Halt bir tekne çalmayı planlıyordu. Ya da Eıak'ı ikna edip onları kıyının güneyine bırakmasını sağlayacaktı kı yol arkadaşlaıi, bu sayede hareket halindeki Temuçi ordusunun arkasında kalacaktı. Bir süre sonra Skandiyalı Kont ile bir şekilde uzlaşması gerekecekti.

Fırsat, ayağına bıı sonraki molada geldi. Fırsatı yaratan kişi de bizzat Eıak oldu. Askerleri çam ağaçlarının altında yatarken, Erak, dikkat çekmemeye çalışarak Halfa yaklaştı. Hah, o sırada, matarasından Abelard'in branda kabına su koymakla meşguldü. Skandiyalı kaptan yanında beklerken, hayvan da suyunu gürültüyle içiyordu. Halt, Eıak'ı fark etse de işine devam etti

Abelaıd su içmeyi bitirdiğinde, başını kaldırmadan sordu. "Bir şey mi söyleyecektin?"

Eralc, acemi hareketlerle ağırlığım bir ayağiıdaıı diğerine veriyordu.

"Konuşmamız gerek," dedi sonunda.

Halt omıız silkerek "Bana zaten konuşuyormuşuz gibi geliyor," dedi.

Tarafsız bir ses tonu kullanıyordu. Skaıidiyalı liderin ondan bir istekte bulunacağını anlamıştı ve bunun, bir tür pazarlık fırsatı olabileceğini hissediyordu.

Eıak, adamlarının onu duymadıklaıindan emin olmak için etrafına bakındı.

Yapacağı teklifin hoşlarına gitmeyeceğinden emindi. Yine de bunun iyi bir fikir olduğunun bilincindeydi. Gerekliydi de.

"Dikenliağaç Savaşı'ndaki şendin, değil mi?" dedi sonunda. Hah, ona doğru döndü.

"Oradaydrm," dedi. "Tıpkı birkaç yüz arkadaşım gibi."

Skaıidiyalı, sabırsız bir el hareketi yaparak, "Evet, evet," dedi. "Ama Uderleri, onlara taktik veren şendin, öyle değil mi?"

Halt, ilgisizce omuz silkti.

"Samrim öyle," dedi dikkatle. Skandiyalılar, Dikenliağaç OrmanTıidakı savaşta yenilgiye uğramıştı. Halt, Eıak'ın Aıa- luen güçlerine liderlik

eden kişiden intikam alma peşinde olup olmadığını merak etti.

Skaıidıyalı'yı tanıdığı kadaıiyla buna pek ihtimal vermiyordu ama belli

de olmazdı.

Ancak Eıak, düşünceli bir tavırla başını sallıyordu. Yere çö- melerek bir çam dalıyla yere ıastgele işaretler çizmeye başladı.

"Ve şu Temuçıler'i de tanıyorsun, öyle değil mi?" dedi. "Nasıl savaştıklanin, oıdularinin nasıl kumanda ettiklerini biliyorsun

sanki?"

Başıyla onaylama sırası Halt'taydı şimdi. "Söyledim ya. Bir süre

aralarında yaşadım."

"Yani..." Erak sustu ve Halt, adamın can alıcı noktaya varmak üzere olduğunu fark etti. "Güçlü ve zayıf yanlarını biliyor sundur herhalde?"

Orman Muhafızı, kısa, keyifsiz bir kahkaha atarak "Zayıflıklarının fazla olduğunu söyleyemeyeceğim," dedi ama konuştukça ağaç dalını toprağa

derinlemesine saplayan Erak, ısrar ediyordu.

"Ama onlarla ne şekilde savaşmak gerektiğini biliyörsündür? Onları nasıl ah

edebileceğimizi?"

Halt, konuşmanın ne yöne gittiğini kavradı ve içinde bir umut ışığı

yandı. Will ile Evaniyn'i korumak için ihtiyaç duyduğu pazarlık avantajı, eline geçmek üzereydi.

"Biz bireysel savaşçılarız," dedi Erak usulca, kendi kendine

konuşurcasina. "Organize değiliz; stratejimiz bulunmaz. Öyle büyük

planlar yapmayız."

"Siz Skandiyalılar, epeyce savaş kazandınız," diyerek, kibarca araya girdi Halt. Erak bakışlarını kaldırıp ona bir göz attı. Adamın söylemek

üzere olduğu şeyden hiç de hoşlanmadığım görebiliyordu Halt.

"Normal karşılaşmalarda. Bire bir dövüşlerde. Hatta bire ikilerde.

Karmaşık unsurları olmayan düz çatışmalarda. Yalnızca bilek gücüyle

kazanılan savaşlarda. O işlerde iyiyiz. Ama bu... bu değişik bir şey."

"Temuçiler, muhtemelen dünyanın en etkili savaş gücüdür," dedi Hah.

"Güney çöllerindeki Arıidiler'i saymazsak tabii."

İkisi de sustu. Halt, Skandiyalı'nm son adımı atmasını bekliyordu.

Adamın derin bii nefes aldığını fark etti. Sonunda Er ak konuştu.

"Bize onlan nasıl yeneceğimizi gösterebilirsin."

Kutu açılmıştı sonunda; tam da Halt'un beklediği öneriydi bu. Dikkatle,

çengele asması gereken bir balıkla oynuyormuş- çasııa, heyecanının

sesine yansımadığından emin olarak cevap verdi.

"Yapabilseydim bile, öyle bir fırsata sahip olacağımdan şüpheliyim,"

dedi, elinden geldiğince ilgisiz görünmeye çalışarak. Eıak'ın başı hızla

döndü ve gözleri öfkeyle parladı.

"Ben sana bu fırsatı verebilirim," dedi. Halt, savaşçının öfkesine aldırmadan gözlerinin içine baktı.

"Sen Yüce Kont değilsin," dedi açıkça. Eıak, onayladığını belli ederek başını salladı.

"Bu doğru," dedi. "Ama kıdemli bir savaş lideriyim. Savaş Konseyimizde belli bir ağırlığını vardır."

Halt, ıkııa olmamış gibiydi. "Diğerlerim bir yabancının liderliğine ikna edebilecek kadar ağır mı?"

Erak, kararlı bir şekilde başım iki yana salladı.

"Lider olarak değil," dedi. "Skandiyalılar, senin doğrudan vereceğin emirleri asla dinlemez. Herhangi bir yabancının vereceği emirleri de. Ama bir danışman; strateji uzmanı olabilirsin. Konseyde stratejik düşünceye

ihtiyaç duyduğumuza inanan başkaları da var. Binlerce bireysel savaşçı

olarak değil, birbirine bağlı tek bir birim halinde savaşmamız gerektiği

anlaşılacaktır. Mesela Borsa, bu konuda benimle hemfikir olacaktır."

Halt, şaşkın bir ifade takındı. "Borsa mı?" Skandiyalı liderlerden bazılarimn adlaıını biliyordu ama bıı isim ona tanıdık gelmemişti.

"Müdür deriz ona; Ragnak'ın teşrifatçısı," dedi Eıak. "Bir savaşçı değildir ama Ragıiak, onun görüşlerine ve aklına saygı duyar."

"Şu konuyu açıklığa kavuşturalım," dedi Halt, usulca. "Benden strateji danişmani olarak size katılmamı ve Temuçiler'i yenmeniz için size

yardımcı olmamı istiyorsun. Peki, Ragnak'ı buna ve beni gördüğü an

öldürmemeye ikna edebileceğine inamyor musun?

Erak, anlamayan gözlerle bakmaya devam ediyordu. Halt, devam etti.

"Araluenlileri hiç sevmediğini biliyorum. Ne de olsa oğlunu

Dikenliağaç'ta kaybetti."

"Benim korumam altında olacaksın," dedi Erak sonunda. "Ragnak'ın ya bu duruma saygı göstermesi ya da benimle dövüşmesi gerekecek. Ve bunu

yapmaya hazır olduğunu İliç sanmıyorum. Konseyi ikna etsem de etmesem de

-kı bence yapabilirim -Hallasholm'da bulunduğun sürece güvende

olacaksın."

Ve işte, Halt'un beklemekte olduğu fırsat bir anda çıkıver- mişti

karşısına.

"Ya yol aıkadaşlaıin?" diye sordu. "Will ve kız, eski birer Skandiya kölesi."

Erak, meseleyi kestirip atarcasııa bir işaret yaptı. "Yurdumuzun işgal ediliyor olduğu gerçeğinin yanında küçücük bir mesele o," diye cevap verdi. "Dostların da güvende olacak. Sana söz veriyorum."

"Her 11e olursa olsun mu?" diye ısrar etti Halt. Skandiyalı'nın kelimesi kelimesine yemin etmesini istiyordu. Bir kontun ettiği yeminden

dönemeyeceğini biliyordu çünkü.

"Her ne olursa olsun," diye cevap verdi Erak ve elim Orman Muhafızı'na uzattı. Sert bir tokalaşma sonucu anlaşma onaylanmış oldu.

"Şimdi," dedi Halt, "yapmam gereken tek şey, şu atlı şey- tanlan yenecek bir plan yapmak."

Erak, sırıtarak, "İşin o tarafı çocuk oyuncağı," dedi. "Esas zor olanı, Ragıak'ı

ikna etmek olacak."

ON sekiz

İşler Eıak'ın da Halt'ın da düşünemeyecekleri kadar yolunda gitti.

Ragnak'ın birçok sıfatı vardı, ama ahmaklık bunlardan biri değildi. Küçük grup, yaklaşık altı bin Temuçi süvarisinin ülkesini işgal etmek üzere

olduğu haberiyle Hallasholm'a döndüğünde. Yüce Kont da kafasında Erak'ın

yapmış olduğu hesabı yapmıştı. Eıak gibi o da bin beş yüzden fazla

savaşacak asker çıkaramayacaklarının bilincindeydi- sınıra yakın yerleşim alanları çoktan işgal edildiği için bu rakam düşüktü bile.

Birçok Skandiyalı gibi, Ragnak da savaş sırasında ölmekten korkmuyordu.

Ama diğer seçenekleri değerlendirmeden o yola girmenin de bir anlamı

yoktu. İşgalcileri yenilgiye uğratmanın bir yolu varsa, o yolu araştıracaktı. Eıak, ona Halt'ın Teıiuçi- leı hakkında bildiklerinden

ve Orman Muhafızı'nin hizmetini kiralamaktan söz etmişti. Borsa ile

birkaç konsey üyesi de bu fikre sıcak baktıklarını belirtince, yalnızca

sembolik bir itirazda bulunmuştu Ragnak. Ele geçirilen kaçak kölelere

gelince, çocukları hemen affetmişti. Başka bir zaman olsa, diğer kölelere gözdağı vermek için firarilerin cezalandınimasını isteyebilirdi. Ama bir

istila ordusu kapılarına dayanmışken, yakalanan iki köle. Yüce Kont'un

umurunda bile değildi.

Bununla birlikte, Halt'ıı kendi dairesinde ve yalnız başına görmek

istemişti.

Orman Muhafızlan'nı, yeteneklerine ve cesaretlerine saygı duyacak kadar tanıyordu. Ama bu adamı bireysel olarak değerlendirmek niyetindeydi. Bu tür kişisel değerlendirmeler, Skandiyalılar'ın lideri olarak Ragnak'ın en önemli meziyetlerinden biriydi. Bu yeteneğinin göstergelerinden biri de, bağımsız ruhlu, kavgacı savaşçılardan oluşan bir ulusu yönettiği sırada karşısında çıkan çetrefilli durumları çözmesi için Eıak'ı görevi endirmesiydı.

Halt, Ragnak'ın özel anlanın -ki Yüce Kont'un kederle farkına vardığı üzere, bugünlerde pek azalmıştı bu dakikalar -geçirdiği, kütük duvarlı, alçak tavanlı odaya götürüldü. Oda, diğer kıdemli Skandiyalılar'ın dairelerini andırıyordu. Çam odunlarının yanmakta olduğu bir şömineyle ısınıyordu ve yıllar boyunca kıyı kasabalaıiyla gemilerden yağmalanmış, farklı kültiirlerlere ait ganimetlerle doluydu.

Odadaki en önemli parça. Sakin Deniz kıyısındaki bir manastırdan alınmış, kocaman bir kristal avizeydi. Onu asabileceği yüksek bir tavanı bulunmayan Ragnak, avizeyi kaba bir çam masanın üzerine yerleştirmişti. Gösterişli avize, odaya hükmediyor ve dar mekânla oldukça uyumsuz bir görüntü sergiliyordu. Dahası, üzerinde o varken masa, işlevini yerine getiremez haldeydi. Üzerindeki elliye yakın minik lambanın güven içinde yanmasını sağlamak da mümkün değildi.

Ama Ragnak, avizeyi çok seviyordu. Yüce Kont açısından bakıldığında,

değeri çok yüksek bir sanat eseriydi bıı. Nadir görülen ve ortama İliç de uymayan bir güzelliği vardL O nedenle avizeyi odasında tutuyordu.

Halt, ona söylendiği gibi kapıyı vurup içeri girdiğinde, başım

incelemekte olduğu parşömenden kaldıran Ragnak, kaşlarını çattı. Savaş

deneyimi, onun için fiziksel güç ve cüsseyle eşdeğerdi. Önündeki adam

dayanıklı birine benziyordu ama yan yana durduklarında, boyu Yüce Kont'un omzuna ancak gelirdi. Ufak tefek bir adamla karşı karşıya olduğu

ortadaydı.

"Demek Halt sensiıı," dedi ilgisiz bir sesle. Kısa boylu adamın ona şüpheyle baktığını fark etti. Cevabı da aynı ses tonuyla geldi.

"Demek Ragnak sensiıı."

Ragnak'ıı kalın kaşları, öfkeyle çatıldı. Ama içten içe karşısındaki

adama saygı da duyuyordu. Orman Muhafızı'nm hazırcevaplığından,

karşısında hiçbir korku emaresi göstermeyişinden hoşlanmıştı.

"Buralarda bana 'Yüce Kont' diye hitap edilir," dedi sert bir sesle.

Halt, hafifçe omuzlarını silkti.

"Pekâlâ, Yüce Kont," dedi. "Ben de öyle hitap ederim."

Halt, Yüce Kont'u alıcı gözle, şöyle bir süzdü. Dev gibi bir adamdı ama

Skandiya ölçülerine göre normal bir vücudu vardı. Hoıace'ın birkaç yıl

içinde sahip olacağı türden, geniş omuzlar ve dar bir kalçayla süslenen

klasik, heykelimsi bir kas yapısı yoktu adamın. Tüm Skandiyalılar gibi

onun da enine ve boyuna genişleyen, ayıyı andıran bir vücudu vardı.

Kollariyla bacakları son derece İcaslıydr ve tatlı bir şekilde ikiye ayırdığı bir sakalı vardı. Aslında kızıl olan saçlaıi, adamın yaşlanmasıyla birlikte soğuk bir şömineyi kaplayan külleri andrrıyordu artık.

Ayrıca, sol gözünün hemen alından başlayıp çenesine kadar uzanan, belli belirsiz bir yara izi vardı. Halt, bunun eski bir savaştan kalma olduğunu düşündü. Bu da son derece doğal bir durumdu. Skandıyalılar, liderlerim idareciler değil, savaşçrlar arasından seçiyordu.

Halt'un dikkatini, özellikle adamın gözleri çekmişti. O gözlerde gördüğü nefret, ona oldukça tanıdık gelmişti. Bunu bekliyordu zaten. Ama derin çukurların içine konuşlanan o gözlerde aynı zamanda bir zekâ ve kurnazlık pırıltısı da seçiliyordu. Bu ıkıncisi, Halt'u rahatlattı.

Ragnak aptalın teki olsaydı, Hallaslıolm'da İnç de hoş olmayan bir duruma düşebilirdi Halt. Yüce Kont'ııı Orman Muhafızlarından ölümüne nefret ettiğinden ve bu nefretin nedenlerinden haberdardı. Ama eğer zeki bir liderse, Halt'tan faydalanabileceğini kavrar ve insanlarının iyiliği için kişisel nefretim bir kenara bırakırdı.

"Orman Muhafızlarını hiç sevmem," dedi Yüce Kont. Onun da zihninden Hah'linkine benzer düşünceler geçtiği belli oluyordu.

"Sevmeniz için de bir neden yok," diye onayladı Halt, "ama benden yararlanabilirsiniz."

"Öyle diyorlar," dedi Skaııdıya lideri. Orman Muhafızı'nin açıksözlülüğünü bir kez daha takdir ederek.

Oğlunun Dikenliağaç'takı ölümünü ilk duyduğunda, Rag-

nak kederine ve Araluenliler, Orman Muhafızları ve özellikle de Kral

Duncan'a karşı duyduğu öfkesine mağlup olmuştu.

Ama üzüntüsü karşısında vermiş olduğu ani ve hızlı bir tepkiydi bu.

Gerçekçi biri olarak, oğlunun Morgaıath'ın uğursuz güçlerine katıldığında ölüm riskini de göze almış olduğunun farkındaydı. Baskın ve yağma için

yaşayan Skaıidiyalılar için, savaş sırasında ölmek son derece sıradan bir olaydı. Sonuçta Ragnak'ıı üzüntüsü değilse de öfkesi, aradan geçen

zamanın sonunda sönmüştü. Oğlu, elinde silahıyla, şerefli bir şekilde

ölmüştü. Bir Skandiyalı bundan başka bir şey istemezdi zaten. Bu durum.

Orman Muhafızlarına karşı bıı yakınlık lussettiği anlamına gelmiyordu

elbette, ancak yeteneklerine, cesaretlerine ve kıymetli bir rakip

olduklan gerçeğine saygı gösterebilirdi en azından.

Hatta olası müttefikliklerine.

Ragnak'ıı Kral Dımcaıı ve ailesine karşı etmiş olduğu yemin ise bambaşka bir meseleydi. Adam savaştan sonra birkaç gün sabretmiş olsa, büyük

ihtimalle nefreti hafifleyecek ve daha mantıklı davranacaktı. Ama o, ilk

aklına gelen şeyi yapıp, Skandiya tanrıları Vahalara yemin etmişti ve o

yeminden geri dönüş yoktu.

Ragıiak, Halt'u bir müttefik olarak kabul edebilirdi. Orman Muhafızı'nı

tehlikeli bir rakip yapan vasıflanıl onu Temıiçi is- tilacılanna karşı

verecekleri savaşta faydalı bir müttefik haline getirecekleri gerçeğini

kabullenebilirdi. Bu onun kişisel seçimi olacaktı. Ama Duncan'ı

öldüreceğine dair ettiği yeminden gen dönemezdi.

Tüm bunları aklından geçirirken, kır saçlı Orman

Muhafızı'nin sessizce karşısında durduğunu, onun konuşmasını beklediğim

fark etti. Öfkeyle başını salladı Ragnak. Konuşmanın ortasında

düşüncelere dalıp gidiyordu bu günlerde.

"Yani," dedi birden. "Bize yardım edebilir misin?"

Halt, tereddütsüz bir ifadeyle "Elimden geleni yapmaya hazinli," dedi.

"Ama elimden gelenin ne olduğuna dair lıeııüz hiçbir fikrim yok."

"Hiçbir fıkıi yokmuş!" diye alayla tekrarladı Ragnak. "Bıı de Orman Muhafızlan'nii akıllı adamlar oldukları söylenmişti bana."

Halt, başını iki yana sallayıp "Öncelikle güçlü ve zayıfyön- lerinizi belirlemem gerek," dedi. "Sonrasında da arazinin haii- talaıina ihtiyacım olacak. Sayıca üstünlüklerini dengeleyecek bir nokta bulmamız gerekecek.

Ondan sonra da atıma binip Temuçiler'i bir kez daha gözetlemeye

gideceğim. Geçen karşılaşmamızda kıdemli kontunuzu hayatta tutmakla

meşguldüm. Tüm buıılaıı yaptıktan sonra sorunun cevap verebilirim."

Bıyığının ucunu çiğneyen Ragnak, Orman Muhafızı'ıiin sözlerini

değerlendiriyordu. Şahsi görüşü bir yana, adamdan etkilenmişti. Kendi

savaş stratejisi, genellikle ön cepheden yaptıklaıi saldın öncesinde sarf ettiği, "Herkes hazır mı? Beni takip edin!" cümlelerinden ibaretti.

Belki de şu Orman Muhafızı gerçekten işimize yarayabilir, diye düşündü.

"Bir şeyi bilmeniz gerek. Yüce Kont," diye devam etti Halt. Orman Muhafızı'nin taviz vermeyen, emredici ses tonuna şaşıran Ragnak,

bakışlarını kaldırdı.

"Sizlere yerleşiminiz, savaşçılariiız ve çeşitli rakamlar

hakkında sorular soracağım. Ülkelerimiz arasında gelecekte yaşanacak bıı

anlaşmazlık halinde işime yarama ihtimali bulunan sorular bunlar."

"Anlıyorum..." dedi Ragnak usulca. Konuşmanın gittiği yön, hiç hoşuna gitmemişti

"İçinizden bana yalan söylemek geçecek. Adam sayınızı ve yeteneklerinizi abartmak falan. Öyle bir şey yapmayın."

Yüce Kont, emredici ses tonu karşısında bıı kez daha apışıp kaldı. Ama

Halt'un gözleri tereddütsüz bakıyordu.

"Size yardım etmemi istiyorsanız, bana karşı dürüst olmanız gerekecek.

Kontlarınızın da öyle."

Ragnak, bir iki saniye düşündükten sonra ağır hareketlerle başını

salladı.

"Anlaştık," dedi. "Şunu da unutma, sözünü ettiğin durum, senin için de geçerli. Sen de savaş planlarını bize aktarmış olacaksın."

Yüce Kont'un vurguladığı noktayı kavrayan Halt'un ağzının kenarında

yeniden küçük bir tebessüm belirdi.

"Doğru," dedi. "Galip gelmek istiyorsak, ikimizin de küçük bir savaşı kaybetmeye razı olmamız gerekecek sanirim."

Bir kez daha karşılıklı bakıştılar. İkisi de diğerinin gözlerinde gördüğü ifadeden

hoşlanmıştı. Ragnak aniden kocaman koltuklardan birini işaret

etti.

"Otur bakalım!" dedi. Avizenin parlak kristalleri arasında neredeyse kaybolan masadaki Galya şarabı dolu sürahiyi işaret ediyordu.

"Bir kadeh iç ve bana şunu söyle. Şu Temuçiler neden

Skandiya'nın başına bela olmayı seçtiler sence? Tötonya ve Galya'nın

içinden güneye inmeleri daha kolay olmaz mıydı?"

Hah, lezzetli kırmızı şaraptan kendisine bir kadeh doldurdu ve büyük bir

yudum aldı. Yüzüne memnuniyet dolu bir ifade yerleşti. Ragnak hangi

şaıaplan yürüteceğini çok iyi biliyor, diye düşündü.

"Bunu ben de merak ediyorum," dedi sonunda. O anda iıi- yan

Skaııdiyalılar'a değil, ufak tefek insanlara uygun bir sandalyede

oturuyor olmayı tercih ederdi. Ayaklan yere değmiyordu neredeyse;

babasının çalışma odasına girmiş küçük bir çocuk gibi hissediyordu

kendini. "Buradaki savaşı kazanacak olsalar bile, sızın çetin ceviz

olduğunuzu biliyor olmalılar. Tö- tonlardan daha zorlu olduğunuz kesin."

Ragnak, hemen güneylerindeki, düzensiz gruplaıin hâkim olduğu halktan söz edilmesi üzerine alaycı bir şekilde homurdandı. Tötonlarin akıbeti,

birbirinden ayıı gruplar ve her birini zayıflatan güvensizlik ortamı

nedeniyle istilacı gücünün merhametine kalmıştı. İşin aslı, Skandiya

çıkarlarının o yöne doğru uzanması halinde, ülkeyi küçük ordusuyla zapt

edebileceğine emindi Ragnak.

"Ve Galyalılar da bir o kadar kötü dürümdalar," diye devam etti Halt.

"Komutayı devralacak bir lider seçemiyorlar. Yani Temuçiler'e kuzeye uzanıp Skandiya'da hırpalanma riskini göze aldıran şeyin ne olduğunu

merak ediyordum."

"Ve?" diye sordu Yüce Kont. Halt, şaraptan bir yudum daha aldı ve düşünceli bir tavırla dudaklarını büzdü.

"Kendi kendime, elinizde bu riski almalarına değecek ne

olduğunu sordum," dedi. "Aklıma yalnızca bir tek şey geliyor."

Sustu. Bir tiyatro oynadığının farkındaydı ama karşı koyamıyordu.

Beklediği üzere. Yüce Kont öne doğru eğildi.

"Neymiş o? Neyin peşindeler?"

"Gemileriniz," dedi Halt. "Temuçiler, denizleri kontrol etmek istiyor. Ve bu da, istilanın burada sona ermeyeceği anlamına geliyor. Sırada Araluen

vaı."

ON DOKUZ

vaniyn, WiH'in atış talimini izliyordu. Hallasholm'un gö- derece

güvenliğine varmalarının ardından, Halt, ısrarla onun çalışmaya

başlamasını istemişti. Will'in sürati ve nişancılığı, Halt'un kabul

edilebilir bulduğu seviyenin çok altına düşmüştü ve Orman Muhafızı bu

gerçeği çırağına İnç vakit kaybetmeden bildirmişti.

"Altın kuralı hatırlıyor musun?" demişti. Will, uzaklıkları elliyle iki yüz metre

arasında değişen hedeflere bir düzine ok attıktan sonra.

Will'in uzaktaki hedeflere attığı çoğu ok ıska geçmişti ve çocuk atış

aralarında çok vakit kaybediyordu.

Ne kadar kötü atışlar yaptığının farkında olan Will, akıl hocasıyla göz

göze geldi. Kaşlarim çatan Halt, hafifçe başını sallamakla yetindi.

Hoıace ile Evanıyn'm onu izlemek için tam da o anı seçmiş olmalaıi,

durumu daha da kötüleştirmişti.

Will "idman yapmak mı?" diye somurtarak cevap vermiş. Halt da başını sallayıp "Evet, idman yapmak," demişti. Attığı okları toplamaya gittiklerinde, kolunu teselli edercesine çocuğun omzuna koydıı Hah.

"O kadar da üzülme," dedi ona. "Tekniğin hâlâ iyi. Ama bütün bir kışı dağlarda kardan adam yaparak geçirdikten sonra bir anda formunu

yakalamayı bekleyemezsin."

"Kardan adam yapmak mı?" dedi Will, dargın bir ifadeyle.

"Dağlardaki koşullarin ne kadar zor olduğunu sana..." Halt'un dalga geçtiğini anlayınca sustu. Bununla birlikte. Orman Muhafızı'nin haklı

olduğunu itiraf etmesi gerekirdi. Bir Orman Muhafızı'nin imzası olan

süratiyle neredeyse içgüdüsel bir hale getirdiği keskin nişancılığa

ulaşmanın tek yolu, sürekli ve gayretli bir biçimde çalışmaktan

geçiyordu.

İlerleyen günler boyunca idman sahasını ziyaret edip, kendi kendine

yeteneklerim yeniden geliştirme görevini verdi Will. Gücü ve sağlığının

yanında eski yeteneğine de kavuşurken, takipçilerinden oluşan küçük bir grup da onun idmanlarini izliyordu. Deneyimli bir Orman Muhafızı'nin yeteneklerine sahip olmasa da, tekniği sıradan okçulardan çok daha üstündü ve Skandiyalılar ile bazı köleler tarafından saygıyla takıp ediliyordu.

Evaiiıyn ile Horace ise kendilerine birçok etkinlik yaratmışlardı. Yakınlardaki ormanlarda atla gezip tepelere tırmanmak ya da küçük bıı kayıkla koyun içine açılmakla geçiyordu günleri. Yanlariıida gelmesini istedikleri Will, her defasında antrenman yapması gerektiği bahanesiyle teklifi reddediyordu.

Arkadaşlarıyla vakit geçirebileceği boş zamanı yok değildi aslında. Ama kırık gururuyla o anlarda bile fazladan yapacağı idmanları bahane ederek onlara katılmıyordu.

Will, Skandiyalılar tarafından yakalandığında üzerinde taşıdığı çifte bıçaklaıi kınıyla birlikte Erak'tan geri alınca, ant-renmanlari da sıklaştı. Gerçek bir stokçu olan Eıak, silahlan saklamıştı ve artık gerçek sahibine dönmelerinde bıı sakınca görmüyordu. Halt, Will'e, yakın zaman içinde onun bıçak fırlatma yeteneklerini de sınayacağı haberini vermişti. Tecrübeleri Will'e, idmansız geçen aylaıin fırlatma yeteneklerim de körelttiğini söylüyordu. Dolayısıyla fırlatma

tekniği üzerinde çalışmaya başladı. Bir süre sonra Hallasholm kasabası,

onun fırlatma bıçağı ve saks bıçağıyla yaptığı atışların sesleriyle

çınlamaya başlamıştı.

Wıll, yayını ve bıçaklarini her geçen gün daha ıyı ve hızlı kullanıyor,

Hah'un Redmont Kalesi'niıı dışındaki ormanda saatler boyunca ona

kazandırdığı becerilere yeniden kavuşuyordu.

Artık hedeften hedefe kolaylıkla geçiyor, mesafeleri ayarlayan kolu

yayını rahatlıkla indirip kaldıiiyor ve ardına dek açtığı gözleriyle yay, ok ve bir sonraki hedefinden oluşan resme odaklanıyordu. Evaniyn'in o gün gelip antrenmanını izlemeyi tercih etmesi, hoşuma gitmişti. Oklar ardı

ardına hedeflerin tam ortasına ya da yakınına saplandığında, Will'in içini de vahşi bir sevinç hissi kaplıyordu.

"E e e," dedi öylesine, oklarim hızla iki ayrı hedefe gönderirken.

"Hoıace nerede bugün?"

Oklar birbiri ardına hedefleri buldu ve başını sallayıp doksan derece

dönerek daha yakındaki hedeflerden birine okunu fırlatıverdi Will.

Yine başarmıştı. Havada vızıldayan oku, doğrudan hedefe saplandı.

Evaniyıı, omuz silkerek "Sanırım suçluluk duymasına neden

oldun," dedi. "Biraz antrenman yapması gerektiğim söyledi. Erak'ın tayfasından bazı Skandıyalılarla çalışıyor."

"Anlıyorum," diye yanıtladı Will. Bir yandan da okunun en uzaktaki hedefin tam ortasındaki halkaya gömülmeden önce havada çizdiği yayı

izliyordu.

"Peki, neden onu izlemeye gitmedin?" Evaniyn'in nihayet onu izlemeyi seçmesine ve birkaç gündür yanından ayıilmadı- ğı Hoıace'dan

uzaklaşmasına sevinmişti Will. Ama kızın sözleri, sevincini kursağında

bırakıverdi.

"Gittim," dedi Evaniyn. "Ama birbirlerine pata küte girişen iki adamı birkaç dakika boyunca izledikten sonra, geçmişi yeniden yaşıyorsun. Geçen güne göre daha ıyı durumda mısın diye gelip bir bakayım dedim."

"Ah, öyle mi?" diye yanıt verdi Wıll, sert sert. "Eh, umarım zamanını boşa harcamamışsındır."

Evaniyn, Will'e bir göz attı. Üç ayrı hedefe -biri elli, biri yetmiş beş

ve diğeri de yüz metre ötede bulunan- yaptığı atışlar sırasında çocuğun

arkası dönüktü. Çocuğun sesindeki sert tonu da fark etmişti Evaniyn ve

arkadaşını rahatsız eden şeyin ne olduğunu merak etti. Yanıt vermek

yerine, onun tümü hedeflerim bulan atışları hakkında yorum yapmayı tercih etti.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu. Will durup, başını çevirdi. Kızın sesinde yürekten bir merak vardı. Öylesine sorulmuş bir soru değildi.

"Neyi?"

Evaniyn hedefleri işaret etti.

"Her mesafe için yayı ne kadar kaldırman gerektiğini nereden

biliyorsun?" diye sordu. Will, bir an için apışıp kalsa da toparlanıp omuz silkti.

"Şey... hissediyorum," dedi belirsiz bir sesle. Ardından yüzünü buruşturarak açıklamaya çalıştı. "Bu bir tecrübe meselesi. Tekrar tekrar yapman halinde, bir çeşit... içgüdüye dönüşüyor sanırım."

"Mesela şu ortadaki hedefi tutturmam için yayı ne kadar kaldırmam

gerektiğini söyleyebilir misin bana?" diye sordu Evaniyn. Başını yana eğen Will, birkaç saniye düşündü.

"Yani... o, tek başına yeterli olmaz. Söyleyebilirim sanırım ama... başka şeyler de söz konusu."

Evaniyn, meraklı bir ifadeyle öne doğru eğildi ve Will açıklamaya devam

etti.

"Mesela oku fırlatış şeklin... düzgün bir şekilde fırlatmaksın. Acele edersen okun, hedefinden sapar. Ve gerilim kuvvetini de duruma göre

değiştirmen gerekir."

"Gerilim kuvveti mi?"

Yayı tamamen gerdiğinde, kirişinde oluşan gerginliği işaret etti Will.

"Kirişi ne kadar gerersen, okun arkasına da o kadar kuvvet bindirmiş

olursun. Aynı kuvvetle fırlattığın oklar için, farklı mesafelerde farklı

sonuçlar alırsın."

Evaniyn, bu bilgiyi aklında tarttı. Kulağa mantıklı geliyordu. Düşünceli

bir tavırla dudaklarını büzdü ve bir iki kez başını salladı.

"Anlıyorum," dedi. Sesinde bir parça hayal kırıklığı gizliydi.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Will. Evaniyn umutsuzca iç geçirdi.

"Temuçiler geldiğinde bir işe yaramanı için belki bana da ok atmasını öğretirsin diyordum," dedi moralsiz bir sesle.

Will, bir kahkaha atarak, "Eh, öğretebilirdim," dedi "tabii önümüzde antrenman yapacak bıı yılımız olsaydı."

"Usta bir okçıı olmak istemiyorum ki," dedi kız. "Belki bana bir iki temel kural

öğretebilirsin diye düşünmüştüm, ki böylece... anlarsın

ya..." Kararsız bir tavırla sustu.

Kızın yüzüne güldüğüne pişman olan Will, özür dılercesiıie başını

salladı.

"Koıkarim işin gerçek sim, bol bol antrenman yapmaktan geçiyor," dedi.

"Sana işin temellerim öğıetsem bile, öyle bir iki hafta içinde

öğrenebileceğin bir şey değil bu."

Evaniyn, yeniden omuz silkti.

"Sanirm öyle." Sorduğu şeyin imkânsızlığını anlamıştı kız. Kendini aptal gibi hissediyordu ve konuyu değiştirme fırsatını kaçırmadı. "Halt

istilacılarin o kadar zamanda mı burada ola- caklarim düşünüyor, bir iki

hafta içinde mi?"

Son okunu da fırlatan Will, yayını zemine bıraktı.

"Bir iki hafta içinde burada olabileceklerini söyledi. Ama biraz daha geç geleceklermiş. Sonuçta Skandiyahlar'ın bir yere gitmeyeceği ortada."

Kıza, oklarim toplarken ona eşlik etmesini işaret etti ve antrenman

sahası boyunca yürümeye başladılar.

"Halt'un teorisini duydun mu?" diye sordu Evaniyn. "Temuçiler'in Skandiyahlar'ın gemilerim istedikleri için buraya saldırdıktan hakkında

olanı?"

Will, başını salladı. "Düşününce mantıklı geliyor. Tötonya

ve Galya'yı istedikleri gibi işgal edebilirler. Ama arkalarında tehlikeli bir düşman

bırakmış olacaklar. Ve Skaıdiyalılar, kıyı boyunca hatlarina

saldırılar düzenleyebilir, istedikleri yere istedikleri an baskın

yapabilirler."

"Anlıyorum," diye cevap verdi Evaniyıı, elli metre uzaklıktaki hedefe saplanmış oku çekerek. "Ama Araluen'i istila etme teorisi sence de biraz abartılı değil mi?"

"Hiç de değil," dedi Will. "Çıkanıken oklaıın ucuna yakın bii yerden tut," diye ekledi, Evaniyn'iıı uzandığı diğer oku işaret ederek. "Aksi takdirde oku kırabilir ya da bükebilirsin. Temuçiler'in Galya kıyısında

durmaları için hiçbir neden yok. Ama ordularını, Skandiyahlar'ın icabına

bakmadan önce gemiyle taşımaya çalışırlarsa, başlan belaya girebilir."

Evaniyıı, birkaç saniye sessiz kaldı. "Sanirim haklısın," dedi sonunda.

"Sonuçta bu bir teoriden ibaret," diye cevap verdi Will. "Belki de amaçlan yalnızca Tötonya'ya saldırmadan önce kendilerim güvenceye

almaktır. Ama Hah, her zaman en kötü ihtimale göre plan yapmalısın, der.

O zaman hayal kırıklığına uğramazsin."

"Sanırım bu öngörüsünde haklı," dedi Evanıyn. "Bu arada nerelerde o?

Birkaç gündür ortalarda yok."

Will, başıyla güneydoğu yönünü işaret ederek, "Erak ile Temıiçı

ilerleyişini gözlemeye gitti," dedi. "Sanirim onları yavaşlatmanın bir yolunu anyoı."

Oklarının sonuncusunu da toplayarak kılıfına yerleştirdi. Kolları ve

parmaklariniçekıp uzatarak kaşlaiim gevşetti.

"Eh, ben bir tur daha ok atacağını sanırım," dedi. "Kalıp

izleyecek misin?"

Evaniyn, bir an düşündükten sonra başını iki yana salladı. "Gidip Horace ne yapıyor ona bakacağım," dedi. "Hepinize cesaret vermeye çalışıyorum."

Çocuğa gülümsedi, hoşça kal deıcesine parmaklarını oynattı ve sahayı

çevreleyen çitin kapısına doğru yürüdü. Will, kızın ince, uzun siluetinin arkasından bakakaldı.

"Öyle olsun bakalım," diye mırıldandı, kendi kendine. Evaniyn'i Horace'ın idmanını izlerken aklına getirince, bir kez daha kıskançlıkla doldu içi.

Islanmış bir hayvan gibi silkinerek kovdu o hissi aklından. Başını önüne

eğerek, sahanın ucuna doğru yürüdü.

"Kadınlar," diye mırıldandı. "İnsanın başını derde sokmaktan başka bıı işe yaramıyorlar."

O sırada yan tarafına düşen gölge, bir an için Evaniyıı'in fikir

değiştirdiğini düşünmesine neden oldu. Izbandut gibi iki adamın dövüşünü

izlemek, sıkıcı bir şey olsa gerek, diye düşündü. Ama gelen, Evaniyn

değil, Tyıell'di, Eıak'ın ikinci kaptanı Svengal'ın on beş yaşındaki

sansın, tatlı yeğeni. Utangaç bir tavırla gülümsüyordu. Wıll, kızın

gözlerinin deniz gibi masmavi olduğunu fark etti.

"Oklarını senin için taşıyabilir miyim. Orman Muhafızı?" diye sordu Tyıell. Will, omuz silkip çözdüğü ok kılıfını kıza uzatarak "Neden

olmasın?" dedi alçakgönüllülükle. Bunun üzerine kızın tebessümü, bütün yüzüne yayılıverdı.

Teklifim reddetmek kabalık olurdu, diye düşündü Will.

YÎRMÎ

Dallarindaki karın ağırlığına, kocaman gövdesini kemiren sinsi çürümeye ve yıllardır süren kış rüzgârlarina yenik düşen çam ağacı devrileli birkaç sene oluyordu. Ölümünün ardından bile komşulari tarafından korunmuş, karla kaıişık toprağa devrilmesi engellenmiş gibiydi; iç içe geçen dalları yerle otuz derecelik bir açı yapacak şekilde havada asılı duruyordu.

Ölü ağacın gövdesini kaplayan pürüzlü kabukların üzerinden öne doğru eğilen Hah, gözleriyle Temuçi yürüyüş kolunun yavaş adımlarla geçmekte olduğu vadiyi taradı.

"Ağırdan alıyorlar," dedi Erak, yanından. Şaşıran Orman Muhafızı, dönüp yol arkadaşına baktı.

"Aceleleri yok," diye yanıtladı. "Araba ve ikmal hatlarını geçitlerden geçirmeleri biraz zamanlarını alacak. Midilliler, dar geçitlerden hiç hoşlanmaz. Steplerin geniş düzlüklerine aliskinlar "

Süvarilerden oluşan ordu, yavaş ilerleyişine devam ediyordu. Kaşlarim çatan Halt, hiç de düzenli bir ilerleyiş değil, diye geçirdi aklında.

Atlar ve arabalar doksan kilometre kuzeydeki Hallasholm'a yaklaşırken ne bir izci grubu ne de kanatları gözetleyen bir devriye vardı ortada.

Halt İle Eıak, yürüyüşü izlemek için, yanlarındaki küçük Skandiyalı grubuyla Temuçi süvarilerinin geçmekte zorlandığı dik, dar patıkalaıi ve

dağlan aşarak güneydoğuya gelmişti. Askerleri izlerken, Halt'un aklına

bir fikir geldi.

"Unutma ki onlan yavaşlatmak bizim elimizde," dedi usulca. Bunun üzerine Erak, sabırsızca omuz silkti.

"Neden uğraşalım kı?" dedi açıkça. "Ne kadar çabuk karşılaşırsak, bu işi o kadar çabuk halletmiş oluruz."

"Onlar ağırdan aldıkça, bizim de hazırlık yapmak için daha çok zamanımız olur," dedi Halt. "Hem böyle tedbirsiz, rahat ve düzensiz bir şekilde at sürmeleri canımı sıkıyor. Burunları iyice havaya kalkmış."

"Akıllı bir ulus olduklarını söylemiştin sanırım?" diye sordu Skandiyalı.

Omuz silkme sırası Hak'taydı bu kez.

"Belki de Hallaslıolm'a vardıklaıinda onlara cepheden saldıracağınızı bildikleri içindir," dedi. Alınmış gibi görünen Skandiyalı savaş lideri, birkaç saniye akıl yürüttü.

"Bizim taktiklerimizi hiç mi merak etmiyorlar?"

Halt, yüzünde beliren tebessümü engellemeye çalıştı. "Ne tür bir savaş

taktiği kullanıyorsunuz kı?"

Bir sessizlik oldu, ardından Erak isteksizce cevap verdi,

"Samıım yanımıza gelmelerini bekler ve sonra da... onlara cepheden

saldırdık." Dikkatli bakışlarını ufak tefek Orman Muhafızı’na çevirdi ama Halt, ağzından başka bir şey çıkmayacağını açıkça ortaya koyuyordu. Erak

nihayet yaralı bir ses tonuyla ekledi. "Ama öyle yapacağımızı bilmeleri gerekmiyor."

"Aynen öyle," diye yanıt verdi Halt. "Belki de onlara endişe verecek bir şey yapmalıyız. Bir miktar dengelerim bozacak ve

kendilerinden kuşku duymalarını sağlayacak bir şeyler."

"Bu iyi bir taktik mi?" diye sordu Eıak. Orman Muhafızı sırıttı.

"Bizim açımızdan iyi," dedi. "Hem, şüphelenip aklına kurt düşen bir düşmanın cesur ve beklenmedik hareketler yapma ihtimali çok düşüktür.

Oıılari beklenmedik hamlelerden vazgeçirmek de bizim lehimize olur."

Eıak, bu sözleri aklında tarttı. Kulağa mantıklı geliyordu. "Ne yapmak istiyorsun öyleyse?" diye sordu.

Halt, gözlerim yaıılarindakı yirmi savaşçının üzerinde gezdirdi.

"Şu Olgak," dedi, genç takım liderini işaret ederek. "İtaatkâr biri midir yoksa Skandiya başıbozuklariıdan mıdır?"

Eıak, dudaklannı büzdü. "Şartların uygun olması durumunda, tüm

Skaıidiyalılar birer başıbozuktur," diye yanıtladı. "Ama ben emredersem, istediğimi yapacaktır."

Halt, anladığını gösteriicesine başını sallayıp, "O zaman gidip onunla konuşalım," dedi.

Eıak, geniş omuzlu genç adamı yanlarına çağırdı. İşareti gören Olgak, sağ

elinde kolaylıkla çevirdiği baltası, sol kolunda yuvarlak geniş

kalkanıyla öne çıktı. Beklentiyle Erak'a bakıyordu ama Kont, Halt’u

işaret etti.

"Orman Muhafızı'nm dediklerine kulak ver," diye emretmesi üzerine, genç adamın gözleri Halfa çevrildi. Orman Muhafızı, Olgak'ı birkaç saniye

inceledi. Genç adamın berrak mavi gözlerinde samimi ve dürüst bir ifade

vardı. Bakışlaiii- dakı zekâ pırıltısı Halı'un dikkatini çekti. Başını

sallayıp aşağıdaki Temııçı ordusunu işaret etti.

"Şu aşağıdaki topluluğu görüyor musun?" diye sordu. 01- gak başım sallayınca devam etti, "Ne bir yürüyüş düzenleri var 11e de bir

gözcüleri. Ayıica ikmal arabalaıiyla destek personeli savaşçılarla iç içe ilerliyor. Temuçiler, normalde bu şekilde seyahat etmez. Şu an neden bu

düzende ilerlediklerim biliyor musun?"

Olgak duraksadı ve hafifçe kaşlaıim çatarak başını iki yana salladı.

Cevabı bilmediği gibi, bilmesinin ona ne tür bir fayda sağlayacağından da haberi yoktu.

"Çünkü kendilerini güvende hissediyorlar," diye devam etti Halt. "Çünkü siz Skandiyahlar'ın onlaıi bekleyip, cepheden saldıiya geçeceğinizden

eminler."

Olgak, başını öne doğru sallıyordu şimdi. Bu kısmı biliyordu.

"Saldıracağız, değil mi?"

Halt, Erak'a bir göz attı. Kont, omuz silkti. Skandıyalılaı olaylara

basit bir çerçeveden bakardı.

"Eh, evet, yapacaksınız," dedi Halt. "Zamanı geldiğinde. Ama şimdilik, onları biraz rahatsız etsek ne güzel olur, değil mi?" Sustu ve imalı bir sesle devam etti, "Yoksa ülkenizin ortasından tatil yapıyormuş gibi geçen orduları izlemekten keyif mi alıyorsun?"

Gözlerini istilacılara çeviren Olgak, öfkeyle dudaklarını büzdü. Orman

Muhafızı'nin dediği gibi, hep birlikte güle oynaya ilerliyordu kafile.

"Hayır," diye cevap verdi. "Keyif aldığımı söyleyemem. Ne yapabiliriz?"

"Erak ile ben Hallasholm'a döneceğiz," dedi Hah, sözler ağzından çıkarken

Skaıidiya liderinin gerildiğini hissederek

Belli kı Erak, küçük de olsa bir dövüş ıımıdıı taşıyordu ve savaşa

katılamayacağını öğrenince bozulmuştu. "Ama sen ve adamların, bilgece düşman hatlarına baskın yapacak ve şu ara- balan yakacaksınız."

Yayının ucuyla ordunun kıyısında özensizce tıngır mıngır ilerleyen ikmal

arabalarinin işaret etti. Olgak sınttı ve başını sallayarak "Çok iyi fikir," dedi. Uzanıp genç adamın kaslı kolunu sertçe yakalayan Halt, Skaıidiyalı'yı gözlerine bakmaya zorladı.

"Yalnız, dinle beni, Olgak," dedi gergin bir sesle. "Vurup kaçacaksınız.

Uzun süreli bir dövüşe girmek yok, anlaşıldı mı?"

Genç Skandiyalı bu emirden pek hoşlanmamıştı. Halt, iyice vurgulamak için onu kolundan tutup sarstı.

"Anlaşıldı mı?" diye tekrarladı. "Senin ve yirmi adamının aıabalari yaktıktan sonra zafer sarhoşluğuna kapılıp ölmenizi istemiyoruz. Bunun

nedenini biliyor musun?"

Olgak, başını isteksizce iki yana salladı. Halt açıklamaya devam etti.

"Çünkü yarin gece, yürüyüş koluna saldınp daha fazla araba yakmanızı isteyeceğim sizden ve hazır girişmişken birkaç Temuçi askeri daha

öldürmenizi."

Anlatılanlar, nihayet genç adamın ilgisini çekmeye başlamıştı. Halt'ıuı

planı ona mantıklı geliyordu artık.

"Ne kadar onur verici de olsa daha ilk denemenizde ölürseniz, Temuçiler yarin aynı şekilde ilerlemeye devam edecektir, öyle değil mi?" diye sordu Orman Muhafızı. Olgak, anladığını belli edercesine başını salladı.

"Pekâlâ, yürüyüş kolunun her gece farklı bir noktasını vurmanızı

istiyorum sizden. Erzaklarını yakın. Atları kaçıiin. Nöbetçileri öldürün.

Hızlı hareket edin ve sizi bir meydan savaşına zorlamalarına izin

vermeyin. Hayatta kalır ve onları rahatsız etmeye devam edin. Anladın

mı?"

Artık Orman Muhafızı'nin neden söz ettiğini çok daha iyi kavrayan Olgak,

bir kez daha başını öne salladı. "Onları nereden vuracağımızı asla

bilemeyecekler," dedi hevesle.

"Aynen öyle," dedi Halt. "Ki bu da tüm yürüyüş kolu boyunca muhafızlar yerleştirecekleri anlamına geliyor. Geceleri daha fazla sayıda nöbetçi

görevlendirilecek. Ve tüm bunlar onları yavaşlatacak."

"Kıyı baskınları gibi, değil mi?" dedi genç Skandiyalı, kurt gemilerinin birdenbire ufukta belirip düşmana hazırlıksız saldırmalarını

hatırlayarak. "Yalnızca geceleri mi baskın yapmamızı istiyorsun?" diye ekledi.

Halt, bir dakika boyunca düşünüp plan yaptı.

"İlk birkaç gün boyunca, evet. Sonraki günlerde, hızla ağaçların içine ve tepelere çekilebileceğiniz, atlarının peşinizden gelmekte zorlanacağı bir nokta bulun ve gündüz sal dini arma başlayın. Günbatımina doğru olabilir

ya da şafak sökerken."

"Oıılari şaşırtalım mı yanı?" dedi Olgak. Halt, dostça bir hareketle genç adamın kolunu kavradı.

"İşin özünü kavradın," dedi ona gülümseyerek. "Ve altın kuralı sakın unutma: Hazırlıksız oldukları yerlere saldıracaksınız."

Olgak, bu sözleri zihninde tarttı. "Hazırlıksız oldukları yere mi

saldırayım?" diye sordu sonunda.

"Süvarilerinin tanı olaıalc yayılmadığı noktaları vurun. Bırakın onlar üzerinize gelsin. Sizi takip etsinler. Tam size yetişecekleri sırada

ortadan kaybolun. Bu kısmı unutma. En önemlisi bu. Hayatta kalınanız

gerek."

Genç adamın, aklından geçenleri anladığım görebiliyordu. Olgak, "Hayatta kalmak," diye tekrarladı kendi kendine. "Anlıyorum."

Halt endişeli bakışlarla Er ak'a dönüp. "Açık bir dövüşe girmeme emrini senin ağzından duymasına gerek var mı. Kont Eıak?" diye sordu.

"Var mı, Olgak, söyle bakalım?" dedi Erak. Genç birlik komutanı, başını hayır anlamında salladı. "Planını anladım. Orman Muhafızı," dedi. "Güven bana. İyi bir fikir bu."

"Aferin sana," dedi Hah usulca. Aıdindan, Eıak'in sormak üzere olduğunu bildiği sorunu yanıtlamak üzere aıkasina döndü.

"Olgak ile adamları işin bütün keyfini çıkarırken biz ne yapacağız?" diye sordu Kont.

"Aşağıdaki dostlarımıza bir karşılama töreni hazırlamak üzere

Hallasholm'a gideceğiz," dedi Halt. "Ve gitmişken, yürüyüş kolunu tıpkı Olgak gibi rahatsız etmeleri için yarım düzine baskıncı grubu daha

göndereceğiz. Onları yavaşlatacak her adımımızın faydasını göreceğiz."

Erak, ayaklarini karlı zemine sürttü. En sevdiği oyuncağı teslim etmesi

istenen bir çocuğa benziyor, diye düşündü Halt.

"Bu söylediğin şeyleri tek başına da yapabilirsin," dedi Erak sonunda.

"Ben burada kalıp Olgak ile adamlarına yardımcı olsam nasıl olur?" Ancak Halt, dudaklarının ucunda beliren minik tebessüme karşın, başını iki yana sallıyordu.

"Sana yanımda ihtiyacım var," dedi samimi bir ifadeyle. "İşleri düzene koymak için yetkilerini kullanmamız gerekecek."

Eıak, yanıt vermek için ağzını açtı ama Olgak araya girdi.

"Orman Muhafızı haklı, Erak," dedi. "Hallaslrolm'da sana daha çok ihtiyaç var. Hem zaten, bu işler ıçıı biraz yaşlanıyorsun artık, öyle değil

111i?"

Erak'ın gözleri iri iri açıldı ve esip gürlemeye hazırlandı. O anda,

pişmiş kelle gibi sıntan Olgak'ıı onunla dalga geçtiğini fark etti.

Geniş baltasına bir göz atarak, başını genç adamı uyanrcasına salladı.

"Çok yakında sana 11e kadar yaşlandığımı göstereceğim," dedi anlamlı bir ifadeyle. Olgak'ıı tebessümü, bütün yüzüne yayılmıştı. Skandiyalılar'ı

dikkatle izleyen Halt, uzun yayını sağ omzuna geçirip arkasını döndü ve

göreve çıkarken Eıak'ın isteksizce binmiş olduğu midilliyle Abelard'in

bağlı olduğu noktaya doğru yürüdü. Abelard'in dizginlerini tek eline

alarak, birliğin liderine döndü.

"İyi iş çıkaracağından eminim, Olgak," dedi. Ardından öfkeden hâlâ köpüren Eıak'a şüpheli bir bakış atarak usulca ekledi. "Çok cesur bir genç adanı olduğun anlaşılıyor."

yirmi bir

Temuçi istila gücünün komutam General Haz'kain, çadırına yardımcısının

girmesi üzerine, başını sofradan kaldırdı. Pek uzun boylu bir adam

olmayan Nit'zak'ıı bile dar açıklıktan geçerken eğilmesi gerekmişti.

General, keçe halıyla kaplı zemine dağınık bir şekilde atılmış yastıkları işaret edince, rahat bir iç geçiren Nit'zak da kendini yastıklardan

birinin üzerine bırakıverdi. Beş saatten beri at sürüp, Temuçi yürüyüş

kolunun her yanını konfrol etmekle meşguldü.

Haz'kam, içinden yediği hoş kokulu etli giiveç kâsesini yardımcısına

doğru iterek yemesini işaret etti. Başıyla teşekkür eden Nit'zak,

aralariıdaki halının üzerinden aldığı küçük bir kâseye birkaç parça et

doldurdu; elinin sıcak etlere her temas edişinde hafifçe irkiliyordu.

Seçtiği kocaman et parçasını ağzına atıp iştahla ısırdı ve takdirle başım salladı.

"Güzel," dedi sonunda. Haz'kamTn odalığı -general sefere çıktığında üç karisini da evde bırakırdı- mükemmel bir aşçıydı. General, sefere

çıktığında fiziksel güzelliğe kıyasla aşçılık yeteneğine daha fazla önem

verirdi. Hafifçe geğirip başını salladı ve kâsesini öne doğru ittirdi.

Kâseyi almak üzere hızla

One çıkan kadın, hemen soma çadırın kıvrımli keçe duvarına yaslanmaya

devam etti.

"Pekâlâ," diye sordu general. "Neler buldun bakalım?"

Nıt'zak, yemekten değil, vermek üzere olduğu rapordan do- layr buruşan

yüzüyle anlatmaya başladı.

"Bu akşam yine saldıriya uğradık," dedi. "Bu kez iki noktadan vurmuşlar.

Bir tanesi yürüyüş kolunun arka tarafından. Küçük bir at sürüsü serbest kalıp kaçınış. Hayvanları toparlamak yarım günümüzü alacak. Hemen sonrasında da kıyıdan gelen bir diğer grup, yanın düzine ikmal arabasını yakmış."

Haz'kam, şaşkınlıkla başım kaldırıp, "Kıyıdan mı?" diye sordu.

Yardımcısı, başını öne eğdi. Skandıya baskınları, o ana dek kıyıdaki dar düzlüklere kıyasla ıç tarafta kalan sık ağaçlıklı tepelerden gelmişti.

Baskıncılar hızla hareket ediyor, yürüyüş kolunun savunmasız bir bölgesine saldırıyor ve peşlerinden gitmenin büyük riskler içerdiği orman ve tepeliklerin güvenliğine çekiliyordu. Bu yem ve beklenmedik gelişme, işleri iyice karmaşık bir hale sokmuştu.

"Gemilerinden bazılarim denize indirdiler sanırım," dedi yardımcısı. "Gündüzleri sırra kadem basıyor, karanlık basınca ortaya çıkıp kara birlikleriyle üstümüze çullanıyorlar. Ardından da tekrar denize doğru geri çekiliyorlar."

Haz'kam, diliyle dişinin arasına sıkışan bir et parçasını yoklayarak, "Ve biz de peşlerinden gidemiyoruz," dedi.

Nit'zak başım salladı. "Bu da artık yürüyüş kolunun her iki yanını birden savunmamız gerektiği anlamına geliyor."

Haz'kam, alçak sesle küfrederek, "Bizi yavaşlattılar," dedi.

SKANDIYA'YI K U R T A RMA K

Muazzam yürüyüş kolunun her sabah disiplinli saflar haline gelmesi için

saatler harcanıyordu. Ve yürüyüş başladıktan sonra da kafilenin lızı, en yavaş unsurlariıı ikmal ve giyecek arabalarım -hızıyla sınırlanıyordu.

Herkes bir aradayken çok daha hızli ilerleme şanslari vardı. Ancak

Skandiyahlar'in düzenledikleri baskınlar nedeniyle daha disiplinli ve

organize hatlar oluşturmaya mecbur kalmışlardı. Bu da zaman kaybetmeleri

anlamina geliyordu.

Nit'zak da generalle aynı fikirdeydi. "Her gece kampı korumak zorunda olmamız da cabası."

Haz'kam, Temuçiler'in mayalı arpa içkisinden büyük bir yudum aldıktan

sonra, deıı tulumu Nit'zak'a uzattı.

"Böyle bir şey beklemiyordum," dedi. "İstihbarat bilimlerimizin ıaporlarina kıyasla çok daha düzenli hareket eden bir düşman var

karşımızda."

Nıf zak, içkisinden koca bir yudum aldı ve memnun bıı ifadeyle omuz

silkti. Tecrübelerine dayanarak ellerindeki istihbarat bilgilerinin

hatalı olduğunun farkındaydı.

"Biliyorum," dedi. "Bu insanlara dair duyduğumuz her şey, ayrintılı bir strateji yüıütmeksizin bir cephe saldıisı yapacak- larinı işaret

ediyordu. Şimdiye kadar işlerini bitirmiş olmayı bekliyordum aslında."

Haz'kam, birsine düşündü. "Belki de ana kuvvetleri daha hâlâ

toplanmamıştır. Saniıim bu şekilde devam etmekten başka çaremiz yok.

Başkentlerine vardığımızda karşımıza çıkacaklarım düşünüyorum. Gerçi

oraya ulaşmamız da uzayacak ya, neyse."

Önerisini dile getirip getirmemek konusunda bir an için kararsız kalan

Nit'zak, kararını verip konuşmaya başladı. "Generalim, baskınlarin yol açtığı kayıplara aldırmadan yolumuza

devam edebiliriz de. Telafisi mümkün, biliyorsunuz."

Temuçiler'e özgü, duygusuz bir öneride bulunmuştu. însaıı ve erzak

kayıplaıinin daha hızlı bir şekilde dengelenebilmesi halinde, önerdiği

seçenek daha değerli bir hale geliyordu aslında. Haz'kam, başını iki yana salladı. Ama bunun nedeni, emri altındaki askerlerin hayatını umursaması

değildi.

"Eğer tepki vermezsek, daha büyük bir baskın yapıp yap- mayacaklannı bilemeyiz," dedi. "O dağlarda yüzlerce adamları olabilir ve bu basit saldıiların yerine ciddi bir taarruza kalkmaları halinde, başımız derde

girebilir. Memleketimizden çok uzaklardayız, biliyorsun."

Nit'zak, uysallıkla başını salladı. Bu onun aklına gelmemişti ama hafifçe itiraz etmekten de geri kalmadı.

"Bize onların böyle bir şeye kalkışabilecek yetenekte oldukları

söylenmedi," dedi. Haz'kam'in gözleri, yardımcısıiiin- kilere kilitlendi.

"Yaptıkları baskınlar da cabası," dedi usulca. Genç yardımcısı gözlerini onunkilerden kaçırınca, ekledi. "Adamların günlük yürüjöişten öne e

saflara ayrilmalarini sağla. Vesanirim artık geceleri deniz tarafına da

nöbetçi dikmeliyiz."

Nit'zak, mıridanaıak aldığı emirleri teyit etti. Bunun, komutanının

konuşmaya devam edip birkaç saat boyunca içki tulumunu elden ele dolaştıracaktan o anlardan biri olup olmadığını merak ederek birkaç saniyeliğine duraksadı. Ancak Haz'kam eliyle yardımcısına cadın terk etmesini işaret etmişti bile. Nit’zak, generalin yorgun göründüğünü düşünüyordu. Seferde birlikte geçirdikleri yılları hatırladı. Haz'kam genç bir adam değildi artık. Ben de öyle, diye düşündü; dizindeki ağn da bımuıı bir göstergesiydi. Üstünkörü bir selamlamayla başını eğerek çadır kapısını örten keçenin altından zorlukla geçti ve dışaıı çıktı.

Uzaklardan çığlık seslen geliyordu kulağına. Gürültünün geldiği yöne doğru döndüğünde, dikkatini çeken ilk şey, gökyüzüne yükselen parlak alevler oldu. Usulca küfretti. Lanet olası Skandiyalılar yine bir baskın düzenliyor, diye düşündü.

Yanından geçen bir süvari birliği, saldırının yapıldığı noktaya doğru ilerliyordu. Nıt'zak, bir an ıçıı atlılara katılmayı düşünerek askerleri izledi ama atlılar vurulan noktaya ulaştıklarında, düşman çoktan kaçınış olacaktı. Bunu düşününce, içinden gelen isteği bastırdı.

yirmi iki

Skandıya Savaş Konseyi, Büyük Salon'da toplanmıştı. Yan tarafta oturan Will, Halt'ııı Skandiya lideriyle başlıca danışmanlarına yaptığı sunumu dinliyordu. Yüce Kont'un iki yanına almış olduğu Borsa ve Eıak ile Loıak ve Ufak adlı diğer iki kıdemli Kont, Halt'ııı üzerine kocaman bir

Skandiya haritası yaydığı masanın etrafmdaydı. Orman Muhafizı, saks

bıçağıyla harita üzerindeki bir noktaya vurdu.

"Dün gece," dedi, "Teııuçiler buradaydı. Hallasholm ile aralarında yaklaşık altmış kilometre var. Geciktirici baskınlar, tanı da istediğimiz gibi gidiyor. Ordunun ilerleme lızı, gün başına otuz kilometreden on

ikiye indi."

"Süvariler bundan daha hızlı ilerleyemez mi?" diye sordu Ulfak. Bacağının tekini masanın yanındaki sıranın üstüne yerleştiren Halt, başını ıkı yana salladı.

"Savaş sırasında yeterince hızlı hareket edeceklerdir," dedi. "Aııa şimdilik pek yorulmayan atlariı yemlenip yavaş hareket etmelerine izin

veriliyor. Heıı artık Olgak'ın adamlarini yarım düzine farklı grupla

takviye ettiğimizden dolayı, günlerinin

yansı, akşamleyin yeniden kııracaklari kamplarinı toplamayla geçiyor."

Erak'a bir göz atarak ekledi. "Senin şu batı kanatlarına saldırmak için kurt gemilerini gönderme fikrin çok işe yaradı."

Eıak, başıyla onayladı. "Mantıklı görünüyordu," diye cevap verdi.

"Sonuçta iyi becerdiğimiz şeylerden biri de denizcilik."

Ragııak, kocaman yumruğunu masayı oluşturan çam tomruklara vurdu.

"Baskınlar, çatışmalar, kurnazlıklar! Bunlar bir işe yaramaz! Ana

kuvvetimizle çıkıp, bu işi tek seferde halletmenin zamanıdır!" diye ilan etti. Üç konsey üyesi de homurtular eşliğinde Yüce Kont'ım sözlerini

onayladı.

"Bunun için bolca zamanınız olacak," diye uyardı Hah. "En önemli konu, onlarla bizim açımızdan uygun olan bir noktada karşılaşmak; bizim

seçeceğimiz bir noktada."

Yüce Kont, bir kez daha homurdandı. Hal t'un tavsiyelerim dinlemeyi kabul etmişti, evet. Ama şu lanet istilacılar, haftalardı!- topraklarında fınk

atıyordu. Ragnak ve bütün Skaıdıyalılar küçük düşmüştü ve Yüce Kont da

bu hakaretin kaynağını ortadan kaldırmak ya da savaş esnasında ölmek

niyetindeydi. "Nerede dövüştüğümüzün ne önemi var ki?" diye sordu. "Dövüş

dövüştür. Kazaniıiz ya da kaybederiz. Kaybedersek de onlarin çoğunu

beraberimizde götürürüz!"

Ayağını dayamakta olduğu sıradan kaldıran Hah, saks bıçağını kınına

sokarak ayağa kalktı.

"O konuda endişeniz olmasın," dedi buz gibi bıı sesle. "Zaten kazanma ihtimalimiz yok gibi bir şey. Ama karşı taraftan da mümkün olduğu kadar

çok adam öldürelim, olur mu?" Yaygara

dolu, kibirli laflara alışkın olan Skandiyalılar, Halt'un bu soğuk

ifadeleri karşısında gafil avlanmıştı; Halt'un niyeti de buydu zaten.

"Onlar at sırtında savaşacaklar," diye devanı etti Halt. "Askerlerinin sayısı, bizimkinden en az dört kat daha fazla. Bizden lıem sayıca

üstünler hem de hızlılar. Dolayısıyla mümkün olan en geniş alanda

çarpışmak isteyecekler. Geniş bir alanda avantaj, tamamen onlarda olacak.

Bizi kuşatacak, etrafımızı saracak ve yapabilirlerse dışarı çekmek

isteyecekler." Kontların dikkatini üstüne çekmiş olduğunu görebiliyordu.

Hiçbiri durumdan hoşnut değildi ama en azından anlatacaklarını dinlemeye

hazır görünüyorlardı.

"Bunu nasıl yapacaklar?" diye sordu Eıak. Halt, önceki gün Erak ile bunu konuşmuştu. Konseyin üstünde iyi bir etki bırakmak için, ona zamanı

geldiğinde belli başlı soruların sorulmasını istiyordu ve başka birinin

sormaması halinde, bu soruları Erak soracaktı. Orman Muhafızı, Eıak'a bir bakış fırlattı ama cevabını verirken, yüzünü konseye doğru çevirmişti.

"Onların alışılagelmiş taktiğidir bu," dedi. "Ön cepheden saldırıp şanslarını deneyecek, vurup kaçacaklar. Bir ya da ıkı noktada gerçekten

savaşa tutuşmuş gibi yapacaklar. Vur kaç taktiklerini bir yana bırakıp,

meydan muharebesine girişecekler; tam da sizin askerlerinizin isteyeceği

şekilde," diye ekledi Ragnak'a bir göz atarak. Yüce Kont, başıyla

onayladı.

"Sonra," diye devam etti Halt, "savaşı kaybetmeye başlayacaklar.

Saldırılan ahengini kaybedecek ve geri çekilmeye başlayacaklar."

"Güzel!" dedi Borsa. Diğer iki kont da homurtular içinde onayladı. Aıua Ragıiak, işin içinde başka bir iş olduğunu fark etmişti. O an için bir

yorumda bulunmayarak. Halfa devam etmesini işaret etti. Orman Muhafızı,

memnuniyetle kendisinden isteneni yaptı.

"Geri çekilecekler. Önce yavaş yavaş, ardından hızlanacak ve

panikliyormuş gibi yaparak iyice süratlenecekler. Bir şekilde

adamlarınızla teması kaybetmeden geri çekilecekler. Savaşçılarınız,

birbiri ardına savunma hatlarimzı terk edecek. Onlar düşmanı kovalarken,

Ternuçiler de giderek çaresiz bir görüntü sergileyecek. En azından sizin

göreceğiniz bu olacak. Ve sonra, doğrıı anda, yön değiştirecekler."

"Yön mü değiştirecekler?" dedi Yüce Kont. "Ne dernek istiyorsun?"

"Adamlarimiz birbiri ardına açığa çıktığında ki - hızlı hareket eden güçlü askerler aıkadaşlarının önünde olacak - Ternuçiler geri çekilmeyi bırakacaklar. Öndeki askerleriniz, kendilerini birden Temuçi süvarileri tarafından kuşatılmış halde bulacaklar. Ve unutmayın kı oıılariıı tüm atlı askerleri, aynı zamanda usta birer okçudur. Askerlerinize yaklaşmaya tenezzül bile etmeyecekler çünkü savaşçılarınızı istedikleri mesafeden avlayabilirler. Öndeki arkadaşları öldürüldükçe, arkadaki askerleriniz daha da sinirlenecek. Arkadaşlarını kurtarmak -ya da intikamlarını almak- üzere dışari akın edecekler. Sırayla her birinin etrafı çevrilecek ve sonunda hepsi yok edilecek."

Şaşkınlıktan sessizliğe gömülmüş beş konsey üyesinin de gözleri, Halt'un üzerindeydi. Orman MuhafızTnin tarif ettiği senaryo, gözlerinde canlanıyordu. Her biri, adamlarının huyunu suyunu biliyor ve bu tür bir hilenin başarıya ulaşacağını görebiliyordu.

"Temuçiler'in savaşma yöntemi bu mu?" diye sordu Rag- nak sonunda.

"Bu şekilde savaştıklarına şahit oldum. Yüce Kont. Onlan defalarca izledim. Temuçiler, savaş sırasında şan şöhret aramıyor. Yalnızca rakiplerini çabucak öldürmenin peşindeler. Savaşçılarımızı yüz yüze dövüşe çağıracak, ardından da on ya da yirmi kişiyle üstlerine

çullanacaklar. Öldürücü atış yapma imkânı bulamasalar bile oklarını

adamlarınızı sakatlamak için fırlatacaklar. En güçlü savaşçılarınız bile

bacaklarına saplanmış on, on beş okla ilerlemeye devam edemez. Çaresiz

kaldıkları an Temuçiler onlari öldürecektir."

Bakışlarını masa boyunca gezdirdi Halt. Karşı karşıya ol- duklari

tehlikeyi hepsinin görebildiğinden emin olunca, bacaklarım açarak yandaki sıranın üzerine oturuverdi. Odaya çöken sessizliği bozan kişi. Borsa

oldu.

"Peki... onlarla nerede çatışmak istiyorsun?" diye sordu. Halt, ellerini soru sorarcasına iki yana açtı.

"Neden çatışmak zorunda olalım ki? Onlar buraya varmadan gen çekilecek kadar zamanımız var. Tepelere ve ormana çekilip kıyı düzlükleri boyunca

ilerleyen kuvvetlerim vurkaç- laıla sindirebiliriz."

"Kaçalım mı diyorsun yani?" diye sordu Ragıiak, öfkeli bir sesle.

Halt, başını birkaç kez öne arkaya salladı. "Evet, kaçalım. Ama yürüyüş

kolunu yirmi, otuz, hatta elli noktasından vurmaya

devam edelim. Adamlarini öldürelim. Eızaklarini yakalım Onları rahatsız

edelim. Buistilamıikötübir fikir olduğunu anlayıncaya dek hayatı onlara

zindan edelim. Çekilirlerken de onlari sınıra dek rahatsız etmeye devam

edelim."

Konuşmasına ara veren Halt, bu savaşı kazanma ihtimallerinin çok düşük

olduğunun farkındaydı. Şansını denemek zorundaydı. Önlerindeki en ıyı

seçenek buydu. Ragnak'ın başını sağa sola salladığım görünce, içi cız

etti. Eıak’ın dudakları bile onaylamaz bir tavırla hafifçe kıvrılmıştı.

"Hallasholm'u onlara terk edelim, ha?" diye sordu Rag- ıak.

Hah, omuz silkti. "Gerekirse evet. Daha soma burayı yeniden inşa

edebilirsiniz."

Ama artık konseydeki bütün kontların başlan bir o yana bir bu yana

sallanıyordu ve bunun ne anlama geldiğim biliyordu Halt.

"Hallasholm'dakı her şeyi onlara bırakalım diyorsun, ha?" diye ısrar etti Ragnak.
Bu kez bir cevap vermemeyi tercih eden Halt, kaçınılmaz olanın

gelmesini bekledi.

"Ganimetlerimizi -yüzlerce yıllık baskınların meyveleıini- onlaıa mı bırakalım?"
diye sordu Ragnak.

En can alıcı noktanın bu olduğunu biliyordu Halt. Hiçbir Skandiyalı,

yıllar boyunca biriktirdiği ganimetleri - açgözlıı- Kikle evlerinde

sakladıkları altınlar, zırhlar, duvar lıalılari, avizeler ve sayısız

diğer nesneyi - bırakıp bir yere gitmezdi. Wıll ile göz göze geldi ve

hafifçe omuz silkti. Şansım denemişti en azından. Yüce Kont'un yanıtını

bile beklemedi; Ragnak da golcüsünü ilan etme gereği duymamıştı. Yüce

Kont'un ses tonu,

tüm düşüncelerini ortaya koyuyordu zaten. Halt, bir kez daha haritaya

yaklaşarak bıçağinin ucuyla Hallasholm dışindaki düzlükleri işaret etti.

"Ya da," dedi, "onlaıi burada, kıyıdaki şıı düzlüğün en dar noktasında durdururuz."

Skandiyalılar, haritaya bakmak için uzandılar. Hallasholm ve içindekileri istilacılara terk etme fikri masadan kalkınca, başlar ihtiyatla

sallanmaya başlamıştı.

"Buradan bize geniş bir cephe saldırısı yapma imkânlan bulunmuyor.

Hareket alanlari kısıtlanacak. Ve şuradaki ağaç- lıklaıin - ve hatta kıyı boyunca yer alan binaların - içine adaııı- larimızı gizleyebiliriz."

Hah'uıı tanımadığı diğer iki konttan yaşlı olanı, Lorak, öneri karşısında kaşlannı çattı. "Bu bizim savunmamizi zayıflatmaz mı?"

Halt, başını hayır anlamında salladı. "Fark edilir derecede değil.

Geçidin en dar olduğu bu noktada sağlam bir savunma hattı kurabilecek

kadar adamımız olacak. Temuçiler geri çekilip askerlerimizi yanlarında

götürdüklerinde, planlaıim yutmuş gibi hareket edeceğiz."

Eıak, Halt'un işaret ettiği dar geçidi incelemek üzere öne çıktı.

"Yani bizden istedikleri şeyi mi yapacağız?" diye sordu.

Alt dudağını öne çıkaran Hah, başını eğip, "Onlar öyle sanacak," dedi.

"Ama saldırmak için durduklariııda, pusuda saklanan güçlerimiz açığa çıkarak onlaıi arkadan vuracak. Zamanlamayı doğru yapabilirsek, canlaıini epeyce sıkabiliriz."

Skandiya Konseyi, toplu halde haritanın üstüne eğilmişti.

Halt'un anlattıklarım kafalariııda canlandırmaya çalışan Borsa, Loıak ve

Ulfak'm gözleri önlerindeydi. Planı kavrayan Eıak ile Ragnak ise, Halt'u

sevindirecek şekilde, başlarını sallıyorlardı.

"Bize en çok fayda sağlayacak olan şey," diye devam etti Halt, "onları askerlerinizin en usta olduğu çarpışına biçimine zorlamaktan geçiyor;

herkesin kendinden sorumlu olduğu, göğüs göğüse dövüşe. Oıılari buna

zorlayabilirsek, baltalı sılalı- şörleriniz epeyce zayiat verdirecektir.

Temuçiler'in güvenliği, sürat ve harekete dayalıdır. Hafif silahlar

taşıyıp lıafıf zırhlar giyerler. Küçücük bir okçu birliğiniz bile olsa,

muazzam bir fark yaratabilirdi aslında," diye ekledi. "Ama ne yapalım,

herkes her istediğini elde edemiyor işte." Halt, ok ve yayın, Skaııdıyalılaı arasında popüler silahlar olmadığını biliyordu.

Gerçekleşmeyecek isteklerde bulunmanın bir anlamı yoktu. Yine de,

organize bir okçu grubunun karşı tarafta neden olacağı yıkımı zihninde

canlandırabiliyoıdu. Bu düşünceyi bir yana atarak omuz silkti.

Kont Erak, bakışlarını gri pelerinli Orman Muhafızı'na doğru kaldırdı.

Amma ufak tefek herif, diye düşündü, ama Tanrılar adına, dikkate alınması gereken bir taktik uzmanı.

"Adamlaıimız kendilerine hâkim olmalı," dedi Halt'a. "Tuzağı kurarken de zamanlamayı çok ıyı yapmalıyız. Aksi takdirde orman ve binalardan çıkan

adamlar, yerlerim zamanından önce belli ederler."

Omuz silken Halt, "Savaştayız," diye yanıt verdi. "Önemli olan, hangi riskleri alman gerektiğini bilmektir."

"Ya sen bunu nereden biliyorsun?" diye sordu kısa boylu.

sakallı yabancının Yüce Kont ve Savaş Konseyi'nin güvenim kazandığını

fark eden Borsa. Halt, sertçe gülümsedi.

"Savaşın bitmesini bekle ve kimin galip geldiğine bir bak bakalım," dedi.

"Bunların alınması gereken riskler olduğunu o zaman anlayacaksın."

YİRMİ UÇ

hait,"dedi Will düşünceli bir sesle; Halt ve Eıak ile

Al konsey toplantısından çıkıyordu. "Okçularla ilgili söylediğin o şey de neydi?"

Ona şüpheli bakışlar atan Halt, iç geçirerek, "Sonuca büyük etkisi

olabilirdi," dedi. "Temuçiler, okçu bir millet. Ama yetenekli okçulardan oluşan bir düşman, karşılarııa nadiren çıkıyor."

Wıll, başıyla onayladı. Uzun yay, geleneksel bir Araluen silahıydı. Belki de ada krallığının doğu kıtasındaki ülkelerden uzak olmasından dolayı,

yıllar boyımca Araluen'e özgü bir silah olarak da kalmıştı. Diğer ülkeler ok ve yayı avcılık, hatta spor içıı kullanıyordu belki. Ama taarruza

kalkan bir birliğe ağır kayıplar veıdirebilecek güçteki okçu

kuvvetlerine, yalnızca Araluen oıdularinda rastlanıyordu.

"Stratejik bir silah olarak ok ve yayın değerinin farkındalar," dedi Halt. "Ama daha önce karşılarııa hiç okçu kuvveti çıkmamış. Bunun

kokusunu, Eıak ile sınır bölgesinde Temuçiler'den kaçarken almıştım.

Arkamızdaki grup, yedikleri birkaç okun ardından, her köşe başında

duraksamıştı."

Eıak, olanlan hatırlayınca usulca güldü. "Doğru söylüyor," diye onayladı.

"Halt birkaç tanesini devirince hemen yavaşladılar."

"Ben düşünüyordum da..." dedi WiU. Tereddüt ederek sustu.

Bıyık altından gülen Halt, "Tehlikeli bir ilgi alanı," dedi nazikçe.

Ama Wıll, devam etmeye kararlıydı. "Belki de bir okçu kuvveti

oluşturabiliriz. Yüz kişi bile olsa sonucu etkiler, öyle değil mi?"

Halt, başım iki yana sallayarak, "Buna zamanımız yok, mu," dedi.

"Temuçiler, iki hafta içinde üstümüze çullanır. Bu kadar kısa zamanda okçu yetiştiremezsin. Zaten Skandiyahlaı'in dayaykul- lanmarini

inceliklerinden haberleri yok. İşin alfabesinden başlaman gerekecek; ok

nasıl yerleştirilir, kırış nasıl çekilir, ok nasıl fırlatılır... Bildiğin üzere, bu eğitimler haftalarca sürüyor."

"Burada çok sayıda köle var," diye ısrar etti Will. "Ok atmasını bilenleri mutlaka vardır. Tek yapmamız gereken şey, menzil ayarlaması."

Halt, bakışlarını bir kez daha çırağına çevirdi. Onun son derece ciddi

olduğunu görebiliyordu. Sürekli akıl yürüten WiH'in alnı hafifçe

kıiişmıştı.

"Peki, bunu nasıl yapacaksın?" diye sordu Orman Muhafızı. Will

düşüncelerini toparlarken, alnındaki kırışıklık iyice derinleşti.

"Evaniyn'in bana yönelttiği bir sorudan yola çıktin," dedi çocuk.

"İdmanımı izliyordu ve afiş yaparken, vereceğim eğimi nasıl ayarladığımı sormuştu. Ben de ona bunun bir tecrübe meselesi olduğunu söylemiştim.

Sonradan düşündüm ki, belki de ona bunu öğretebilirim. Diyelim kı, dört

temel pozisyon yarattık..."

Yürümeye ara verdi ve sol kolunu bir yay tutuyormuşçaşina kaldırarak, sözünü ettiği dört pozisyonu çizdi. Yere kırk beş derecelik açıda

duruyordu kolu. "Bir, iki, üç, dört... işte bu şekilde," diye açıklamaya devam etti. "Okçu gruplarını, menzili ölçüp hangi yükseklikten ok atmalan gerektiğini söyleyen gözcüleriyle birlikte bu pozisyonlarda

bekletebiliriz. Başlarındaki kişi doğru menzil tahmini yapabildiği

sürece, çok da iyi atışlar olması gerekmiyor," diyerek sözlerini bitirdi.

"Sapma açısı da önemli," dedi Halt, düşünceli bir tavır takınarak.

"Diyelim kı ikinci noktadan fırlattığın okun iki yüz metre öteye

gideceğini biliyorsun. Böylece atışını, yaklaşan düşmanın o noktaya, ok

saldırısıyla aynı anda varacağı şekilde yapabilirsin."

"Şey, evet," dedi Wıll. "O, aklıma gelmemişti. Yalnızca menzil ayarlanınca, herkesin okunu aynı anda fırlatabileceğini düşündüm. Ayn

hedeflere nişan almalaıi gerekmiyor; emuçileı'in ortasına da

gönderebilirler oklaıi."

"Ama yine de tahmin yürütmen şart," dedi Halt.

"Evet. Ama temelde, sanki ben bıı ok atıyormuşum gibi olacak. Tek farkı, ben okumu fırlattığımda, benimle birlikte yüz kişi daha burnu yapıyor

olacak."

Halt, sakalını sıvazlayıp, Skandiyalı’ya bir göz attı. "Sen 11e

düşünüyorsun, Eıak?"

Skandiyalı, geniş omuzlarını silkmekle yetindi.

"Konuştuklarınızın tek kelimesini bile anlamadım," diye itiraf etti, neşeyle.

"Menzil, salma açısı..."

"Sapma," diye düzeltti Will ve Skandiyalı bir kez daha omuz silkti.

"Her ne karin ağnsıysa! Benim için hepsi bir bilmece. Ama çocuk olabilir diyorsa, bence bir dinlemek gerek."

Will, iriyan savaş liderine dönüp gülümsedi. Eıak, meseleleri basit

yöntemlerle çözmeyi seviyordu. Anlamadığı konularda kafa patlatıp

enerjisini harcamıyordu hiç.

"Ben de aynı fikirdeyim," dedi Halt usulca ve Wıll şaşkınlıkla ustasına baktı. Oysa akıl hocasının, yüıuttüğü mantıktaki temel eksikliklere

parmak basmasını bekliyordu. Buna karşılık Halt, önerisini ciddiyetle

ölçüp biçiyor gibiydi. Sonunda plandaki boşluğu bulan Halt'un sabırsız

ifadesini fark etti çocuk.

"Sorun yaylar," dedi Orman Muhafızı hayal kıiiklığı dolu bir sesle.

"İnsanları eğitmek için yüz tane yayı nereden bulacağız? Bütün

Skandiya'da toplaşan yirmi yay bile yoktur."

WiH'in morali çok bozulmuştu. Elbette ya. Al sana bir sorun işte. Bıı tek yayın şekil verilip kullanıma hazır hale getirilmesi bile haftalar

alıyordu. Sopa kısmının her iki kol için de doğru miktarda esneyecek

şekilde kesilip biçılmesi gerekiyordu. Bir zanaat meselesiydi bu ve

ihtiyaçları olan yüz silahı üretecek zaman yoktu. Will, önünde duran taşa bir tane geçirdi ve bunu yaptığına pişman oldu. Ayağında önü yumuşak

botlar olduğunu unutmuştu.

"Ben sana yüz tane yay bulabilirim," dedi Erak, Halt'un sözlerini takip eden sıkıntılı sessizliği bozarak. Usta ve çırağın yüzleri, savaş

liderine döndü.

"Yüz tane uzun yayı nereden bulabilirsin ki?" diye sordu Halt, uzun bir aranın ardından. Erak, omuz silkti.

"Üç sezon önce Aıaluen kıyılarında iki direkli bir yelkenli ele

geçirmiştim," dedi. Bunun 'baskın sezonu' olduğunu açıklamasına

gerek yoktıı. "Ambarlarından bili, bir sürü uzun yayla doluydu. Belki işe yararlar diye hepsini depoya kaldırmıştım. Çit parmaklığı olarak

kullanacaktım," diye devam etti. "Ama o iş için biraz fazla esnek çıktılar."

"Uzun yaylar, genellikle esnek olur," dedi Halt usulca. Eıak anlamaz bakışlarla ona bakınca ekledi. "Bir uzun yay, çitlerin parmaklıklarina kıyasla daha esnektir. Kaliteli bir yayda aradığımız özelliklerden biri

de budur."

"Eh, sen daha iyi biliyorsundur," dedi Eıak, üstünkörü bir ifadeyle. "Her neyse, yaylar hâlâ elimde. Binlerce de ok var. Bir gün işe

yaıayacaklarını düşünmüştüm işte."

Halt, uzanıp elini savaşçının geniş omzuna koyarak "Ne kadar da haklı çıktın," dedi. "Skaıdiyahlar'ın her şeyi saklama alışkanlıklarina şükürler olsun."

"Eh, elbette saklıyoruz," diye açıkladı Eıak. O nesneleri ele geçirmek için hayatımızı riske atıyoruz. Fırlatıp atmanın bir anlamı yok ki.

Neyse, işinize yarayıp yaramayacaklarım görmek istiyor musunuz?"

"Yolu göster. Kont Eıak," dedi Halt, hayret ve şaşkınlık içindeki Will'e bir göz atarak.

Eıak rilıtımdaki, ganimet yığınlarini sakladığı geniş, ahır benzeri

depoya doğru yürümeye başladı.

"Mükemmel," diyordu memnun mesut ellerini ovuştururken. "Silahları kullanmaya karar verirseniz, Ragnak'tan parasım alabileceğim."

"Ama bu bir savaş," diye itiraz etti Will. "Hallasholm'un savunmasına yardımcı olacak bir şey için Ragnak'tan para is- teyemeyeceksindir

herhalde?"

Erak, kendinden emin bir şekilde gülümseyerek genç Orman Muhafızı'na

döndü. "Bir Skandiyalı için, evlat, her türlü savaş aynı zamanda ticaret demektir."

yirmi dört

Evaniyn, Halt ile WilTin Savaş Konseyi'nden çıkmalarını bekliyordu.

İriyan Kont Erak'nı eşliğinde Büyük Salon'un kapısında beliren gri

pelerinli Orman Muhafızlan'nı karşılamak üzere hareketlense de tereddüt

ederek durdu. Will'in dışarıya yalnız çıkmasını ummuştu; çocuğa Erak ile

Halt'un yanında yaklaşmak istemiyordu.

Evaniyn'in canı sıkılıyordu ve hiç keyfi yoktu. Bir işe yaramadığını

hissediyordu. Hallasholm'un savunmasına katkıda bulunmak adına

yapabileceği hiçbir şey yoktu. Will, Skan- dıya liderlerinin beyin

takımının bir üyesiydi artık ve Halt ile Erak'ın yanında toplantılara

katılmadığı zamanları da antrenmanla geçiriyordu. Bazen Will'in, ondan

uzak kalmak için antrenmanları bahane ettiğini düşünüyordu Evaniyn. Ona

ok atmayı öğretmesini istediğinde verdiği tepkiyi hatırlayınca öfkelendi.

Will, açıkça yüzüne gülmüştü!

Horace'ıı da ondan farkı yoktu. Başlarda Evaniyn ile arkadaşlık etmekten zevk alıyormuş gibi davranmıştı. Ancak daha

sonra, Will'in sürekli idman yaptığını görünce suçluluk hissetmiş ve

idman sahasına inerek küçük bir Skaıidiyalı savaşçı grubuyla çalışmaya

başlamıştı.

Tüm bunlar Will'in suçu, diye düşündü kız.

Wıll akıl hocasina bir şeyler anlatıyordu o sırada. Evaniyn, hüzünlü bir

şekilde WiH'in hayatına asla tam olarak dahil olamayacağım düşündü. Ne

kadar genç olursa olsun, aralarında güçlü bağlar bulunan, esrarengiz

Orman Muhafızı loncasının bir üyesiydi Will. Küçüklüğünden bu yana

dinlediği üzere. Orman Muhafızları diğer insanlara fazla yaklaşmazdı.

Babası Kral Duncan bile zaman zaman Orman Muhafızı Birliği üyelerinin

ketumluğundan şikâyet ederdi. Bu gerçekleri lıatu-laymca, kederli bir

ifadeyle aıkasını dönerek Will ve ustasını Skaıidiyalı Kont ile yalnız

bıraktı.

Somurtkan bir yüz ifadesi takınarak önündeki taşı tekmeledi. Keşke

yapabileceği bir şey olsaydı!

Nereye gideceğini bilemeden kararsız bir şekilde oracıkta bekledi. Will

ile Hah'un hâlâ aynı yerde olup olmadıklarına bakmak üzere birden

arkasına döndü. Orman Muhafızları gitmişti ama tanıdık, sevimsiz bir sima çarptı gözüne.

Rüzgârlı, kayalık Skorghijl Adası'nda tamştıklari ince dudaklı, kurnaz

bakışlı kurt gemisi kaptanı Slagor, Ragnak'in Büyük Salonu'nu çevreleyen

küçük binaların birinden çıkı vermişti. Adam kapıda durup Evaniyn'den

tarafa bir göz attı. Bakışlaıinda, kızı rahatsız eden blı- şey vardı. Çok

iyi bildiği, iyiye işaret olmayan bir şey. Kızin onu gördüğünü fark eden Skaıidiyalı, aıkasinı dönerek hızla iki bina arasındaki gölgeli geçide

girdi. Çok tuhaf davranıyor, diye düşündü Evaniyn. Heıı meraklandığı hem de yapacak bir işi olmadığı için, adamı takıp etmeye karar verdi.

Slagoı'un, takip edildiğini fark etmesini istemiyordu kız. Geçidin sonuna doğru yürüyerek, dikkatle etrafına bakındı. Skandiyalı, binayı arkasında

bırakmak üzereydi. Binaya paralel ilerleyerek dikkatle bir sonraki geçide gııdı ve durup bir kez daha etrafına baktı. Adam, kurt gemilerinin bağlı

olduğu nhtıma doğru gidiyordu galiba. Şüpheli hareketlerim gören kimse

var mı diye hızla etrafa göz attı. Sokakta kimsecikler yoktu. Evaniyn,

denizciyi takibe devam etmeden önce sokağın karşısına geçmeyi ihmal

etmedi.

Kız, bir binanınkinden diğerinin gölgesine geçerken, Skandiyalı'mn

gerçekten de rıhtıma inmekte olduğunu fark etti. Bu çok doğaldı; herhalde adamın gemisi de limanda demirli duran filoda yer alıyordu. Slagoı'un,

gemisiyle ilgili işleri var herhalde, diye düşündü. Dikkatini çeken o

şüpheli hareketler, büyük olasılıkla adamın o her zamanki sinsi tutumuyla alakalıydı.

Ancak yine de Slagoı’un hareketlerinde farklı bıı şeyler vardı; bilinçli, hesaplanmış bir şeyler. Evaniyn, Hallasholm'dakı durumunun hassas olduğunun farkındaydı. Ragnak, yalnızca kaçak bir köle sandığı kızı cezalandırmak istememişti belki ama gerçek kimliğinin anlaşılması halinde. Yüce Kont'un vereceği tepki ortadaydı. Araluen kraliyet ailesinin tüm fertlerini öldürmeye ant içmişti Ragnak. Slagoı'un sinsi bakışlarının arkasında yatan gerçekleri ortaya çıkarmak, Evaniyn için çok önemliydi artık. Hızlanarak dar geçitleri geride bıraktı ve Slagoı'un peşinden, geniş rıhtım caddesine çıktı.

Arkasına saklandığı binanın yanından gizlice bakınca, Slagoı'un yirmi metre önünde olduğunu fark etti. Adamın arkası dönüktü ve takip edildiğinin farkında değildi. Sol tarafta

demirli kurt gemileri, çıplak direklerden oluşan ve suyun hareketiyle sürekli inip kalkan bir ormana benziyordu. Sokağın sağında ise bir dizi kıyı meyhanesi bulunuyordu. Slagor'un, hızlı adımlarla bunlardan birine doğru yürüdüğünü fark etti.

Slagor meyhanenin girişine vardığında, içinden bir his Evaniyn'e hemen önündeki binanın girişine saklanmasını söylemişti. İyi ki de öyle yaptı, zira adam, meyhanenin kapısında durup arkasını dönerek gözleriyle sokağı taramıştı. Kapı girişindeki gölgelerin içine büzülürken yüzünü buruşturdu Evaniyn. Slagor, burada, Hallasholm'un ortasında niye böyle- sine tedirgindi acaba?

Pek sevilmeyen bir kurt gemisi kaptanı olduğu ortadaydı ama kimse sııfbu nedenden ötürü zarar vermezdi adama. Bu ışın içinde bir iş var, diye düşündü Evaniyn ve 11e olup bittiğini kesinlikle öğrenmeye karar verdi.

Yakınlardaki ahşap iskelelerden birine bağlı duran, Slagor'un gemisi Kurt DişVm görebiliyordu. Geminin baş tarafına kazılı, kendine özgü sembolü tanımıştı. Kurt gemilerinin her birinde farklı birer sembol vardı ve bu sembolü. Kurt Dişi yalpalayarak Skorghijl limanına girdiği günden beri çok iyi hatırlıyordu kız. Bu gemiyle birlikte Ragnak'm, babasını ve onu öldürmek için etmiş olduğu Valla yeminine dair haberler de gelmiş olduğu için, sembol bir şekilde aklına kazınmıştı.

Evaniyn, kapının girişinde bir an duraksadı. Derken arkasındaki kapı açıldı ve ellerinde alışveriş sepetleriyle iki Skan- diyalı kadın belirdi. Şüpheli gözleri, evlerinin önünde duran yabancıya çevrildi; Evaniyn özür dileyerek yoldan çekilmek zorunda kaldı. Pazaryeıine giden kadınların öfkeyle söylendiklerim duyabiliyordu. Şimdi de ortalık yerde kalmıştı; Sla-

gor her an meyhaneden çıkıp onu görebilirdi. Duraksayarak kurt gemisine bıı göz attı ve kaıarını vererek, koşar adımlarla Kurt Dişinin bağlı olduğu iskelenin önüne geldi. Slagor'un bir süre sonra gemiye döneceğini tahmin ediyordu. Gemiye saklanırsa, adamın ne dolaplar çevirdiğini öğrenebilecekti.

Güverteye bir nöbetçi konmuştu elbette. Ama ondan başka nöbetçi yoktu ve o da kıç tarafındaki küpeşteye yaslanmış, nhtımı ve denizi izliyordu. Evaniyn, pruvanın altından emekleyerek gemiye yaklaştı ve küpeştenin üzerinden hafifçe içeri atladı. Yumuşak pabuçları güverteye çarpınca, neredeyse hiç ses çıkmamıştı. Hemen ana güvertenin altında bulunan ve kürekçilerin ağır, beyaz meşe küreklerini çektikleri kürekçi çukuruna ııdi. Çukur, o an ıçıı bomboştu ve Evaniyn'i pruvadaki nöbetçinin bakışlarından saklıyordu. Ancak ona yalnızca geçici bir koruma sağlayacaktı. Bunun farkında olan Evaniyn, saklanabileceği başka bıı yer aramaya başladı.

Geminin pruvasında, brandadan bozma bir perdeyle gizlenen, üçgen şeklinde, küçük bir bölme bulunuyordu. Emekleyerek içine girip saklanabileceği büyüklükteydi. Evaniyn, hızla o tarafa giderek alımdan geçtiği brandayı eski konumuna getirdi. îıi ve sert halatlaıin üzerinde oturuyordu şimdi ve yan tarafına sert bir şey batıyordu. Bunun çapanın tırnağı olduğunu fark etti; halat kangalı sandığı şeyler ise çapanın zinciriydi. İskeleye bağlı duran geminin çapası yukarı çekili duruyordu; Erak'ın adamlarının Beyaz Fırtına'yı geçerlerken geminin çapasını buna benzer bir bölmeye yerleştirdiklerini hatırladı. O an için harika bir saklanma noktasıydı burası. Zamanını boşa harcayıp harcamadığını merak

etti Evaniyn. Slagor, meyhaneye büyük olasılıkla içmek için gelmişti ve sert Skandiya

İçkilerinden payına düşeni midesine indirdikten sonra da dairesine dönecekti.

Evaniyn, kayıtsız bir ifadeyle omuz silkti. Yapacak daha iyi bir işi yoktu ya. Bir saat kadar bekleyip "neler döndüğünü" anlamaya çalışacaktı. Neler olup bittiğine dair hiçbir fikri de yoktu. İçgüdülerine dayanarak Slagor'u takip etmişti. Şimdiyse aynı içgüdüye güvenerek Kurt DişVne saklanmıştı; güverteye çıkması halinde kaptanın sözlerine kulak misafiri olmayı umut ediyordu.

İçinde bulunduğu bölme sıcacıktı ve zinciri kenara ittiğinde, uzanabileceği oldukça rahat bir alan çıkıyordu ortaya. Rahatça oturup çenesini dirseklerine dayayarak, brandadaki küçük delikten dışarıyı izlemeye başladı. O sırada rıhtımı gözetlemeye son verip, kıyıda gördüğü binlerine seslenen nöbetçinin ayak seslerini duydu. Kıyıdan yanıt verildi ama sesler, anlam veremeyeceği kadar boğuk geliyordu kızin kulağına.

Herhalde nöbetçi, yoldan geçen bir arkadaşına öylesine selam vermiştir, diye düşündü. Esnedi. Bölmenin sıcaklığı, uykusunu getirmişti. Önceki gece. Wıll ile arkadaşlıklarının her geçen gün daha da yıprandığını düşünerek hiç de iyi uyuyamamıştı. Aıa- lanndaki bu yabancılaşmadan ötürü Halt’u suçlamaya çalıştı ama yapamadı. Hırpani sakallı, ufak tefek Orman

Muhafızı'nı kendine çok yakın hissediyordu. Halt, Evaniyn'e çekici gelen

kuru bir mizah anlayışına sahipti. Hem onu Temuçi keşif birliğinden de

kurtarmıştı. İç geçirdi. Halt'un suçu değildi bu durum. Will'in de öyle.

Olaylar bu şekilde gelişıvermiştı işte. Orman Muhafızları, diğer

insanlarla kolay kolay anlaşamıyordu. Prenseslerle bile.

Özellikle de prenseslerle.

Düştüğünü zannederek aniden uyandı. Zincirlerin üstünde uykuya daldığını

fark etmemişti bile. Ama onu uyandıranın ne olduğunu biliyordu. Kurt Dişi denize açılmış, alt güverte birden suyla temas edivermişti. Küreklerin

deliklerinde gıcırdayıp gümbürdediklerini duyabiliyordu artık; çaresizlik içinde kapana kısıldığını fark etti.

Kurt Dişi açık denize doğru yol alırken, Evaniyıı'in nereye gittiklerine

dair hiçbir fikri yoktu.

YİRMİ B€Ş

Ok ve yay kullanmayı bildiklerini iddia eden yüz kadar köle toplanmıştı.

Köleleri bulmak kolaydı ama onları Hallasholm'un savunmasına katılmaya

ikna etmek, bambaşka bir sorundu.

Kölelerin sözcülüğünü üstlenmiş gibi duran Tötonyalı iri- yaıı bir ormancı. Orman Muhafızlari'na şöyle demişti: "Neden Skaıidiyalılar'a yardım edecekmişiz ki? Bizi aşağılayıp dövmekten ve azıcık yemeğe mahkûm

etmekten başka bir şey yapmıyorlar."

Hah, adamın iriyaıi gövdesini kuşkuyla süzdü. Kölelerin bazıları yetersiz besleniyorsa bile, bu adanı onlardan biri değil, diye düşündü. Yine de

meseleyi uzatmamaya karar verdi.

"Temuçiler'in eline düşmektense Skandiyahlar'ın kölesi olmayı tercih edebilirsiniz," dedi açıkça.

Kalabalıktan bir diğer adam konuşmaya başladı. Bu seferki güney Galyalı

bir köleydi ve tulıaf aksam yüzünden söyledikleri anlaşılmıyordu. Will

sonunda duyduğu seslen bir araya getirerek adamın ne dediğini

çıkarabildi: "Temuçiler kölelerine nasıl davranıyor?".

Halt, çelik gibi bakışlarını Galyalı'ya çevirerek "Onların köleleri yok,"

dedi. Bıınun üzerine kölelerden beklenti dolu fısıltılar yükseldi. İri

Tötonyalı ormancı, sıntaıak bir kez daha öne çıktı.

"O zaman neden bizden onlara karşı savaşmamızı bekliyorsun ki?" diye sordu. "Skandıyalılar'ı yenerleıse, bizi serbest bırakacaklar demek ki."

Arkasındaki kalabalıktan, sözlerini onaylayan kaba mınhı- lar yükseldi.

Elini havaya kaldıran Halt, sabırla bekledi. Nihayet curcuna sona erdi ve onlara yapacağı önerileri -özgürlükten daha çekici ne olabilirdi ki?-

merak eden köle topluluğu, beklenti içinde sakallı adamı izlemeye

başladı.

"Ben size," diye söze başladı Halt, herkesin duyabileceği net bir sesle.

"Köleleri yok dedim. Köleleri serbest bırakıyorlar demedim. "" Sustu ve omuzlarını hafifçe silkerek ekledi. "Gerçi aranızda dindar bilileri

varsa, onlar ölümü nihai bir özgürlük olarak görüyor da olabilir."

Bu kez kalabalıkta bir hareketlenme oldu. Kendi kendini sözcü tayin eden

adam, bir kez daha öne çıktı. Sorusunu sorarken, az önceki kadar

özgüvenli görünmüyordu bu kez. "Ne demek istiyorsun, Araluenli? Ölüm derken?"

Halt, aldırmadığını gösteren bıı el işareti yaptı. "Her zamanki şeyler işte; hayatın aniden sona erişi. Her şeyin bitişi. Daha huzurlu bir

diyara göç etme. Ya da, kişisel inançlarınıza bağlı olarak sonsuzluk

boyutuna geçiş."

Kalabalık, bir kez daha vızıldadı. Tötonyalı, Halt'u yakından inceliyor.

Orman Muhafızı'nin blöfyapıp yapmadığını anlamaya çalışıyordu.

"Ama..." Adam diğer sorusunu sorup sormama konusunda kararsızdı; cevabı bilmek isteyip istemediğinden emin değildi çünkü. Arkadaşlaıi tarafından

uyarilmca, sözüne devam etmek zorunda kaldı. "Şu Temuçiler bizi neden öldürmek istesinler? Biz onlara hiçbir şey yapmadık ki."

"İşin aslı şu," dedi HaU topluluğa, "onlar için hiçbir şey ifade etmiyorsunuz. Temuçiler, kendilerim üstün ık olarak görür. Sizi yalnızca hiçbir işlerine yaramayacağınız -buna karşılık hayatta bı- ıakmalari

halinde tehlike teşkil edeceğiniz- için bile öldürürler."

Topluluğun üzerine gergin bir sessizlik çökmüştü. Halt, adamların

sözlerini hazmetmesi içıı bekledikten sonra yeniden konuştu.

"İnanın bana, onları çok iyi tanıyorum." Bakışlarini kalabalığın üzerinde gezdirdi "İçinizde Aralueıililer olduğunu görebiliyorum. Bir Orman

Muhafızı olarak size yemin ederim kı blöf yapmıyorum. Hayatta kalma

şansınız Skaıidiyalılarla birleşıp Temuçiler'e karşı savaşmanıza bağlı.

Söylediklerimi ölçüp biçmeniz için size yarım saat veriyorum.

Aralueıililer, diğer arkadaşlara bir Orman Muhafızı'nin sözünün ne anlama geldiğini anlatabilir," diye ekledi. Sonra onu takip etmesi için Will'e işaret ederek arkasını döndü ve diğerlerinin onlaı duyamayacağı bir yere yürüdü.

"Onlara daha fazlasını vermemiz gerekecek," dedi. "Gönülsüz askerler, işimize yaramayacaktır. İnsanın uğruna savaşacağı bir şeyler olmalı ki

elinden gelenin en iyisini yapsın. Ve bizim de onlardan istediğimiz şey

bu; ölümüne savaşmalan."

"Bu konuda ne yapacaksin?" diye sordu Will; öğretmeninin süratine ayak uydurabilmek için neredeyse koşar adim yürürken.

"Ragnalc'ı görmeye gideceğiz," dedi Halt. "Hallasholm için savaşacak olan tüıı kölelere, savaş sonunda özgür kalma sözü verilmesi gerekiyor."

Will, kuşkulu bir ifadeyle başını iki yana sallayarak "Bundan

hoşlanmayacak," dedi. Hafifçe gülümseyen Hah, dönüp oğlana bakarak,

"Bımdaıı nefret edecek," diye katıldı çırağına.

"özgürlük mü?" diye patladı Ragnak. "Yüz köleye birden özgürlüklerini verelim, ha?"

Halt, mağrur bir ifadeyle omuz silkerek "Toplamda üç yüz kişiler," diye yanıtladı. "Çoğunun beraberinde götürmek isteyecekleri karıları ve

çocukları da var."

Yüce Kont, duyduklarına inanamıyordu. Ortalığı inleten bir kahkaha atarak

"Çıldırdın mı sen?" diye sordu Orman Muhafızı'na. "Üç yüz köleye özgürlüklerini vermem halinde, geriye neredeyse bir tek köle bile

kalmayacak. O zaman ben ne yapacağım?"

"Özgürlüklerini vermemen halinde ülkeni kaybedebilirsin," diye yanıtladı.

Yüce Kont1 un alaylı sözlerinden hiç de etkilenmeyen Hah. "Ne yapacağına gelince, onlara ödeme yapmayı deneyebilirsin. Köle yerine hizmetli olarak kullanırsın."

"Ödeme, ha? Şu an bedavaya yaptıklaıi işleri yapmaları için mi?" diye gürledi Ragnak, öfkeyle.

"Neden olmasın? Bol bol paranız olduğunu herkes biliyor. Hem günün

sonunda onlara sıkı bir dayaktan başka şeyler de vaat edersiniz, daha

bile iyi çalışabilirler."

"Cehenneme kadar yollan var," dedi Ragnak. "Senin de canın cehenneme.

Orman Muhafızı. Sözünü dinlemeyi kabul ettim aııa bu teklif ettiğin şey, tanı bir maskaralık. Bütün isteklerini yerine getirirsem, dilencinin teki olup çıkacağını. Önce benden Hallasholm'u şu süvari takımına bırakmamı

istedin. Şimdi de tüıı kölelerimi geldiklere yere göndermemi. Canın

cehenneme."

Birkaç saniye ters ters Orman Muhafizı'nı süzen Ragnak, küçümseyici bir

hareketle elim sallayıp arkasını döndü ve göz temasını kesti. Halt,

yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle Yüce Kont'un yanında duran Erak'a döndü.

"Size söylüyorum, bu adamlara ihtiyacımız var," dedi etkileyici bir ifadeyle. "Adamları zorla savaşa sokmamız halinde kaybetme ihtimalimiz çok yüksek. Ama kendi istekleriyle yanımızda savaşmaları halinde, bir

şansımız olabilir." Parmağını Yüce Kont'a doğru savurup, "Anlat ona,"

dedi ve arkasını dönüp peşinden koşturan Will ile birlikte konsey

salonunu terk etti.

Salon'dan çıkınca Halt, yalnızca Will'in duyabileceği kadar alçak bir

sesle mınidandı. "Savaşmayı gönülsüzce kabul etmeleri ve savaşı

kazanmamız halinde, köleleri, silahlarini Skandiyahlaı'a doğrultmaktan ne alıkoyacak, merak ediyorum doğrusu." Will de aynı şeyi düşünmüştü.

Ustasının sözlerini onaylayarak başını salladı. "İşte bu yüzden," diye devam etti Halt, "onlara uğrunda savaşacaktan bir şeyler vermeliyiz."

Antrenman sahasında bir saati aşkın süre beklediler. Köleler, Temuçiler'e karşı savaşma karan almıştı. Bununla birlikte,

grup içindeki birkaç şüpheli bakış, Halt ile Will'e, ellerine silah

verilecek olan adamlarin savaş bittiğinde köleliğe dönmeyeceklerini

söylüyordu.

Eıak, alana vardığında beklenti dolu fısıldaşınalar başladı. Skandiyalı,

okçuların biraz uzağında duran Halt ile Will'in yanma geldi.

"Ragıak teklifi kabul ediyor," dedi usulca. "Savaşırlarsa, onlan serbest bırakacak."

Hah, başını memnuniyetle salladı. Ragnak’ın bu karan almasını neyin

sağladığını biliyordu.

"Teşekkürler," diyebildi. Skandiyalı omuz silkti ve Halt, WilTe döndü.

"Onlar senin askerlerin. Senden emir almaya alışmaları gerek. Söyle

onlara."

Şaşıran Will, duraksadı. Dujoıiuyu Halfun yapacağım sanmıştı. Ustasından aldığı cesaret verici bir işaretle sesini yükselterek öne çıktı.

"Askerler!" diye seslendi ve kalabalıktaki hafif mıiitılar bir anda kesiliverdi. Dikkatleri üzerinde topladığından emin olmak için, bir iki

saniye bekledikten sonra devam etti.

"Ragıak kararını verdi. Skaıdıya için savaşmanız halinde, sizleri serbest bırakacak."

Bir an ıçiıı, şaşkınlık dolu bir sessizlik yaşandı. Adamlardan bazılari, on yılı aşkın süredir esaret altındaydı. Oysa şimdi bu çelimsiz çocuk onlara, ıstıraplarının çok yakında sona ereceğini söylüyordu. Birden zafer çığlıklarıyla kaplandı idman sahası; başlarda sözsüz ve yanın yamalak da olsa, hep bir ağızdan aynı slogan duyuluyordu artık.

H

"Oz-gür-lük! Oz-giir-lük! Oz-gür-lük!

Will, adamlarin birkaç dakika daha kutlama yapmalarina izin verdi. Bir süre sonra herkesin onu görebileceği bir ağaç kütüğüne tırmandı ve ellerim sallayarak topluluğu susturdu. Nihayet şarkı sona erdi ve söyleyeceklerim dinlemek için can atan okçular, onun etrafına toplandı.

"Sevinmeniz çok iyi," dedi Wıll, "ama öncelikle Temuçiler'i geri püskürtmek gibi küçük bir meseleyi halletmemiz gerek. Haydi işe koyulalım."

Halt ile Eıak, oklaıin dağıtılmasına eşlik eden Will'ı izliyorlardı.

Farkında olmadan ikisi de başlarını oıiaylarcasına öne eğdi Eıak, Halfa döndü.

"Neredeyse unutuyordum, Ragnak, sana bir mesaj daha gönderdi. Hem savaşı

kaybedip hem de kölelerinden olursa, sem öldürecekmiş," dedi neşeyle.

Halt, sertçe gülümsedi. "Savaşı kaybetmemiz durumunda, sıraya girmesi gerekebilir. Önünde beni öldürmek isteyen binlerce Temuçi süvarisi

olacak."

YÎRMI ALTI

W ili, on okçudan oluşan gruplarin sonuncusunu da atış hattına çağırdı.

Atışlarını tamamlayan okçular, bekleyenlerin gerisine geçerek yere

oturdu. Şimdilik adamları küçük gruplar halinde çalištıriyordu. Bu sayede okçuların emirlere uyma ve önceden belirlenen yükseklikteki hedeflere

atış yapma konusundaki yeteneklerini tek tek sınayabileceği büyüklükte

gruplarla çalışmış oluyordu.

"Hazır!" diye seslendi ve okçuların her biri, önlerindeki sepetin içinden aldığı okunu kirişe yerleştirdi. Will'e doğru dönen başlar, çocuğun

vereceği emri bekliyordu.

"Unutmayın," dedi Wıll, "atış mesafesini kafanıza göre ayaıla-mayacaksınız. Yalnizca gösterdiğim noktaya gidin, nişan aiıı ve

seslendiğimde yumuşak bir şekilde okunuzu fu-latm."

Okçular, başlarını sallayarak onayladılar. İlk başlarda Will kadar genç

bir çocuğun yönetiminde idman yapmaktan hiçbiri hoşlanmamıştı. Ancak

Wıll'in Halt'un cesaretlendirmesiyle yaptığı bir nişancılık gösterisinin

ardindan, gönülsüz de olsa Will'in emrine girmişti hepsi.

Derin bir nefes alan Will, sert bir sesle bağırdı. "Pozisyon iiç! Nişan al!"

Yaylar, yaklaşık kırk derecelik bir açıyla havaya kalktı. Okçu hattına attığı hızlı bir bakış, Will'e, adamlarin hepsinin doğru pozisyonu hatıladıklanin gösteriyordu. Dört farklı yüksekliği okçulann akıllarına kazıyabilmek için sabahtan beri çırpınıp duruyordu. Gördüklerinden memnun kalarak, kirişlerin gereğinden fazla gerilmesine izin vermeden bağırdı.

"Fırlat!"

Kirişlerin hepsi, neredeyse aynı anda serbest kaldı ve okların ahenkli vızıltısı, bir anda ortalığı kaplayıverdi.

Wıll, havada birer yay çizip yarıya kadar toprağa gömülen okları izledi. Bekleyen okçulara dönüp bir kez daha seslendi. "Pozisyon üç, hazırlan!"

On okçu, tıpkı biraz önceki gibi kirişe ok sürerek Will'in bir sonraki emrini beklemeye koyuldu.

"Nişanal... fırlat!"

Ortalık bir kez daha okçuların kolluklarına çarpan kirişler ve havaya fırlatılan okların sesiyle doldu. Bu kez, oklar daha havadayken, pozisyonu değiştirdi Wıll.

"Pozisyon iki... hazırlan!"

Yayları kavrayan kollar havaya kalktı ve otuz derecelik açıda durdu.

"Nişanal... şimdi!"

Bir diğer ok yağmuru yola çıktı. Will, beklentiyle onu izleyen on kişilik gruba dönerek başını salladı.

"Pekâlâ," dedi. "Neler yapmışsınız, bir bakalım."

Atışlarını tamamlayan okçular arkasında, açık sahayı adımlamaya başladı.

Sahanın ortasına yerleştirilen hedef tahtalarına yüz, yüz elli ve ıkı yüz metre işaretlenmişti. Okların kırk derecelik açıyla fırlatıldığı üç

numaralı pozisyon, yüz elli metre çizgisine denk geliyordu. Tabelaya

yaklaştıklarında. Will memnuniyetle başım salladı. On metre hata payıyla

tahtanın bulunduğu bölgeye tam on altı ok saplanmıştı. İki ok fazla

ileriye saplanmış, iki ok da kısa düşmüştü. Oklarin üzerinde numaralar

bulunduğundan, her bir okçunun performansını tek tek ölçebiliyordu. Fazla ileri atılan okların iki farklı okçuya ait olduklarını fark etti.

Kısa düşen okların yanına gittiğindeyse hafifçe kaşları çatıldı. Her

ikisi de aynı numarayı taşıyordu. Yanı aynı okçu, her iki atışında da

tahtanın gerisinde kalmıştı. Numarayı aklına kazıyan Wıll, son yapılan

atışların sonuçlarına bakmak üzere ilerledi. Kısa düşen bir tanesi hariç

diğer dokuz okun yan yana sıralandıklarını fark edince suratı daha da

ekşidi. Kontrol etmesine gerek bile yoktu aslında, ama hızla attığı bir

bakış ona, yine aynı okçunun mesafeyi tutturamadığını göstermişti

Düşünceli bir tavırla homurdanıp "Pekâlâ!" diye seslendi. "Oklarınızı toplayın bakalım." Peşindeki on adamla birlikte atış hattına döndü.

"Dört numaralı pozisyonda kını vardı?" diye sordu.

Okçulardan biri duraksayarak öne çıktı ve tedirgin bir öğrenci gibi elini havaya kaldırdı. Will, sakallı, tıknaz adamın kırk yaşlarında olduğunu

fark etti. Ancak adamın tavırları. Orman Muhafızı çırağına son derece

saygı duyduğunu ortaya koyuyordu.

"Bendim efendim," dedi adam, tedirginlikle. Will, yaklaş- masını işaret etti.

"Yayını al ve yanında da iki üç ok getir," dedi. Adam yayını kaldırıp atış hattında duran sepetten iki tane ok aldı. Tek başına olacağı için

heyecanlanıp okları düşürdü ve acemice hareketlerle yere eğildi.

"Rahatla," dedi tebessümünü gizlemeyi başaramayan Will. "Yalnızca tekniğini görmek istiyorum."

Okçu da ona gülümsemeye çalışsa da başanlı olamadı. Kısa mesafeye düşen

okların ona ait olduğunun farkındaydı ve cezalandırılacağını sanmıştı.

Hallasholm'da yaşayan bir kölenin hayatının özetiydi bu. Yapmanı

istedikleri şeyi yapmaman halinde, cezalandırıyordun. Ama antrenmanı

yöneten esmer çocuk sıiitıyor ve rahatlamasını söylüyordu. Bu, garibine

gitmişti adamın.

"Pozisyon al," dedi Will. Sol ayağını öne atıp sol eliyle yayını belinin hizasında tutan okçu, emirleri beklemeye başladı.

"Pozisyon üç," dedi Will usulca ve okçu, önceki gün aklına kazınan pozisyonu alarak, sol koluyla yayını kırk derecelik açı yapacak şekilde

kaldırdı. Will, adamı inceledi. Pozisyon alışında bir hata yokmuş gibi

duruyordu.

"Tamam," dedi. "Şimdi nişan al lütfen."

Kirişi kendisine doğru çekerken, kolunu gereğinden fazla kullanıp sırt

kaşlarim yeterince kullanmıyordu adam. Ama önemsiz bir hataydı bu ye bir alışkanlık meselesiydi. Kalan kısacık zaman içinde değişmesine imkân yoktu.

"Ve... fırlat!"

Adamın oku nasıl attığını görür görmez, işte bu, diye dii-şündü Will. Okunu bırakmadan saliseler önce, yayı hafifçe gevşetmişti okçu; parmaklarını kirişten çekmeden önce okun gevşemesine de izin vermişti. Yeterince güçlü bir şekilde fiıla- tılamayan okun istenen mesafeye düşmemesinin nedeni buydu. Halt ve Will, gerilim kuvvetlerinin aynı olup olmadığını ölçmek üzere tüm yaylan denemiş, sonuçların elden geldiğince tutarlı çıkması için oklann tıpatıp aynı boyda olmasına dikkat etmişlerdi. Alınacak sonuçlardaki faıklılıklarin tek nedeni, bu tür kişisel aksaklıklar olacaktı.

Okun renkli sırtının nemli çimlerin arasında açıkça görüldüğü noktaya bir göz attı Will. Beklediği üzere, atış yine kısa düşmüştü.

Hatasının nedenini açıklarken, adamın en kritik anda yayını gevşettiğinin farkında olmadığı anlaşılıyordu.

"Üzerinde çalış," dedi okçunun omzuna cesaretlendirici bıı şaplak atarak.

Halt, bu tür durumlarda küçük bir jestin onur kinci bir eleştiriden çok dalıa etkili olacağım söylemişti çırağiıa. Will, aslında Halt'un ona okçuları eğitme görevi vermesine şaşılıyordu. Savaş sırasinda okçulan onun yöneteceğini bilmesine rağmen, eğitime Halt'un nezaret edeceğim

sanmıştı. Aııa Orman Muhafızı, daha önce dile getirdiği görüşünü

yinelemekle yetinmişti.

"Savaşa tutuştuğumuzda onları yönlendirecek olan sensin. İlk andan

itibaren senden emir almaya alışmalari daha doğru olur."

Ustasının verdiği bir diğer tavsiye de Will'in aklından çıkmıyordu.

"Aklından geçeni bilirlerse, adamlariıı işlerini daha ıyı yapar," demişti Halt, genç çırağına. "O yüzden onlarla mümkum olduğunca çok konuş."

Tüm gruba hitap edebilmesi amacıyla sahaya yerleştirilen platforma çıktı

çocuk.

"Bugünlük ara veriyoruz," dedi yüksek sesle. "Yaııı tek bir grup halinde ok atacağız. O yüzden bugün atışlarında teknik aksaklıklar

yakaladıklarım, akşam yemeğinden önce çalışıp hatalarinindüzeltsin. Sonra da sıkı bir uyku çekin." Arkasını dönecekken bir şey daha hatırlayarak durdu. "Hepiniz çok ıyı iş çıkardınız," dedi. "Bu şekilde devam ederseniz, şu Temuçiler neye uğradıklarını şaşıracak."

Okçu grubundan memnuniyet dolu mırıltılar yükseldi. Grup, dağılıp,

salonların ve dairelerin sıcağına çekildi. Wıll, saatin oldukça ilerlemiş

olduğunu fark etti, Güneş, Hail asholm'un gerisindeki tepelerin

zirvelerine ulaşmış, gölgeler uzamaya başlamıştı bile. Soğuk esintinin de etkisiyle titredi ve idmanı yönetirken platform korkuluğuna astığı

pelerinine uzandı.

Okçulara yardım etmekle görevlendirilen yanın düzine çocuk, Will daha bir şey söylemeden sepetlerle oklari toplayarak idman sahasının ön

tarafındaki ambarlardan birine götürmeye başladı. Will, çocukların onu

hayranlık dolu bakışlarla süzdüklerinin farkındaydı. Aralarında yalnızca

birkaç yaş vardı, ama o burada durmuş, yüz kişilik bir kuvveti

yönetiyordu. Çaktırmadan gülümsedi. Ona bir kahıamanmrş gibi

davranmaları, doğal olarak hoşuna gidiyordu.

"Hayatından memnunsun bakıyorum," dedi tanıdık bir ses. Will okçularla konuşurken yaklaşmış olmalıydı Hoıace. Mahcup bir tavır takınarak omuz

silkti Will.

"Her gün daha ıyı oluyorlar," dedi. "Bugün iyi iş çıkardılar."

Horace, başını sallayarak "Bunıı ben de fark ettim," dedi. Ardından, endişeli bir ses tonuyla devam etti, "Evaıiıyn bugün burada seninle

değildi, öyle değil mi?"

Anında savunmaya geçen Will, arkadaşına öfkeli bir bakış fırlatıp "Olsa ne olurdu ki?" diye sordu, tartışmaya zemin ha- zırlaıcasına. Ancak

arkadaşının endişeli yüz ifadesini görünce, soruyu yanlış yorumladığını

kavradı.

"Yani buradaydı, öyle mi?" dedi Horace. "Rahatladım. Şimdi nerede peki?"

Yüzünü buruşturma sırası Will'deydi. "Bir saniye," dedi elini Horace'ın kaslı koluna koyarak. "Neden rahatladın ki? Bir şey mi oldu?"

"Burada değil miydi yani?" diye sordu Horace. Will başını hayır anlamında sallayınca, yüzü yeniden asıldı.

"Hayır. Ben senin... şey yaptığını sanıyordum... bilirsin..." Will neredeyse "kıskançlık" diyecekti. Kızla aıalarinda, Horace'ın

kıskanabileceği bir şeylerin olduğunu ima etmek istemiyordu. Bu tür

düşüncelerin, Horace’ın zihnine çok uzak olduğunu çabucak kavramıştı.

Savaşçı çırağı, Will'in duraksadığım fark etmemiş gibiydi.

"Evaniyn kayıp," dedi yine, o endişeli ses tonuyla. Ellerini uzatıp bakışlaıini, sanki kızı orada görmeyi bekleıcesine boş idman sahasında

gezdirdi. "Dün sabahtan beri onu kimse görmemiş. Her yere baktım ama hiçbir yerde bulamadım."

"Kayıp mı?" diye tekrarladı Will. "Nereye gitmiş ki?"

Horace, gözlerim ani bir öfkeyle arkadaşına dikti. "Bunu bilseydik kayıp olmazdı herhalde, öyle değil mi?"

Will, geriye bir adım atıp, ellerini havaya kaldırdı.

"Tamam! Tamam!" dedi. "Anlayamadım işte. Okçıılan düzene sokmakla meşguldüm. Dün gece bilileri Evaniyn'i görmüş olmalı, ne dersin? Oda

hizmetçileri mesela?"

Hoıace, kederli bir ifadeyle başını iki yana sallayarak "Hepsine sordum,"

dedi. "Ben de dünTemuçi ilerleyişini gözlemek üzere devriyedeydim.

Hallasholm'a dönmemiz akşam yemeği vaktini geçtiği içiıı, Evaniyn'in

ortalarda olmadığını fark etmedim. Ancak bu sabah onu görmeye gittiğimde, gece odasına dönmediğini ve gün içinde de onu kimsenin görmemiş olduğunu

öğrendim. Bu yüzden umut ediyordum ki, belki sen..." Cümlesi yanın kaldı ve Will, başını.iki yana salladı.

"Ben de onu hiç görmedim," dedi arkadaşına. Kısa bir sessizliğin ardından

"iyi de bu çok saçma!" diye bağırdı. "Hallas- holm öyle kaybolvmacak kadar büyük bir yer değil ki. Başka bıı yere de gitmiş olamaz. Yer

yarıldı da içine girmedi ya... öyle değil mi?"

Hoıace, omuz silkti. "Ben de kendi kendime bunu söyleyip duruyorum," dedi huysuz bıı ifadeyle, "ama bir şekilde girmiş gibi duruyor."

yirmi yedî

Evaniyn'in yokluğu nedeniyle endişelenmeye başlayan iki arkadaş, Halt'un dairesine gittiler. Araluenliler'in her birine ana salonda birer oda tahsis edilmişti.

Liderleri Halfa ise üç odalı küçük bir daire verilmişti. Wıll, üstünkörü bir hareketle kapıyı çalınca, Hah'un boğuk sesi duyuldu. "Girin."

Daireye adımlarim attıklarinda Will, Erak'in da içeride olduğunu fark etti. îriyan Skandiyah'yı fark etmemek mümkün değildi zaten; oturduğu yeri tamamen kaplıyordu savaş hdeıi. Odayı süsleyen -kuşkusuz ki bir kıyı baskim sırasında ele geçirilmişti -rahat oyma koltuklardan birine yayılmıştı. Halt ise, akşamüstü güneşinin yansıdığı pencerenin yanında duruyordu. İkili hızla içeri girdiğinde, merak dolu bakışlarim kapıya çevirdi.

"Halt," diye hızla konuşmaya başladı Wıll, "Hoıace, Evaniyn'in ortadan kaybolduğunu düşünüyor. O..."

"Hallasholm'da ve güvende," diye cümlesini tamamladı, tanıdık bir ses.

Çocuklar, konuşan kişiye doğru döndüler. Biraz genlerinde, gölgelerin içinde duran şekli ikisi de görememişti.

n

"Evanlyn!" diye bir çığlık attı Hoıace. "Buradasın!

Evaniyn'in gözlerinin içi gülüyordu. Gözleri artık odanın karanlığına

alışmış olan Will, kızın yüzüyle kıyafetlerindeki yağ ve çamur lekelerini görebiliyordu. Göz göze geldikleri an Evanlyn efkârlı bir ifadeyle ona

gülümsedi. Hemen arkasından da elindeki matarayı kafasına dikerek

içindeki sıvıyı kana kana içti.

"Anlaşılan öyleyim," dedi matarayı bir yana bırakarak. "Geıçı susuzluktan ölmek üzereyim. Son on sekiz saat boyunca vücuduma giren tek sıvı, branda perdenin içinden geçip yattığım yere ulaşan yağmur suyuydu. Şeyin oradaki

brandanın. .. " Duraksayarak, hatırlayamadığı kelimeyi söylemesi için Eıak'a baktı.

"Baş kaide," dedi Eıak.

"Evet, tam olarak söylemem gerekirse, Slagor'un gemisinin baş kaidesi,"

dedi Evanlyn. Will ile Hoıace, şaşkına dönmüşlerdi.

"Orada ne ariyoıdım?" diye sordu Wıll. Bunun üzerine Halt araya girdi.

"Düşmanın ta kendisini," dedi. "Dostumuz Slagor, hizmetlerini Temuçiler'e satmış gibi gözüküyor; Hallaslıolm'a ihanet etmeyi planlıyor."

"Ne?" diye sordu Will, şaşkınlıktan neredeyse titreyen bir sesle.

Evanlyn’e bir bakış attı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Evanlyn, ince omuzlarını silkti. "Onu Temuçıler’ın lideriyle konuşurken duydum. Aramızda ıkı metre bile yoktu."

"Görünen o ki," diye araya girdi Halt, "eski dostun Slagor dün Haz'kam adındaki Temuçi Şanı'yla buluşmak üzere de-

ıızе açılmış. Ve sevgili hainimiz belli ki yem müttefiklerine

güvenmediği için, tüm müzakerelerin gemisinde gerçekleşmesinde ısrar

etmiş; yalnızca Haz'kam'iıı adamlarını kendinden uzakta tutmak için."

"Ben de olaıılari o sayede duyabildim zaten," diyerek sözünü bitirdi Evaıılyn. Ama Horace, şaşkın bir ifadeyle başını kaşımaya başlamıştı.

"İyi ama... senin gemide 11e işin vardı?" dedi.

"Söyledim ya," diye yanıtladı Evaıılyn. "Gizlice Slagor ile Temuçi'nin konuşmalarını dinliyordum."

Horace, sabırsızca bir el hareketi yaptr. "Evet, evet, onu anladım. Ama gemiye ııedeıı çıkmıştın?"

Yanıt vermeye yeltenen Evaıılyn, bir an tereddüt ederek sustu. Odadaki

tüm gözler üzerine çevriliydi ve verebileceği mantıklr bir yanıtı

olmadığını fark etmişti.

"Ben... bilmiyorum," dedi sonunda. "Canını sıkılmıştı sa- nırııı. Bir işe yaramadığımı hissediyordum. Yapacak bir şey arıyordum. Slagor da...

bir dolap çeviriyormuş gibi görünüyordu. "

"Slagor daima bir dolap çeviriyormuş gibi görünür," diyerek araya giren Eıak, önündeki masadan bir meyve almak için uzandı. Birkaç saniye düşünen Evaıılyn, bu sözleri kabullendi.

"Eh, sanirm hakirsin. Ama o an her zamankinden daha sinsi bir havası vardı," dedi. "Ben de binlerinin neler planladığını ortaya çıkarması gerektiğine karar verdim."

İşin doğrusu, Evaıılyn halinden çok memnundu. İşe yaramazlık, gereksizlik gömleğim üzerinden çıkarmıştı; Halt ile

Eıak'a önemli, hatta hayati derecede önemli haberler getirmiş biriydi

artık. Kendini hafifçe üstünü başını düzeltmekten alıkoyamadı. Bunun

üzerine Horace, tam da vermesini istediği tepkiyi verdi.

"Ama... seni görebilirlerdi! Ya orada olduğunu fark etselerdi9

Öldürürlerdi seni," dedi, kızı önemsediğini endişeli ses tonuyla belli ederek. Kurt gemisinin pruvasındaki ıslak bölmede yatan Evanlyn de birkaç kez düşünmüştü bunu. Durumunun farkına varmasının ardından, gemideki her

saniyesini korku içinde geçirmişti. Ama şimdi olan biten karşısında

kaygısız bir tavır takınıyordu.

"Sanirim öyle. Ama birinin bunu yapması gerektiğini de kabul edelim."

Horace'm ona hayranlıkla bakmasından çok memnundu. Aynı ifadeyi

görebilmek için, bakışlarını hızla Will'e çevirdi. Ancak çocuğun sözleri, ıımutlarim boşa çıkaracaktı.

"İyi hoş da," dedi Will, ilgisizce, "önemli olan, Slagor'un vatanına ihanet ediyor olması. Bunu nasıl yapacakmış?"

"Elbette ki önemli olan bu," diyerek, çırağıyla hemfikir oldu Halt. Eıak ile aralarındaki masaya serdikleri, Skandiya kıyılarını gösteren haritayı işaret etti. "Dostumuz Slagor, sonraki gün sessiz sedasız denize

açılarak, bir kez daha kıyıdaki buluşma noktasına gidecek. Ancak bu kez,

onu orada yüz elli Temuçi savaşçısı bekliyor olacak. Savaşçılaii gemisine alıp buraya, Hallasholm'a getirecek..."

"Yüz elli adamı tek bir kurt gemisine asla sığdıramaz!" diyerek araya gııdı Wıll.

Halt, başını salladı. "Anlaşılan buluşma noktasıyla arasında

kalan şu adacığın hemen arkasında, onu bekleyen iki gemisi daha var."

"Gemiler bir hafta önce denize açılmıştı," diye araya girdi Eıak. "Sözde Temuçı hatlarının gerisine baskın yapacaklardı. Kaptanlar da Slagoı'la

suç ortaklığı yapmış ve önceden belirledikleri noktada bekliyor

olmalılar." Meyvenin kabuklari- nı soyduğu hançerle haritaya hafifçe vurdu. Kâğıdın üzerine birkaç damla elma suyu bulaştıımıştı. Sinirlenen

Halt, Erak açıklamasına devam ederken lekeleri temizlemeye girişti. "Üç gemiyle yüz elli adam rahatlıkla taşınır."

"Peki, sonra ne olacak?" diye sordu Hoıace. İlginin ondan uzaklaşmasına ve Will'iıı, hayatım tehlikeye atmış olduğu gerçeğine aldırmamasına

içerleyen Evaıılyn, konuşmaya yeniden dâhil oldu.

"Kuvvetlerimizi arkadan vurma şansı bulacaklar," diye açıkladı. "Sürpriz bir şekilde hatlarimızın arkasında beliriverdi yüz elli savaşçıyı gözünün önüne getirsene!"

"Gerçekten de çok kötü sonuçlan olabilir," dedi Hoıace dalgınlıkla. "Ne yapacağız?"

"İlk adımlan attık bile," dedi Erak. "Svengal'ı gemilerimle birlikte şuradaki Fallkoık Adası'na gönderdim." Kont, meyve lekeli bıçakla

haritaya bir kez daha vurunca. Hah ona buz gibi bir bakış attı.

"Slagor'un diğer iki gemisinin buluşmaya gidememeleri amacıyla."

"İkiye karşı iki, ha?" diye sordu Will. "Yeterli olacak mı bu?"

Başını yana yatıran Erak, ona gülümseyerek "Svengal bu sözlerini

duymadığı için kendini şanslı say," dedi. "Ona kalırsa,

sadece kendi gemisinin tayfası bile Slagor'un iki gemi dolusu adamından

üstündür. Ama işin aslı, Slagor'un gemilerinde yalnızca kürekçiler

olacak. Temuçi savaşçılarını gemilere doldurabilmek için gemideki tüm

boşluklara ihtiyaçlan var."

"İyi de Slagor'u 11e yapacağız?" diye sordu Wıll. Bu kez cevap veren Halt oldu.

"Sorun da bu. Neler çevirdiğini bildiğimizden şüphelenirse, planından vazgeçecektir. Hiçbir şeyi kanıtlayamayacağız. Onun sözüne karşı eski bir kölenin - üstelik kaçak bir kölenin - sözü olacak." Amacının hakaret etmek değil, yalnızca gerçekleri ortaya koymak olduğunu göstermek adına,

kıza dönüp gülümsedi. Evanlyn de zaten anladığını gösterircesine başını

sallıyordu.

"Peki, Slagor'un şu adada demirleyen diğer iki gemiye rastlaması, kesıii kanıt sayılacak 1111?" diye araya gııdı Horace. Halt başını iki yana salladı.

"Neyin kanıtı? Tayfalar Temuçiler'i almaya gittiklerini asla itiraf

etmeyecektir," dedi.

Kaşlariniıçatan Horace, arkasına yaslandı. Buiş, onun basit çalışan aklı için fazlasıyla karmaşık bir hal alıyordu.

"O zaman ne yapabiliriz?" diye sordu Wıll. Aynı anda kapı gürültüyle çalındı. Şaşkınlıkla bakıştılar. Gizli konular söz konusu olduğundan, her biri alçak sesle konuşuyordu. Bu anı ziyaret karşısında, foyaları ortaya

çıkmışçasına bir şaşkınlık anı yaşandı.

"Ziyaretçi bekleyen var mı?" diye sordu Halt. Başlar iki yana sallanırken kapıya seslendi. "Girin."

Eıak'ıngenç adamlaıindan biri olan Hodak, içeri girdi. İçe-

ı i de kimler var diye odaya bakındı. Evaıilyıı'ı görünce rahatsız olmuş

gibiydi.

"Seni burada bulacağımı düşünmüştüm," dedi Erak’a. "Ragnak, Büyük Salon1

da özel bir konsey topluyor. Senin de orada olmanı istiyor, Erak."

Evaniyn'i işaret etti. "Kızı da yanında götür sen iyi olur."

"Evaniyn'i mi? O neden gidecekmiş?" diye sordu Halt. Evaniyn'in saldırgan genç Skandiyah karşısında gerilemeye başladığını fark etmişti. Belki de

olacaklar içine doğuyordu kızın.

"Konseyin konusu o," dedi Hodak acemice. "Slagor, Ragıiak'a ettiği Yalla Yemini'ni hatırlattı. Onun Kral Duncan'ın kızı Prenses Cassandıa olduğunu iddia ediyor."

yirmi sekiz

Beş yol arkadaşı Hodak'ın ardından Ana Salon'a girdiğinde, toplanan

kalabalıktan hafifbiı merak mirltısı yükseldi. Ragnak, odanın baş

tarafında, kocaman, oyma sandalyesinde oturuyordu. Will, biraz arkasında

durduğu Ragnak'ın kulağına hafifçe eğilerek bir şeyler fısıldayan hain

Slagoı'u görebiliyordu. Yüce Kont öfkeli bir el hareketiyle adamı

kendinden uzaklaştırdı ve Eıak'ın arkasında dikkat çekmemeye özen

göstererek yürüyen Evaniyn'i işaret etti.

"Kızı buraya getirin!" Ragnak'ın, Beyaz Fırtina'nın muazzam fırtınalarını bile bastıracak kadar gür sesi, alçak tavanlı Salon'dakilerin içine

işledi. İçgüdüsel olarak geri çekilen Evanlyn, koluna dokunup onu

cesaretlendiriıcesine gülümseyen Halt sayesinde toparlandı. Ardından

omuzlarını dikleştirip yürümeye başladı. Wıll, Salon'uıı boş tarafı

boyunca jöirüyen kızı hayranlıkla izledi. Halt, Erak ve çocuklar da kızın hemen arkasından geliyordu. Will, Hoıace'ın kınındaki kılıcı hafifçe

çıkarıp yeniden yerine bıraktığını fark etti. Kendi eli de fırlatma

bıçağının kabzasında dolanıyordu. İşlerin korktuklaıi gibi kötü gitmesi

halinde, o bıçağı Slagoı'a saklayacaktı. Daha

Önce bir kez, Skoghijl'deyken bıçak kullanma yeteneğini Erak ile

Slagor'ıın tayfalarina göstermişti. Oda boyunca fırlattığı bıçak,

Slagor'ıın hemen yanındaki tahta bir fıçıya saplanmıştı. Bu kez bıçağın

hedefinde fıçı falan olmayacaktı ama.

Evanlyn, Ragnak'ın yükseltilmiş platformunun önünde durduğunda,

salondakiler de olan biteni ölüm sessizliği içinde izliyorlardı.

Evanlyn, Yüce Kont'un öfkeli bakışlarını sakin ve endişesiz bir yüz

ifadesiyle karşıladı. Will, kızın kendine hâkimiyetiyle cesaretini bir

kez daha takdir etti.

Slagor, yan çıkışlardan birinin önünde duran iki görevliye işaret ederek

"Köleyi getirin!" diye seslendi Ragnak'ıı güçlü böğürtüsünün aksine, yumuşak ve ıpeksi bir ses tonuyla konuşuyordu. Sesi, olaylarin bu şekilde gelişmesinden son derece memnunmuş gibi çıkıyor, diye düşündü Will.

Slagor'ıın kürekçi takımındaki denizciler kapıyı açtı ve ağlayıp sızlanan biri içeri gııdı. Hallaslıolmlu bir kölenin kaderindeki sonsuz çalışına

temposu, yetersiz beslenme ve sürekli cezalandırilima tehdidi nedeniyle

saçları zamansız ağaıp yüzü kırışmış, orta yaşlı bir kadındı bu.

Denizciler kadını öne doğru sürükleyip Evaniyn'in önünde yere bıraktılar.

Gözlerini önünden ayırmayan kadın, çaresizce sürünmeye başladı.

"Yukarı bak, köle," dedi Slagor, aynı yumuşak sesle. Ağlamaya devam eden kadın, gözlerini yerden kaldırmaksızın başım ıkı yana salladı. Bunun

üzerine Slagor, hızla platformdan aşağı inerek düzgün bir hareketle saks

bıçağını çekti. Çenesinin altına yerleştirdiği keskin bıçağı, derisine

batırmayacak şekilde kadının etine bastırdı.

"Sana 'yıkan bak' dedim," diye tekrarladı ve kadının başını, Evanlyn ile göz göze gelmesini sağlayacak şekilde yıkan kaldırdı. Kızı gören kadın,

daha yüksek sesle ağlamaya başlamıştı şimdi.

"Kes sesini," dedi Slagor. "Mızıldanmayı kes ve bana anlattıklarını Yüce Kont1 a da anlat."

Kadının yüzü, yara bere içindeydi. Kısa bir süre önce dövülmüş olduğu

belli oluyordu. Paçavra haline gelmiş entarisi birçok yerinden

yırtılmıştı ve boşluklardan vücudundaki çok sayıda yara izi görülüyordu.

İnce kumaş, bazr noktalarda kanla kaplıydı. Yaşlarla dolu gözleri,

Evaniyn'e yalvarıyor gibiydi.

"Özür dilerim, hanımefendi," dedi çatlayan sesiyle. "Konu- şuııcaya dek dövdüler beni."

Evanlyn, kadına doğru istem dışı bir adım attı. Ama Slagor'un aniden

savrulan bıçağı, daha fazla ilerlemesine engel oldu. Will, yanındaki

Hoıace'ın soluk alıp verişinin hızlandığını ve elini bir kez daha

kılıcının kabzasına attığını fark etti. Savaşçı çırağının elini tutarak, kılıcını çekmesini engelledi. İriyaıı çırak, şaşkınlıkla arkadaşına

baktı. Will, hafifçe başını salladı. Hoıace'ın bu alevli ortamda kılıcım

çekmesi, ölüm fermanlarını imzalamakla eşdeğerdi.

"Daha değil." Ses çıkarmadan, dudaklarıyla kelimeleri telaffuz etti Wıll.

Zamanı geldiğinde, Slagor ve Ragıiak'a yapılacak saldırida Horace'a seve

seve katılacaktı. Ama önce Halt'uıı onları bu durumdan konuşarak çıkarip

çıkaramayacağını görmeleri gerekiyordu.

"Konuşma işini bana bırakın," demişti Orman Muhafızı da-

nesinden ayrılırken. "Ve ben söylemeden bir şey yapmayin. Anlaşıldı mı?"

Çocuklar, başlarıyla onaylamıştı. "Bu durum, Slagoı'a yönelteceğimiz suçlamaları iyice garip bir hale getirecek tabii," diye eklemişti Halt.

"Aıiıa yine de Ragnak'a söyleyeceksin, değil mi?" diye patlamıştı Wıll.

Halt, düşünceli bir tavırla başını iki yana sallamıştı.

"Sorun şu ki, ilk adımı Slagor attı. Eğer şimdi karşı bir suçlamada

bulunursak, bunu yalnızca Evaıiiyn'i korumak için ya- pıyormuşuz gibi

görünecek. Ragnak muhtemelen iddialarımıza aldırmayacaktır."

"Ama onun yakayı böyle sıyırmasına izin veremezsin..." diye araya girse de elim kaldıran Halt onu susturmuştu.

"Kimsenin yakayı sıyırmasına falan izin vermiyorum," diye grubu temin etmişti. "Yalnızca meseleyi dile getirmek için doğru zamanı seçmemiz gerek, hepsi bu."

Şimdiki zaman dönelim... Slagor yerde yatan kadına baktı. "Yüce Kont'a anlat," diye tekrar etti.

Kadın sesini çıkarmayınca Slagor da hiddetle Ragnak'a doğru döndü. "Baş

kölem bunun diğerleriyle konuştuğunu duymuş," diye açıkladı. "Araluen kökenliymiş ve şuradaki kızı tanıdığını..." Parmağıyla Evaniyn'i işaret etti, "onun Prenses Cassandıa - Duncan'm kızı - olduğunu söylüyormuş."

Ragnak'ın gözleri kısıldı ve Evaıiiyn'i incelemek üzere hafifçe döndü.

Çenesini yukaıi kaldıran Evanlyn, Yüce Kont'un bakışlaıi altında dimdik

durdu.

"Hafiflen Duııcan'ı da andıiiyor ha," dedi Ragnak şüpheyle.

"Hayır! Hayır! Yanlış görmüşüm!" diye öne atıldı yerdeki kadın birden.

Dizlerinin üzerinde doğrulup, ellerini yalvarırcasına Slagoı'a doğru

açtı. "Şimdi yakından görünce hatalı olduğumu anladım. Loıd Slagor. Benim hatam!"

"Kıza 'hanımefendi' şeklinde lııtap ettin," diye hatırlattı Slagor.

"Bir hataydı, hepsi bu. Bir hata. Şimdi yakından görünce o olmadığını anladım," diye ısrar etti kadın. Slagor, onu acılı bir yüz ifadesiyle izliyordu. Yeniden Ragnak'a döndü. "Yalan söylüyor, Yüce Kont," dedi.

"Ağzından gerçekleri öğreninceye kadar adamlarıma dövdürteceğim onu."

Denizcilere bir kez daha işaret etti ve içlerinden biri öne çıkarak kısa, kalın bir kırbacı çözmeye başladı. Köle kadın, korkuyla geriye kaçtı.

"Hayır! Lütfen lordum, lütfen!" Sürünerek kaçmaya çalışan kölenin sesi, korkudan acı acı çınlıyordu. Slagor'un adamı, durması için saçından

yakaladığı kadının korkudan olduğu kadar duyduğu acıdan da bir çığlık

koyuvermesine neden oldu. Berbat görünümlü kırbacı, savurmaya hazır bir

şekilde kafasının üzerine kaldırdı.

"Onu rahat bırak!" diye bağırdı Evanlyıı ve sesiyle denizciyi olduğu yere adeta mıhladı. Adam, talimat vermesi için tereddütle Slagoı'a bakıyordu,

ancak kaptanın gözlen, daha fazlasını alabilmek üzere beklentiyle

Evaniyn'e çevriliydi.

"Pekâlâ," dedi Evanlyıı, yumuşak bir sesle, "Ben Cassaııdra'yım.

Kadıncağıza daha fazla işkence etmenize gerek yok."

Salona birden derin bir sessizlik hâkim olmuştu. Kalaba-

lıktaıı heyecanlı sesler yükselmeye başladı. Wıll, birkaç ayıı kişinin

birden "Valla Yemini" dediğini duyabiliyordu.

"Sessizlik!" diye gürledi Ragnak ve gürültü bir anda kesiliverdi. Ayağa kalkarak Evanlyn ile yüzleşmek için öne doğru yürüdü ve düşmanca

bakışlariıı kıza dikti. "Duncan'ın kızı mısın sen?"

Evanlyn, bir an duraksadıktan sonra cevap verdi.

"Ben Kral Duncan'ın kızıyım," dedi, unvanına hafif bir vurgu yaparak.

"Aıaluen Prensesi Cassandra'yım."

"O zaman benim düşmanımsın demektir," dedi Ragnak kelimeleri adeta tükürerek. "Sem öldüreceğime yemin ettim."

O anda öne çıkan Eıak, "Ve ben de kızın burada güvende olacağına yemin ettim, Yüce Kont," dedi. "Orman Mulıafızı'ndan bize yardım etmesini isterken bu konuda söz vermiştim."

Ragnak, öfkeli gözlerini yukan kaldırdı. Salon bir kez daha mırıltılarla

kaplanmıştı. Eıak, sevilen bir Skandiya lideriydi ve Ragnak, bu noktada

onunla karşı karşıya geleceğini hesaba katmamıştı. Krallığına birkaç

günlük mesafede bir istila ordusu varken, kıdemli savaş liderlerinden

biriyle ayrı düşmeyi göze alamayacağının farkındaydı.

"Ben Yüce Kont'um," dedi. "Benim yeminim daha büyük önem taşır."

Eıak, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ben öyle düşünmüyorum," dedi ve kalabalıktan onay dolu sesler yükseldi.

"Eıak sana bu şekilde meydan okuyamaz! Sen Yüce Kont'suıı!" diye araya girdi birden Slagor. "Tutukla onu! Val- lalaıa ettiğin yeminine kafa tutuyor!"

"Kes sesini Slagor," dedi Eıak, kaygı verecek kadar sakin bir sesle.

Ragnak'a döndü. "Ölüm yeminini etmeni senden ben istemedim, Ragnak,"

dedi. "Ama korkarım, gereğim yerine getirmek istiyorsan, önce benim

karşıma çıkman gerekecek."

Platformundan inen Ragnak, Erak'a doğru yürümeye başladı. Aynı

boydalardı; her ikisi de çam yarmasını andırıyordu. Gözleri öfkeden alev

alev yanarak, eski yoldaşıyla yüz yüze geldi Ragnak.

"Bunu biliyor muydun Erak? Kızı buraya getirdiğinde kim olduğunu biliyor muydun?"

Erak, başını lıayıı anlamında salladı.

Slagor, tiksintiyle homurdandı. "Elbette ki biliyordu!" diye bıı çığlık kopardı ama Erak'ın hançeri burnunun dibinde belirince hemen sustu.

"Bir kereliğine affediyorum seni," dedi Erak. "Bir daha denersen tahtalı köyü boylarsın."

Söyleyecek kelime bulamayan Slagor, vücuduyla bıçağın ucu arasına güvenli bir mesafe koyacak şekilde iriyan adamdan uzaklaştı. Hançerini kınına

koyan Erak, Ragnak'a dönüp, "Bilmiyordum," dedi. "Aksi takdirde, onu asla buraya getirmezdim, ettiğin yeminin farkındayım. Ama şu bıı gerçek ki,

kızın güvenliği ıçiıı teminat verdim ve sözüm namusum demektir; tıpkı

sözünün senin için olduğu gibi."

"Lanet olsun sana be Erak!" diye bağırdı Ragnak. "Temuçiler buradan yalnızca üç dört günlük yürüyüş mesafesııdeler! Kendi aramızda dövüşmeyi göze alamayacak bir durumdayız!"

"Temuçiler'in karşısına bir, hatta iki savaş liderinden yoksun bir

şekilde çıkman pek de avantajına olmaz," diye nazikçe

aıaya girdi Halt ve Yüce Kont öfkeyle Orman Muhafızı'ıia döndü.

"Kes sesini, Orman Muhafızı! İçimden bir ses bütün buııla- rinsenin

başının altından çıktığını söylüyor! Senin gibisinden insana 11e hayır

gelir kı zaten!"

Skandiyalı'nın öfkesinden etkilenmeyen Hah, omuz silkti.

"Ne olursa olsun," dedi, "bana kalırsa sorunu bir şekilde çözebiliriz; en azından şimdilik."

Ragnak öfkeyle sağa sola bakınınca salondaki sohbetler de bıçak gibi

kesiliverdi. Kısık gözleriyle Halt'u izliyor, bir numara yapmasını ya da

kaçamak ifadeler kullanmasını bekliyordu.

"Sen neden söz ediyorsun be? Yeminim hâlâ geçerli," dedi ve Halt da cevap olarak başını salladı.

"Bunu anlıyorum. Ama yemininin gereğini ne zaman yerine getireceğine dair bir kısıtlaman var ıır?" diye sordu. Ragnak artık şüpheci olduğu kadar şaşkındı da.

"Kısıtlama mı? Nasıl yani?"

"Erak'ın seni durdurmaya çalışacağını bilmene rağmen - bunu o yapmazsa, benim yapacağımdan söz etmeye gerek yoktur herhalde - Evaniyıi'i öldürmek üzere elinden geleni ardına koymayacağını kabul edersek, yeminin bu işi

ne kadar sürede bitirmen gerektiğini de söylüyor mu sana?" diye devam etti Halt.

Ragıak'ın yüzündeki şaşkınlık daha da arttı.

"Hayır. Bir zamanı yok, ben yalnızca yemin ettim," dedi sonunda ve Hah, anlamlı bir şekilde başını salladı.

"Güzel. Yani Vallalar, yemininin gereğini bugün ya da diyelim kı

Temuçiler'i evlerine gönderdikten sonra yerine getirmene aldırmıyor, öyle mi?"

Yüce Kont'un yüzü, nihayet anlamaya başladığını gösteren bir

aydınlanmayla kaplandı. "Evet, öyle," dedi yavaşça. "Vallalar, niyet yerinde olduğu sürece hayatlarından memnundur."

"Hayır!" diye araya girdi tiz bir ses. Slagoı'du bu; sesinde o

mentmuniyet dolu, yumuşacık ton yoktu artık. "Seni kandırmaya çalıştığını göremiyor musun. Yüce Kont? Bu herif bir dolap çeviriyor. Kız ölmeli ve

hemen ölmeli! Aksi takdirde yeminin geçersiz sayılır!" Slagor'un

Skorglıijl'de gerçekleşen olaylardan dolayı Evaniyn'e karşı uzun zamandır beslediği kin, bu kez çok ileri gitmesine neden olmuştu. Gözlerinden

alevler fışkıran Ragıak, yüzünü Slagor'a doğru çevirdi.

"Slagor, sana akranlarını yalancılıkla suçlama âdetinden vazgeçmeni

tavsiye ediyorum," dedi. Gemi kaptanı, derhal kendine gelerek suçlamasını geri çekti.

"Elbette, Yüce Kont. Ben öyle demek istemedim..."

Ragıak, adamın daha fazla konuşmasına fırsat vermeden araya girdi.

"Benim için önce Skandiya gelir. Tennıçiler kapımızdaykeı Eıak ile

dövüşmeyi göze alamayız. Eğer anlaşmazlıklarınızı düşmanla hesaplaştıktan

sonrasına ertelemeyi kabul ediyorsa, ben de ederim."

Eıak, vakit kaybetmeden başını salladı. "Benim için uygun bir anlaşma."

Ragnak'ın aklında hâlâ bir şüphe kıvılcımı yanıp sönüyordu. Kaşlarım çatarak Halfa döndü.

"Bu İşten ne çıkarın olduğunu merak ediyorum, Orman Muhafızı. Elde ettiğin tek şey bir erteleme, o kadar."

Birkaç saniye düşünen Hah, başını hafifçe yana yatırdı. "Doğru," dedi. "Ama önümüzdeki birkaç gün çok şeye gebe. Savaş sırasında öldürülebilirsin. Erak da öyle. Ben de. Ya da üçümüz birden ölebiliriz. Bunu saymazsak, benim önceliğim de seninkiyle aynı: Temuçiler'i geri püskürtmek. Ne de olsa burada galip gelmeleri, çok geçmeden Araluen'iıı de istila edileceği anlamına geliyor. Ben de bunun önüne geçmek için yemin ettim." Sert bir şekilde gülümsedi. "Alelacele ettiğimiz yeminlerin bir diğeri işte. Başımızın belaları."

Arkasını dönen Ragnak, platforma çıkarak devasa konsey sandalyesine oturdu.

"Anlaştık o halde," dedi. "Öncelikle Temuçi problemini halledeceğiz. Sonra sıra buna gelecek."

Karşılıklı bakışan Erak ile Halt'un başlan aynı anda öne doğru sallandı.

Bu uzlaşmadan yalnızca Slagor hoşnut kalmamıştı. Bıyık altından bir küfür mirldaııdı. Evaniyn'in kolundan tutan Halt, çocuklar ve Eıak'la birlikte

Büyük Salon'un dışına doğru hareketlendi. Dönüp Ragnak1 a baktığında

henüz altı adım bile atmamıştı.

"Tabii Slagor'uıı cevaplamasını istediğim bir sorum yok değil," dedi. Tam da beklediği üzere, salonda bulunan herkes gözlerim Slagor'a dikmişti.

Tüm dikkatlerin Slagor'un üzerinde toplandığından emin olan Hah, devam

etti.

"Belki de gemilerinin Fallkoık Adası'nda ne aradığını bize açıklamak ister diye düşünmüştüm."

yirmi dokuz

Halt adadan söz ettiğinde, Slagor'uıı yüzünde beliren suçlulukla karışık şaşkınlık ifadesini, adamı izleyen herkes görmüştü. Slagor hızla kendim

toparladı ama olan olmuş, kendim ele vermişti bir kez.

"Sana hesap vermek zorunda değilim. Orman Muhafızı!" diye çıkıştı öfkeyle. "Senin bu Konsey1 de hiçbir yetkin yok!"

Topuklarının üzerinde yaylanan Eıak, yüzü Slagor'unkinin yalnızca birkaç

santim ötesinde kalacak şekilde öne çıktı.

"Ama benim var," dedi. "Ve vereceğin cevabı duymak isterim."

"Neler oluyor, Erak?" diye araya girdi Ragnak, Slagor ko- nuşamadan.

Erak, gözlerini Slagor'daıı ayırmadan konuştu.

"Slagor'uıı gemilerinden ikisi, şu anda Fallkoık Adası'nda demirli," diye yanıt verdi. "Bir gün içinde onlarla buluşarak Kumlu Dere Koyu'na yelken açmayı planlıyor."

Erak, foyasının meydana çıktığını fark eden Slagor'uıı betinin benzinin

attığını fark etti. Zavallının itirazlarım yüksek

sesiyle bastırarak acımasızca devam etti. "Gemilere yükleyeceği yiiz elli Temuçi savaşçısını bizi arkadan vurmalari için batlarımızın gerisine

bırakmayı planlıyor."

Ortalık bir anda karişti. Slagor, Eıak'a küfürler savurarak masum

olduğunu iddia ediyordu. Salon'daki takipçileri, ki sayılan birkaç

kişiden fazlaydı, kükreyerek itırazlarini dile getirirken, Erak'ın

dostlan ise Slagor'un kellesini isteyen çığlıklar atıyordu. Gürültüler,

Ragnak sandalyesinden kalkıncaya dek bir dakika kadar sürdü.

"Kesin be! " diye güıiedi Yüce Kont.

Saloıı'a, yere iğne düşse sesinin duyulacağı bir sessizlik hâkim oldu.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Ragnak. Slagoı'dan horlanmıyordu.

Skandiyalılar'ın çoğu da onunla aynı fikirdeydi. Ama böyle bıı ihanet,

Skandiya'nın basit düsturuna o kadar aykıriydı ki Ragnak, işin içinde

Slagor olmasına rağmen inanmakta güçlük çekiyordu.

"Yaptığı planlara bilileri kulak misafiri olmuş, Ragnak," dedi Eıak.

Slagor, vakit kaybetmeden bağııip çağırarak kendini savundu. "Yalan

söylüyor! Heıı de ne yalan! Beni duyan da kimmiş bakalım? Hain olduğumu

öne süren de kim? Bırak da karşıma çıksınlar!"

"İşin doğrusu, Ragnak," dedi Halt, salonun her yanından duyulabilmesi ıçıı sesim yükseleeıek. "Bilgiyi getiren kişi, şu an aramızda."

Slagor'un itirazları, bir anda bıçak gibi kesildi. Ragnak, Orman

Muhafızı'na tiksinti dolu bir bakış fırlattı. Halt,

Hallaslıolm'a vardığından ben huzuru kalmamıştı Yüce Kont'un.

"O zaman adamı getirin de ondan duyalım," dedi Yüce Kont.

"O bir adam değil Ragnak, kaynağımız Evanlyıı. Slagoı'un kızın bir an önce öldürülmesini istemesinin alımda yatan neden, belki de budur," dedi Orman Muhafızı.

Salonda yem bir arbede yaşandı. Will, Halt'un kartlariıı ne kadar ustaca oynamış olduğunu fark etti. O anki şaşkınlık içerisinde sorulması gereken soruyu kimse sormamıştı: Slagor, Evaniyn'in planlarını keşfetmiş olduğunu nereden bilebilirdi ki? Zira bu bilgiye sahip değilse, kızın öldürülmesi

için çaba- lamasının da bir anlamı yoktu. Ama Halt, kuşku tohumlarını

atmıştı bir kere ve Skandıyalılar'm çoğu, Slagor'uıı kızı ortadan

kaldırmak amacıyla bu işe kalkıştığına inanıyordu artık. Dolayısıyla

kızın suçlamalari da öyle kestirilip atılmayacak, soruşturma açılacaktı.

"Kanıt gösterin!" diye bağırıyordu Slagor. Celladın baltasını

boyunlarinda hisseden takipçilerinden bazıları da ona eşlik ediyordu.

"Suçlamak kolay! Peki ya kanıt nerede?"

Ragnak bir el işaretiyle yaygarayı bastırdı. "Eh, Orman Muhafızı," diye sordu Halt'a, "bize bu suçlamalarini destekleyen bir kanıt sunabilecek misin?"

Halt cevap veremeden "Svengal, Fallkork’taki gemileri geıı getirmeye gitti" dedi Eıak çabucak. "Yarına limanda olurlar."

Ama Slagor çıkış yolunu görmüş, rakiplerinin elinde kesin kanıt olmadığım anlamıştı. "Ne olmuş gemilerimden ikisi

Fallkoık'ta bekliyorsa?" dedi, tiz sesiyle. "Bu neyi kanıtlar ki? Bu durum, benim bir hain olduğumu mu gösterir? Göstermez, değil mi Er ak?"

Salonda bulıınanlarin bazılaı da -ki aıalaıinda yalnızca Slagor'un

takipçileri yoktu- aynı görüşü seslendirmeye başlamıştı. Halt'un önceden

işaret ettiği üzere, buluşma noktasındaki gemilerin varlığı, Slagor'un

ihanetini kanıtlamıyordu. Yüreklenen Slagor, Yüce Kont yerine kalabalığa

hitap ediyordu artık.

"İhanetle suçlandım! Bana iftira atıldı! Bu ülkenin bir düşmanının. Yüce Kontumuz'un öldürmeye ant içtiği düşmanının sözüyle hem de! Ama bu rezil

iddialarım ispatlayacak bir tek kanıtları bile yok! Skaıidiya adaleti bu

mu? Haydi, kanıtlasınlar da görelim."

Sesleri giderek yükselen diğerlen de Slagor ile aynı fikirdeydi. Slagor,

birden topluluğu yönetircesiıie sessiz olunmasını işaret ederek Halt'a

döndü.

"Bımu yapabilir misin. Orman Muhafızı?" dedi son iki kelimeyi bir hakaretmiş gibi telaffuz ederek. "Bize bir kanıt gösterebilir misin?"

Slagor'u suçlayanların azaldığını fark eden Halt, tereddüt etti.

Yenilmekte olduğunun farkındaydı.

Birden öne çıkan Wıll, akıl hocasıyla arkadaşının yanına gelerek, "Ben bir şeyler yapabilirim," dedi.

Normalde susturması çok zor olan gürültücü Skandıyah kalabalığı

karşısında, Will'in sözleri işe yaramıştı. Sesler bıçak gibi kesildi ve

tüm gözler. Halt ile Erak'ıı arasında duran ufak tefek çocuğa çevrildi.

Will'in de tahmin ettiği üzere, sessizliği bölen Ragnak oldu.

"Nasıl?"

"Şey, Slagor'un şu adada bekleyen gemileri, ihanetinin kanıtı

olmayabilir," dedi Wıll dikkatle. Dile getirmeden önce kelimelerini

dikkatle tartıyor; hayatlarinin , kullanacağı kelimelere bağlı olduğunu

biliyordu. Ragnak'ın araya girmek üzere nefes aldığını görünce Yüce

Kont'un sözünü kesmesine fırsat vermeden hızla devam etti. "Ama... Er ak Kurt Rüzgârı m Kumlu Dere Koyu denen şu yere götürür ve diyelim ki orada

yüz elli tane Temuçi askerine rastlarsa eğer, ihanet planı gerçekten var

demektir, doğru mu?"

Kalabalıktan bir onay mıiltısı yükseldi. Dinlediklerini aklında tartan

Ragnak'ın kaşları çatıldı. Will'in hemen yanındaki Eıak, "İyi düşündün, evlat," diye mıriidandı.

"Evet, doğru," dedi Ragnak sonunda. "Bu, bir ihanet olduğunu gösterir.

Ama Slagor'un işin içinde olup olmadığını nereden bileceğiz?"

Bir yanıt arayan Will, dudaklarini ısıriyordu ama cevap veren bu kez Hah

oldu.

"Yüce Kont, bunu açığa çıkarmak hiç zor değil," diyerek başladı söze.

"Erak yanına bir değil, üç gemi alsın. Temuçiler'in bekledikleri gemi sayısı da bu zaten. Erak, Temuçıler'ın lideriyle konuşup Slagor'un

yakalandığını ve onun yerine gönderildiğini söylesin. Temuçi lideri

'Slagor da kim?' derse, dostumuz iddia ettiği kadar masum demektir."

Sustu ve onun söylediklerini düşünen Ragnak'ın başını salladığını fark

etti. Ardından kasıtlı bir ifadeyle ekledi. "Öte yandan... Slagor ismi düşmana tanıdık gelirse... işte size aradığınız kanıt."

"Bu çok saçma!" diye patladı Slagor. "Sana yemin ederim Yüce Kont, Skandiya'ya ihanet falan etmedim ben! Araluenliler'in bıı komplosu bıı!"

Küçümser bir tavırla Halt ile Will'i işaret etti. "Ve bir şekilde Erak da bıına kanmış."

"Eğer masumsan," dedi Ragıak sert sert, "bütün bunlardan korkmana gerek yok demektir, öyle değil mi?" Dikkatle Slagor'u izliyordu. Skandiyalı kaptanın alnında beliren ter damlacıklarıyla tüm konuşmalarına nüfuz eden tiz ses tonu dikkat çekiciydi. Slagor korktu, diye düşündü. Adamın

yüzündeki korku ifadesini gördükçe, onun bir hain olduğuna giderek

inanıyordu.

"Bence bunun bir anlamı yo..." diye söze başladı Slagor ama Ragıak bir el hareketiyle adamı susturup, "Bence var!" diye araya girdi.

"Erak, üç gemiyle birlikte derhal Kumlu Dere Koyu'na hareket et ve Orman Mıhafızı'nın söylediklerini yap. Slagor'un bu komploya dâhil olup

olmadığını öğrenince de geri dön ve raporunu ver. Sana gelince..."

Salonun yan kapısına doğru gerilemeye başlayan Slagor'a döndü. "Bir yere gideyim deme sakın. Erak dönünceye dek gözümün önünden aynlmayacak- sın.

Ulfak, sununla ilgileniver!" Son cümlesini, başını sallayıp Slagor'un yanına gelerek kaptanı kolundan kavrayan kıdemli kontuna dönerek

söylemişti.

"Bir şey daha var. Yüce Kont," dedi Erak, Skandıya lideri tekrar ona doğru

dönerken. "Slagor'un bir hain olduğunu ortaya çıkardıktan sonra, Temuçiler'in sayısını biraz azaltabilir miyiz? Böylece buraya

geldiklerinde daha az düşmanla savaşırız."

"İyi fikir," dedi Ragnak, "ama risk almayın. Hainin kimliğini öğrenmem gerek ve Temuçiler tarafından öldürülürseniz bıını bilemem."

"Neden onları gemilere almıyoruz?" dedi kendim durduramayan Wıll.

Skaııdıya lideri, karşısında bir akıl hastası varmış gibi süzdü onu.

"Delirdin mi sen?" dedi. "Erak'ın Temuçiler'i esir alıp buraya getirmesini mi öneriyorsun? Herifleri kilit altına almamız gerekir kı bu

da adamlarımızın savaş hattından uzak kalınası demek."

"Buraya değil," dedi Will, dönüp Erak'a hitap ederek. "Şu Fallkoık Adası'nda gemilerden inmeleri için bir bahane bulamaz mısın? Bırakalım

orada kalsınlar."

Salona bir kez daha hâkim olan sessizlik, bu kez Eıak'ın genizden gelen,

yoğun kıkııtısıyla bozuldu. "Hey, ne harika bir fikir bu!" dedi, çocuğa sevgiyle gülümseyerek. "Şu... süvari bozuntularını... Akbaba Boğazı'ndan geçirmemiz halinde, birkaç saatliğine kıyıya yanaşmamız için yalvar yakar olacaklarına eminim. Yılın bu zamanı oralar aşın dalgalıdır; içlerinin

dışlarına çıkacağı kesin!"

Ragnak, düşünceli bir tavırla çenesini sıvazladı. "Bu Temu- çi denen herifler, deniz üstünde seyahat etmeye alışkın değiller sanırım?" dedi, Halı'a dönerek.

Orman Muhafızı, başım salladı. "Kesinlikle öyle. Yüce Kont."

Ardından Ragnak, bakışlarını Halt'tan çırağına çevirdi. "Şu senin oğlan, tam da Orman Muhafızlarından beklenen cinsten düzenbazlıklar bulmada

oldukça yetenekli."

Bir elim hafifçe Will'in omzuna koyan Halt, kayıtsızca "Onunla gurur duyuyoruz. Yüce Kont," dedi. "İleride çok ba- şanlı olacağına

inanıyoruz."

Ragnak, bitkin bir ifadeyle başını salladı. Bu tür komplolar ve karşı

komplolar onun boyunu aşıyordu. Elini sallayarak Eıak'a gitmesini işaret

etti.

"Gemilerini hazırla ve yola koyul," dedi. "Temuçiler'i Fall- kork Adası'na bırakıp geri dön." Sorun onun açısından hallolmuştu ama

Slagor'ım son ve çaresizce bir itirazı daha vardı.

"Yüce Kont! Bunlar beni suçlayanlar! Hepsi de işin içindeler! Kendi

iddialarını doğrulasınlar diye onlan yalnız gönderemezsin! "

Ragnak, duraksayarak "Öyle olsun," dedi ve müdürüne döndü. "Borsa, bağımsız bir şalüt olarak sen de onlarla git." Ardından Slagor'a dönerek konuyu bağladı, "Sana gelince, dua et ki Kumlu Dere Koyu'nda bir tek Temuçi askeri bile olmasın."

OTUZ

Gemisinin arkasındaki şekle bir göz atan Erak, kendini bir kez daha

gülmekten alamadı.

Adamın bakışlarını ve ona güldüğünü fark eden Halt, ekşi bir ses tonuyla,

"Bir süre sonra etkisini kaybediyor olmalı," dedi.

Bu kez otuz ıkı dişim birden gösterircesine bir kahkaha atan Erak, başını hayır anlamında salladı. "Benim için kaybetmiyor," diye cevap verdi neşeyle. "Her bakışımda ayrı bir keyif alıyorum."

"Skaıidiyahlar'rn bu kadar canlı bir espri anlayışları olmasına çok

sevindim," dedi suratını asan Orman Muhafızı. Birkaç Skandıyali gemicinin

de usulca sırıttığını fark etmesi, huysuzluğunu iyice arttırmıştı. Ancak gerçekten de gülünecek haldeydi. Orman Muhafızı peleriniyle giysilerini

çıkarmış ve Skaıidiya kıyafetleri giymişti. Koyun derisi yelek, kısa bir

kürk pelerin ve dizden aşağıda kalan kısmı deri bağcıklarla bacağının

etrafına sarılmış yün bir pantolon. En azından olması gereken buydu, yani dizden aşağısının bacağa sarılı olması. Ancak

Halt'ıın vücudu sıradan bir Skandiyalı'ya kıyasla oldukça ufak kaldığı

için, kalçalarından itibaren vücuduna bağlanmak zorunda kalan pantolonu,

kasık bölgesinde korkutucu bir görüntü sunarak sarkıyor, koyun derisi

yeleği ise, içine bir kişi daha girebilirmiş gibi, gevşek bir şekilde

sallanıyordu.

"Senin yüzünden," diye yanıtladı Erak. "Skaıidiyalı kılığına girmeyi sen istedin."

"Sana söyledim," diye mırıldandı Halt. "Temuçiler, sınırın oralarda bizi kovalarken yüzümü net bir şekilde gördüler. Öyle olmasa bile. Orman

Muhafızı kılığına girmiş biriyle irtibat kurmaları için hiçbir neden

yok."

"Ben de öyle duydum," dedi, hâlâ sıritmakta olan Erak. Önündeki yön halkasına doğru eğilerek mıknatıs taşını1 kontrol etti ve halkayı

mıknatısla uyumlu olacak şekilde düzeltti. Ardından da önlerindeki kara

parçasına doğru uzanan denizin derinliğini ölçtü.

"Güneydoğudan doğuya," dedi kendi kendine ve sesini yükselterek adamlarına seslendi.

"Gözlerinizi açın bakalım! Şu kara parçasının arkası Kumlu Dere Koyu!"

Skandıyalılar, silahlarının el altında olup olmadığını kontrol ederken, geminin güvertesinde bir hareketlenme yaşandı. Erak'ın başını sallamasıyla beraber, direğin tepesindeki gözcü, mesajı hemen yakınlarında seyreden diğer iki kurt gemisine iletti. Gülmemek için kendini zor tuttuğu belli olan Erak, pek de nazik olmayan bir şekilde Halt'u dürttü.

* Denizciler, pusula bulunmadan önce denizde yönlerini bulmak için mıknatıs taşını kullanırdı. Mıknatıs taşı tahta üzerine konur, su dolu bir kaba salınırdı. Kuzey güney hattı böylece bulunmuş olurdu. (Ed. N.)

"Miğferini taksan iyi olur," dedi, bütün Skaıidiyalı savaşçıların giydikleri boynuzlu, devasa miğfere uzanırken yüzü iyice kararan Orman Muhafızı'na.

Miğfer, Skandiya kostümünün üzerinde en çok taıtıştıklari parçası olmuştu. Eıak, bir Skandiyalı'nın asla miğfersiz sokağa çıkmayacağını iddia etmiş, Halt'un da kesinlikle miğfer takması gerektiğim belirtmişti. Gelgelelim Skandiya miğferleri, Hah'un son derece normal boyutlarda olduğunu düşündüğü kafasına aşırı büyük geliyordu. Erak'ıı bulabildiği en küçük miğfer bile başında sallanıp duruyor, kulaklarıyla gözlerini

örtüyordu. Kumaşlardan yaptıkları minik atkalari içme yerleştirdikleri miğfer, şimdi Halt'un kafasında şöyle böyle dengede duruyordu. Ama geminin her sarsılışında, garip bir şekilde bir o yana bir bu yana doğru savruluyordu.

Hah, Skandiyalılar'ın gizlemeyi başaramadıkları keyifli bakışları arasında, miğferini dikkatle başına geçirdi. Sefere Ragnak'ın emriyle katılan Borsa, başım sallayıp kıkirdadı. Hiç savaşmamış olan müdür, kendisinin bile savaşçıya daha çok benzediğinin bilincindeydi.

"Boşa kürek çekiyor olsak bile," dedi neşeyle, "bu sahneyi izlemeye değerdi."

Halt, öfkeyle arkasına döndü. Hata etmişti. Başının sarsılmasıyla beraber yerinden çıkan miğferi, gözlerim kapatacak şekilde öne düştü. Gülünç başlığı düzeltip Skandiyalılar'ın bastırılmış kahkahalarına teslim olurken alçak sesle küfretti.

Gemi o ana dek yan taraftan vuran rüzgârın eşliğinde ilerlemişti. Ancak Eıak, Kurt Rüzgârı in kara parçasının etrafından geçirmeye hazırlanırken, kocaman yelkenin toplanıp çaprazındaki direğe sanimasından ötürü, telaşlı bir hareketlenme yaşandı güvertede.

Tayfalarin suya doğruuzattıklanriuzun, ağır kürekler, yuvalarında tıkırdadı. Rotasından sapacak vakti bulamayan gemi, düzgün, ahenkli çekilen küreklerle ilerlemeye başladı. Arka tarafa bir göz atan Halt, diğer gemilerin de aynı durumda olduğunu fark etti. O sırada yeniden

savrulup önünü kapatan miğferini tiksintiyle çıkarıp güverteye fırlattı.
Bir yorumda bulunacak mı diye Eıak'a meydan okuyan, düşmanca bir bakış fırlattı. Skaıidiyali ise omuz silkip gülümsemekle yetindi.
Gemiler, artık burnun etrafını neredeyse dönmüştü. Geminin ilerleyişiyle ilgili bir görevi bulunmayan tayfaların başlan, kumsalın boş olup olmadığını -ya da bir Ternuçi savaşçı grubunun onlan bekleyip beklemediğim- görmek üzere hevesle öne uzanıyordu.
İnsanı bıktıracak kadar ağır bir şekilde burnun etrafından dolandılar ve önlerindeki kumsal, adım adım gözler önüne serildi. Kumsala ilk baktığında Temuçiler'e dair bir işaret göremeyen Halt, kamına bir ağrı saplandığını hissetti. Ama şimdilik kumsalın yalnızca güney ucu görülüyordu ve biraz daha ilerledikçe bazı tayfaların hafifçe ıç geçirdiği duyuldu. Halt'un karnindaki sıkıntı da yerini birden heyecan dolu bir memnuniyete bırakıverdi.
Orada, kumsalın ortasında, üç Ternuçi bölüğü hazır bir biçimde bekliyordu.
Kubbe biçimli keçe çadırlar, düzenli sıralar halinde kurulmuştu. Atlar, kumsalın bittiği noktadaki çimenlikte bağlıydı. Halt, her bölüğün altmış askerden oluştuğunu biliyordu. Bölüklerin,
kıut gemilerinde seyahat edemeyecek atlanyla ilgilenmeleri için onar

adamı gende bırakacağını tahmin ediyordu. Kumsaldan gelen ahenksiz boru

sesi, Temuçiler tarafından fark edildiklerinin bir göstergesiydi.

Slagor'un ihanetinin kanıtım kendi gözleriyle gören Borsa, kederli bir

tavırla başını salladı. "Bunun gereksiz bir zaman kaybı olmasını umut ediyordum," dedi üzüntülü bir sesle. "Bir Skandiyalnin vatanına ihanet edebileceği gerçeğini kabullenmekte zorluk çekiyorum."

Borsa yanlarından uzaklaşınca. Halt ve Eıak, karşılıklı bakıştılar. Eıak, omuz silkti. Boısa'ya kıyasla olayları daha olumsuz algılayan bir

yaradılışı vardı; üstelik Slagoı'u müdürden çok daha iyi tanıyordu.

"Kesin emin olma zamanı," dedi usulca ve dümen küreğine asılarak Kurt Rüzgârı ’nm pruvasını dosdoğru kumsala çevirdi. Anlaştıkları üzere, diğer iki gemi geride kalmıştı; kürekçiler, gemileri rüzgâra ve dalgalara karşı aynı konumda tutmak için, kumsalın iki yüz metre kadar açığında yavaş,

sakin bir tempo tutturmuştu. Ok menzili içindeydiler ancak küpeşteler

boyunca yerleştirilen yuvarlak, kocaman Skaııdıya kalkanları, denizcileri herhangi bir Temuçi saldırısından koruyordu.

Kurt ruzgarindakiler ise o kadar şanslı değildi. Gemileri dosdoğru kıyıya doğru gidiyor, her kürek darbesi onları, ani bir Temuçi saldırısı

karşısında iyice savunmasız kılıyordu.

"Kafaları öne eğin," diye gürledi Eıak, kürekçilerine doğru. Gereksiz bir uyarıydı bu. Vücutlarının hiçbir noktası korkulukların üzerinde kalmasın

diye iyice büzülmüşlerdi zaten kürekçiler. Halt, Erak'ın sağ elinin ara

ara dümen küreğinden

ayrilarak neredeyse bilinçsiz bir biçimde hemen yanında asılı duran ağır

savaş baltasının sapına dokunduğunu fark etti.

Kumsalda da bıı hareketlenme başlamış, yanın düzine Temuçi askerinden oluşan bir gmp, kıyıya kadar gelmişti. Arkalarında kalan bölge verilen emirlerle çınlıyor, takım liderleri adamlarım kurt gemilerine binmeleri için hazırlarken, bölükler bir araya geliyordu.

Su, kıyının yakınında bile oldukça derindi. Kurt gemileri, bir metre derinliğindeki sulara bile yanaşabilecek şekilde tasarlanmıştı elbette, ancak Temuçiler'in bundan haberleri yoktu. Halt ile Eıak, düşmanı belli bir mesafede tutmanın daha doğru olacağını düşünüyorlardı. Sahille aralarında yirmi metre kaldığında, Erak'ın verdiği kısa komutla birlikte geminin bir tarafındaki kürekler içeri çekildi.

Erak'ın başıyla işaret verdiği ikııcı kaptanı, dümen tekesi- ne koşturdu. Hemen sonra kıyı tarafına geçen kaptan, fııtina- lan bastıran o tanıdık sesiyle kükredi.

"Kıyıdakileıe selam!" diye seslendi ve sesinin şiddeti hemen yanındaki Hah'uıı birkaç adım gerilemesine neden oldu.

Kıyıdaki küçük grubun ortasında duran Temuçi askeri, avuçlannı açarak seslendi.

"Adım Or'kaın, bu birliğin komutanıyım," dedi. "Slagor nerede?"

Hah, arkasından hızla ıç geçirildiğim duydu ve dönüp baktığında, Borsa'nın kederli bir ifadeyle başını iki yana salladığını fark etti.

Skandiyali askerlerden bazılaıı da Slagor'un ihanetinin tartışmasız

ispatı karşısında bakışıyordu.

* Dümen basma takjlıp dümenin istenilen tarafa basılması için kullanılan

demir veya ağaçtan yapılmış kol. (Ed. N.)

"Sessiz olun!" diye bağırdı Halt. Bunun üzerine savaşçılar, hemen kayıtsız bir ifade takındılar. Erak, Borsa ve Halt ile üzerinde

anlaştıklaıı hikâye doğrultusunda cevap veriyordu şimdi.

"Yüce Kont Ragnak, hareketlerimizden şüphelenmeye başladı. Slagor'un bu sefere eşlik etmesi çok tehlikeliydi. Kendisi bize Fallkoık Adası'nda

katılacak."

Temuçi liderleri arasında süratli bir fikir alışverişi yaşandı.

"Bundan hoşlanmadılar," diye bıyık altından mırıldandı Erak.

"Hoşlanmaları gerekmiyor. İnansınlar, yeter," dedi Halt aynı alçak ses tonuyla. Birkaç dakikalık tartışmanın ardından, Or'kam gruptan ayrilarak

yemden seslendi.

"Biz Slagor'u bekliyorduk. Size güvenebileceğimizden nasıl emin

olabiliriz? Bize bir mesaj bıraktı mı? Bir parola falan?"

Üç lider, endişeyle bakıştılar. İşte koıktuklari başlarına gelmişti.

Slagor ile Temuçiler arasında bir çeşit şifre bulunması halinde, planları bozulacaktı. Elbette kı esas amaca ulaşılmış, Slagor'un ihaneti

kanıtlanmıştı. Ancak hazır buradayken, hiçbir kayba uğramadan düşman

hatlaıindan yüz elli savaşçıyı eksiltme şansım kullanmak istiyordu her

biri.

"Blöfyap," dedi Hah hızla. "Slagor'u bekliyor olduklarını söyledi bile, yanı ortada bir parola falan yok." Erak, başıyla onayladı. Fikir aklına yatmıştı.

"Bana bak, süvari!" diye yeniden gürledi Erak. "Parolaya falan ihtiyacım yok benim. Buraya sizi almaya geldim. Ve bu esnada kendimi riske

atıyorum! Gemiye binecekseniz biriin.

Eğer bmmeyeceksenız, Ragnak'a karşı vereceğiniz küçük savaşınızda sizleri yalnız bırakarak baskına gidiyorum ben. Seçiminizi yapın bakalım!"

Kumsalda bir kez daha telaşlı tartışmalar yaşandı. Or'kam'ın

hareketlerindeki tereddüt göze çarpıyordu; Temıiçi savaşçısı, başka

olasılıkları değerlendiriyor gibiydi. Keskin gözleriyle kurt gemisine son bir bakış fırlattıktan sonra, gemilerde gördüğü iskelet gibi zayıf

kürekçilerin zararsız olduğuna inanmıştı.

"Öyle olsun!" diye seslendi. "Getirin şu gemileri de binelim."

Ama Eıak başını iki yana sallıyordu.

"Sizi filikalarla gemilere çıkaracağız," diye seslendi. "Burada kıyıya yanaşanlayız."

Or'kam öfkeli bir el işareti yaptı. İşlerin istediği gibi

ilerlememesinden hiç hoşlanmadığı belli oluyordu.

"Ne diyorsun sen be?" diye bağırdı. "Slagor'un gemisini tam burada kıyıya yanaştırdığına şahit oldum ben!"

Yan tarafa geçen Erak, kumsaldan ok atılması halinde tamamen savunmasız

kalacak şekilde küpeştenin üstüne çıktı.

"Dikkatli ol," diye mırıldandı Halt, dudaklanm oynatma- maya çalışarak.

"Söyle bakalım, süvari," dedi Erak iğneleyici bir sesle, "Sla- gor gemisine elli savaşçı bindirip denize de açılmış mıydı?"

Temıiçi lideri, Erak'ın dediklerini aklında tartarken, bir sessizlik yaşandı. Adamın duraksadığını fark eden Erak, bir adım daha ileri gitti.

"Eğer kumsala yanaşır ve adamlarını gemiye bindirirsem.

bıı gemiyi bir daha yüzdüreıueyiz. Özellikle de sular bu hızla

çekilirken."

Sözleri, beklenen etkiyi göstermişti. Or'kam gönülsüzce, aıılaştıklanm

belirten bir işaret yaptı.

"Öyle olsun," diye seslendi. "Bir seferde kaç kişiyi alabilirsiniz? "

Erak'ın tuttuğu nefesini bırakmayı ertelemesi gerekecekti.

"Sekizer adamdan üç filika," diye seslendi. "Bir seferde yirmi dört kişi."

Or'kam, başını salladı. "Pekâlâ Skaıidiyah, filikaları gönderin."

Yardımcılarina dönerek, savaşçıları filikalara binecek şekilde düzene

sokmalarını emretti. Kurt Rüzgârı'nin güvertesindeki Eıak, diğer kurt

gemilerine yaklaşıp filikalanin kıyıya göndermelerim işaret etmeye

başlamıştı bile.

OTUZ BİR

Pozisyonikı... fırlat!" diye bağırdı Will. Neredeyse aynı

çıkan vızıltı, tüm sahayı doldurdu. Wıll ile Horace, aradaki sahanın

üzerinden bir kavis çizerek aniden ortaya çıkan hedefe saplanan koyu

renkli ok bulutunu keyifle izledi.

Okçu hattının birkaç metre gerisindeki eski ve kınk bir el arabasında

oturmakta olan Evanlyn, çalışmayı ilgiyle izliyordu.

Hedefin yakınlarina düşen oklardan o kendine has, yumuşak saplanma sesi

çıktı.

"Kalkanlar!" diye gürledi Horace. Okçuların arkasından öne doğru çıkan askerler, sol kollarındaki dikdörtgen şeklindeki ahşap kalkanlari, hem

yaylarına yeni oklar takan okçuları hem de kendilerini koruyacak şekilde

kaldırdılar. Savaşçı çırağının aklına, atış talimlerinden birini izlerken gelmişti bu fikir. Will, arkadaşının önerdiği yardımı hevesle kabul

etmişti. Yalnızca yüz okçusu olduğu için, birini bile kaybetmek

istemiyordu.

Hızla etrafına bakman Will, adamlarının bir sonraki atışa hazır

olduklarini fark etti. Bakışlarim hemen idman sahasına çevirerek bir

sonraki hedefin belirmesini bekledi.

işte! Arkasındaki Skaııdıyalı işçilerin asıldıkları halatlar sayesinde,

çimlerin içinde bir diğer he def belirmişti. Okçuların hazır olıp

olmadıklanna bakan Will, az kalsın gözden kaçılıyordu onu. İçinde büyüyen küçük panik dalgasını hissetti. Çalışmanın hızına yetişemiyordu.

"Hazır!" diye seslendi, sesinin çatlamamasını umut ederek; kalkan taşıyıcılaıı geri çekildi.

"Yarim sağ! Pozisyon üç... fırlat!"

Oklar, yine vızıltılar eşliğinde fırlatıldı. İdman sahasını gölgeye boğan bir ok bulutu, hedefin etrafını kalbura çevirdi. Çimlerin içinden daha

yakınlardaki bir diğer hedefyiikselme- ye başlamıştı bile.

"Kalkanlar!" diye seslendi Hoıace ve okçular bir kez daha koruma altına girdi. Adamlarına seslenen Hoıace, verdiği emre bizzat uyuyor ve geniş

Skandiya kalkanlarindaıı biriyle WiU'i kollıyordu.

"Hadi aııa, hadi," diye mınidandı Will. Adanılarin yeni oklariıı kirişe yerleştirmelerini izlerken, ağırlığım bir ayağından diğerine

kaydıriyordu. Liderlerinin sabırsızlığını fark eden okçular, hızlanıp

telaşlanınca, bazı sakarlıklar yaşandı. Üç okçu, kirişe yerleştirmek

üzere olduktan oklarım düşürdüler; ne yapacağiıı bilemeyen diğerlen ise

acemice hareketlerle kıvranıyordu. Hayal kıiiklığına uğrayan Will, hazır

olanlarla devam etmesi gerektiğine karar verdi. Gözleri yeniden hedefe

kaydı. Ama hedefi taşıyan halatçılar iyice hızlanmıştı artık; düşman,

dörtnala üstlerine hücum ediyor gibiydi. Aradaki mesafe, Will'in ani bir

değerlendirme yapamayacağı kadar hızlı bir şekilde kapanmıştı.

Adamlariyla ilgilenirken dikkati dağılan liderin savaş sezgileri, yerle

bir olmuştu.

Okçu hattının ucuna ıışa edilmiş alçak bir platformdan ibaret olan komuta noktasından çıktığında, burnundan soluyordu Will.

"Silah bırak!" diye seslendi. "Mola veriyoruz."

Yaşadığı gerginlikten ötürü terden sirlsıklam olduğunu fark ederek,

pelerininin ucuyla alnını sildi. Geniş kalkanı yere bırakan Horace,

arkadaşına katıldı.

"Sorun nedir?" diye sordu.

Wıll, yenilgiyi kabullenmiş bıı edayla başını sallayarak, "Umut yok,"

dedi. "Hem hedefleri hem de adam-lari aynı anda izleyemiyorum, dikkatim dağılıyor. Adamlari izleyip hazır olduktan an bana bildirmen gerek."

Horace, kaşlarını çattı.

"Yapabilirim aslında," dedi. "Ama çatışma sırasında kalkanla seni koruyor olacağım; yani benim de düşmanı gözlemem gerekiyor. Delik deşik olmak

istiyorsan, o ayrı tabii."

"Eh, bunu birinin yapınası gerekiyor ama!" dedi Will öfkeyle. "Daha Kaijin leıi işin içine sokmadık bile ama her şey şimdiden arapsaçına

döndü!"

Halt, onlara kajinleıden söz etmişti. Altmış kişilik her Temuçi süvari

grubunda, birer tane keskin nişancı bulunuyordu. Kaijin 'lere düşman

komutanlarını ortadan kaldırma görevi veriliyordu. Keskin nişancıları

etkisiz hale getirmek, WiH'iıı göreviydi. Beklenmedik bir anda çimlerin

içinde belirmeleri için Kaijin leıi simgeleyen küçük hedef tahtaları

hazırlatmıştı. Ama dikkati kendi okçularıyla düşman arasında dağıtırsa,

keskin nişancıları saf dışı bırakma şansı çok azalacaktı.

Üstüne üstlük, keskin ıiişancılarin karşı atışlarıyla vurulma ihtimali

çok daha yüksekti.

"Ben yapanın," dedi Evanlyıı ve çocuklar başlarını çevirip kıza döndüler.

Evaıılyn, arkadaşlarinın yüzünde beliren şüpheli ifadeyi görebiliyordu.

"Bunu yapabilirim. Okçulan gözler ve hazır olduklannda seslenirim."

"Ama bu, savaş hattında olman anlamına gelir!" diye derhal ıtıaz etti Hoıace. "Orası çok tehlikeli!"

Evanlyıı, başını iki yana salladı. Will'in, teklifine henüz itiraz

etmediğim fark etti. Onun öneriyi şimdilik aklında tarttığını

görebiliyordu. Kimse karşı çıkamadan hızla devam etti.

"Okçular aslında ön hatlarda yer almıyor. Hattın gerisinde olacak ve bir siperle topraktan bir tümsek tarafından korunuyor olacaksınız. Uç tarafa, komuta noktasının hemen altına, benim için bir sığınak ıışa edin. Orada

düşman oklanna karşı güvende olurum. Sonuçta düşmanı değil kendi

adamlaıimızı görmem yeterli."

"Ama ya Temuçiler hatlarimızı aşarsa?" dedi Hoıace. "Tam ortalannda kalacaksın!"

Erianlyn, omuz silkti. "Temuçiler'in hattı yarmalan halinde, nerede

olduğumun bir önemi yok. O takdirde hepimiz öleceğiz nasılsa. Hem diğer

herkes risk alirken, ben neden almayacakmişım?"

Horace'ın aklı, çünkü sen bir kızsın şeklinde bir cevap vermeyecek kadar

başındaydı. Hem kızın haklı olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Ancak ikna

olmamıştı. Will'e döndü.

"Sen ne diyorsun. Will?" Arkadaşının da onunla aynı fikirde olduğunu düşünüyordu, dolayısıyla Will'den acele bir yanıt gelmeyince, şaşkına

döndü.

"Bana kalırsa," dedi Will ısıılca, "işe yarayabilir. Hadi bir deneyelim."

"Hazır," dedi Evanlyn sakin bir sesle. Will ile Horace'ıı üstünde durduklaıi platformun arkasına çömelmişti.

"Hazır!" Bu kez Hoıace'dı bağıran. Kalkan taşıyıcılar, okçuların yanında tek dizlerinin üzerine çöktü.

"Sol, sol! Pozisyon bir... fylat!"

Hatalı bir emir vermişti ve buııuıı farkındaydı Wıll. Emri biraz erken

vermiş, adamlann bazılan doğru dürüst nişan alacak fırsatı bile

bulamamıştı. İçinden kendi kendine küfretti. Horace'm kalkancılara

bağırdığını ve hedefe saplanan oklardan çıkan vı- zıltılan duydu; ıska geçip kısa düşenleıinkileri de.

Ama artık başka bir tehlike yaklaşıyordu. Bir sonraki geniş hedef tahtası havaya kalkıp üstlerine doğru gelmeye başladığında, küçük bir hedef çıktı ortaya. İnsan boyunda olan tahtayı vurmak, Will'in göreviydi. Kirişe

yerleştirip fırlattığı oku, tam da Evaniyn'in "Hazır!" diye seslendiği anda hedefe saplandı. Hoıace kalkancılara çekilmelerim emrederken, Will

de dikkatini hızla yeniden ana hedefe verdi.

"Sol! Pozisyon üç..." Durdu ve bir düzeltme yaptı. "Yarım aşağı..."

Adamlar pozisyon alıncaya kadar beklemek için kendim zoıiadı ve haykırdı:

"Fııiat!"

Verdiği yön tarifi bu kez doğruydu; oklarin çoğu ya hedefe saplanmış ya

da hedefin hemen yakınına düşmüştü. Karşılarında-

onlara hücum eden bir süvari birliği olması halinde, birçoğu hayatını

kaybetmiş olacaktı.

"Kalkanlar!" diye gürledi Horace ve aynı manzara bir kez daha

tekrarlandı.

WiH'in yorgun eh havaya kalkıp "Silah bırak," dedi ve Horace emri yüksek sesle tekrar etti. İki saattir küçük molalar hariç aralıksız idman yapan

okçular ve kalkancılar, dinlenmek için memnuniyetle çimlerin üzerine

serildi.

Horace, WıH’e bakarak sıittı ve "Fena değil," dedi. "Yirmi beş hedeften yirmisini kalbura çevirdik. Ve sen de bütün Kaijin'lni hakladın."

Geniş tahtalarin her birine yapışık duran küçük hedefler, Kaijirileri

temsil ediyordu. Hem adamlarını hem de düşmanı kontrol etmekten kurtulan

Will, keskin nişancıları kolaylıkla avlamıştı.

"Doğru," dedi Will, "ama karşı saldın yoktu."

Gösterdiği performanstan içten içe memnun kalmıştı. Ana grubun menzili

ile oklanıı izleyeceği yol gibi dikkat dağıtıcı unsurlara karşın, iyi

atışlar yapmıştı.

Horace ile Evaıiiyıı'e dönüp sınttı. Eski dostluklarının yeniden

canlanması hoşuna gitmişti.

"İyi ış çıkardınız," dedi. Sesim yükselterek ekledi. "Yarım saatlik bir ara verelim."

Okçular, memnun mıriltılar eşliğinde, varilleıce içme suyunun onlaıi

beklediği yöne doğru hareketlendi. Will'in arkasından tanıdık bir ses

geldi.

"Bugünlük paydos edebilirsiniz. Yeterince çalıştınız."

Arkalarını dönen üç arkadaş, karşılarinda Halt'u buldular. Kumlu Dere

Koyu'nda ne olup bittiğini çok merak eden Wıll, kendim daha bir canlanmış

hissetti.

"Halt!" diye hevesli bir çığlık kopardı. "Neler oldu? Temu- çiler orada mıydı? Planı uygulamayı başardınız mı?"

Ama Orman Muhafızı'nın eli, karşılaşacağını bildiği soru yağmurundan

kurtulmak üzere havaya kalkmıştı bile. Halt'un, gördüklerine canı

sıkılmıştı.

"Evaniyn'i neden bu işe karıştırdmiz. Will?" diye sordu. Genç adamın gözlerindeki tereddüdü görmüştü Halt; Will'in çenesi kararlı bir ifadeyle gerildi.

"Çünkü ona ihtiyacım var. Halt. Adamları gözleyecek, hazır oldıklaıinda bana haber verecek birisine ihtiyacım var. O olmadan sistem işlemiyor."

"Başka biri yapamaz mı bunu?"

"Güvenebileceğim başka birini düşünemiyorum. Soğukkanlılığım

yitirmeyecek, paniğe kapılmayacak birini istiyorum."

Halt, düşünceli bir ifadeyle sakalını sıvazladı. "Evaniyn'in

paniklemeyeceğini nereden biliyorsun?"

Cevap, vakit kaybetmeden geldi.

"Çünkü Keltika'da paniklememişti; köprüdeyken."

Halt, önündeki üç genç yüzü inceledi. Üçü de hazır, üçü de kararlıydı.

Will'ın haklı olduğunu biliyordu. Onun güvenebileceği birine ihtiyacı

vardı.

"Pekâlâ, öyleyse," dedi. Üçlünün gözlen neşeyle parilda- dığııda ekledi:

"Ama etrafa gülücükler saçmayın. Vurulursa, durumu babasına açıklaması gereken kişi benim."

"Neyse, Temuçiler'den ne haber?" diye sordu Will. "Kumlu Dere Koyu'ndalar mıydı bari?"

Slagor'un entrikalarından söz edilmesi üzerine, Evaniyn'in yüzündeki

tebessüm kaybolmuş, yerini endişeli bakışlara bırakmıştı.

"Oradalardı," dedi Halt çabucak, kızın en derin korkulannı dağıtarak. "Ve karşılarında Slagoı'ıı bulmayı beklediklerini de açıkça belU ettiler."

Rahat bir nefes alan kıza dönerek başını salladı. "Bu durum, işleri sizin açınızdan farklı bir hale sokuyor. Prenses."

"Ragnak'ın yemini hâlâ geçerli," dedi Evanlyn kayıtsızca.

"Doğru," dedi Halt. "Ama en azından biz Temuçiler'i gen püskürtünceye dek harekete geçmemeye ikna oldu." Evanlyn, elleriyle belli belirsiz bir işaret yaptı.

"Yalnızca erteledi, hepsi o."

"Ertelenen sorunlar, genellikle kendi kendilerine çözülür," dedi Halt, kolunu kızın ince omuzlarina atıp. Evanlyn, Orman Muhafızı'na gülümsedi.

İçinden hiç gülmek gelmiyordu gerçi.

"Öyle olsun," diye yanıtladı, "ama bana soracak oluşan, 'Prenses'

hitabını kullanma derim, Halt. Ragnak'a varlığımı her fırsatta

hatırlatmanın bir anlamı yok."

Başını sallayan Orman Muhafızı, "Hatamı kabul ediyorum," dedi. Ardından, yalnızca Evaniyn'in duyabileceği, alçak bir sesle ekledi. "Bu arada -

bundan ona söz etmene gerek yok ama - şu lanet olası Temuçiler'den

kurtulduğumuz anda, Eıak seni gemisine bindirip buradan götürecek."

Evanlyn, umut dolu gözlerle bakışlarını Halt1 a doğru kaldırdı.

Kızın gözlerine bakan Orman Muhafızı, anlamlı anlamlı başını salladı.

Gözlerini idman sahasının diğer ucunda beliren Eıak'a çeviren Evaıılyn,

uzanıp Halt'un yanağına küçük bir öpücük kondurdu.

"Teşekkürler, Halt," dedi usulca. "En azından artık bir şansım olduğunu biliyorum."

Orman Muhafızı, omuz silkip kıza gülümsedi. "Ben de bunun için

buradayım," dedi; kızın gözlerinin yeniden umut ışığıyla dolması, onu çok memnun etmişti. Evaıılyn son bir kez gülümseyerek dairesine çekildi.

Halt'un bulduğu olası çözüm üzerine rahatlamıştı ve bir süreliğine yalnız kalma ihtiyacı duyuyordu.

Hedefleri taşıyan Skaıidiyalılar'dan bazıları, yaklaşan Eıak'a sesleniyor ve Kumlu Dere Koyu'nda işlerin nasıl gittiğim soruyordu. Eıak Slagor'un

ihanetini onaylayınca, öfkeli mırıltılar duyuldu ve Slagor'un kilit

altında tutulduğu Mekân'a doğru karanlık bakışlar atrldı.

"Temuçiler'den ne haber, Eıak?" diye sordu Will. "Fallkork Adası'nda kıyıya çıkmaya nasıl ikna ettiniz oıılan?"

Erak'ın kahkahası idman sahası boyunca çınladı. "Yerlerinde kalmalan için amma da mücadele verdik!" dedi toplanan dinleyicilere. "Karaya çıkmak için

adeta birbirlerini ezdiler."

Etrafındaki Skandıyalılar kahkahasına eşlik ederken, anlatmaya devam

etti. "Rüzgârın geriden vurduğu, sancak tarafındaki keskin akıntının Boğaz'dan gelen dalgalarla aynı anda üstümüze bindirdiği bir nokta

bulmayı başardım. Bu şekilde birkaç saat geçiren ateşli süvarilerimiz,

minik kuzulara dönüşüverdiler; deniz tutmuş minik kuzulara."

"Midesi bulanan yalnız onlaı değildi," diye araya girdi Halt. "Zamanında sert denizlerde çok yolculuk yaptım, ama bizi içine soktuğun o karmaşa

gibisini hiç yaşamadım."

Erak, bir kahkaha daha patlattı. "Senin şu ustanın suratı, neredeyse pelerini gibi yemyeşil kesildi," dedi Will'e.

Halt, Skaıidiyalı'ya ters ters bakıp, "En azından şu lanet olası miğfer işime yaradı," deyince, Erak'ın yüzündeki tebessüm siliniverdi.

"Evet. O konuda Goıdoffa ne cevap vereceğimi bilmiyorum," dedi.

"Miğferine iyi bakacağıma yemin ettirmişti bana. En sevdiği miğferiymiş; gerçek bir aile yadıgân."

"Eh, eskiden öyle değildiyse bile artık bir yadigâra benzediği kesin,"

dedi Halt ve Will ustasının gözlerindeki hınzır ifadeyi fark ettr.

Orman Muhafızı, başını yakınlardaki okçulara doğru sallayarak,

"Seninkilere çekidüzen vermiş gibisin," dedi.

Ustasının övgüsü karşısında Will'in ıçı mutlulukla doldu.

"Eh," dedi, sesinin sıradan çıkması için çaba harcayarak. "Fena değiliz işte."

"Gördüğüm kadarıyla daha da iyisiniz," dedi Halt. Ve az önceki önerisini

yineledi. "Dediğimde ciddiydim. Wıll. Adamlar bugünlük çalışmayı kessin. Sen de öyle. Bir ara vermeyi hak ettiniz. Tahminlerimde yanılmadıysam eğer, birkaç gün içinde uykuya çok ihtiyacımız olacak."

OTUZ IKI

Boğuk bir gürültü geliyordu kulaklara; uzaklardaki bir kumsala vuran dalgalar ya da daha da uzaklardan gelen bir gökgürültüsii, diye düşündü Will Gökgürültüsünün böyle bıı ses çıkaramayacağiıı bilmiyordu. Başı sonu yokmuş gibi geliyordu kulağa. Bir daha, bir daha tekrarlanıyormuş gibi durmaksızın devam ediyordu.

Ve şiddeti de aşama aşama artıyordu.

Yumuşak adımlarla üstlerine doğru gelen binlerce atın çıkardığı gürültüydü bu.

Wıll, birkaç kez esnettiği yayın eline tam oturup oturmadığını ve kirişin gerginliğini kontrol etti. Gözleri, Temuçi ordusunun ortaya çıkacağım bildikleri noktaya sabitlenmişti. Tepelerle denizin arasında kalan dar kıyı şeridinin çıkıntı yaparak yaklaşan orduyu görmelerim geçici olarak engellediği, bir kilometre ötelerindeki bir kara parçasıydı bu.

Yutkunmaya çalışıp başarısız olunca, ağzının kuruduğunu fark etti.

Ok kılıfına asılı duran su tulumuna uzandı ve bu yüzden köşeyi dönen ilk Temuçi süvarilerini görme şansını kaçırdı.

Etrafındaki adamlardan istemsiz bir çığlık koptu. Normal bir tempoda

ilerleyen süvariler, yan yana sıralanarak geniş bir lıat oluşturuyordu.

"Binlerce olmalılar!" dedi okçulardan biri. Will, adamın sesindeki korkuyu hissedebiliyordu. Okçu hattı boyunca bir düzine farklı noktada

benzer mıriltılar yükseldi. Aıkalarinda bulunan Skandiya saflannda ise

çıt çıkmıyordu.

Boğuk gümbürtülerin arasından, toynak sesleriyle pek de uyumlu olmayan

koşum şıkırtılaıi da duyuluyordu. İlerleyen süvariler, onlan bekleyen

sessiz Skandiya saflarına yaklaştı. Bir borudan üflenen tek bir nota

üzerine, tüm Temuçi ordusu dizginlere asılıp durdu.

Çıkan onca gürültünün ardından, havadaki sessizlik neredeyse elle

tutulabilecek kadar belirgindi şimdi.

Bir an sonra, savunmada bekleyen Skandıyali savaşçılardan muazzam bir

haykınş yükseldi. Baltalarini ve geniş kılıçlarini kalkanlara vurarak

çıkardıktan kulaktan sağır edici bir tangırtı aracılığıyla devasa orduya

meydan okuyordu Skandiyalılar. Gürültü yavaş yavaş azaldı. Atlarının

sırtında ses çıkarmadan oturan Temıiçiler düşmanlarını gözlüyordu.

"Sessiz olun!" diye seslendi Wıll okçularına. Elindeki kuvvet,

Temıiçiler'in ön saflaıina kıyasla gülünç kalıyordu. Yan yana at süren o

ilk safta altı ya da yedi yüz savaşçı bulunuyor olmalıydı. Ve aıkalarinda da onun gibi dört ya da beş birlik daha bulunuyordu. Komutanın at

sırtında beklediği ordunun ortasından bir dizi renkli bayrak sallanınca,

süvari hattının belli yerlerinden karşılık geldi. Boru bir kez daha

çalındı -farklı bir notaydı bu kez- ve ön saflar ilerlemeye başladı.

Koşum

takımlarindan çıkan sesler, bir kez daha havayı doldurdu; hemen

arkasından çeliğin çeliğe sürtünürken çıkardığı muazzam ses duyuldu.

Zayıf güneş ışığı, kınlarindan çekilen yüzlerce palanın üzerine yansıyordu.

"Göğüs göğüse dövüşecekler," dedi WiH'in yanındaki Ho- ıace usulca.

Will, başıyla onayladı "Halt'un anlattıklarını hatırladın mı? İlk

yapacaktan şey, aldatıcı bir saldın olacak; saldıracak ve Skandiyalılar'ı siperlerinden çıkarmak için geri çekiliyöı- müş numarası yapacaklar.

Skaıidiyalılaı peşlerine düşünceye dek gerçek saldırılan başlamayacak."

Bin sekiz yüz Skandıyali, denizle ormanlık tepelerin arasındaki dar ve

düz geçitte, dikkatle inşa edilmiş toprak mazgalla- nn arkasında üç

safhalinde sıralanmıştı. Temuçiler'den tarafa bakan eğimli siperlere,

düşman atlarına saplanması için uçları keskinleştirilmiş, irili ufaklı

birçok kazık yerleştirilmişti.

Halt, savunma hatlarini geçidin sol taraftaki dik, ormanlık dağlarla sağ

taraftaki deniz tarafından korunduğu, en dar noktasına kurmuştu.

Hallasholm'la savaş hattı arasında iki yüz metre ya vardı ya yoktu.

Will'in okçulan, ana savunma hattının birkaç metre gerisine kurulmuş, bıı banketin* üzerinde bekliyorlardı. Toprak kaplı hasırdan siperler,

arkalarında çö- melmiş, bekleyen okçulan o an için gizliyordu.

Hah, Erak ve Ragnak ise Skandiya hattının ortalarındaki küçük bir tümseğin üzerinde bulunan komuta noktasmdaydılar.

Temuçi ordusunda daha fazla sayıda bayrak sallandı ve ileı-

* Yamaçtan kayan toprağı yerinde tutmak için türlü yollarla yapılan dar basamak. (Ed. N.)

ley eıı süvari grubu, yavaş yavaş Skandiyalılar'ın sol kanadına yaklaşmaya başladı.

Siperlerin arkasında çömelmiş vaziyette bekleyen okçula- nn arasında telaşlı bir hareketlenme yaşandı. İçgüdüsel olarak silahlanma ihtiyacı duyan bazı okçular, önlerinde duran ok sepetlerine uzandı.

"Kafalan eğin!" diye bağırdı Wıll, her zamanki gibi sesinin çatlamamasını umut ederek. Halt, Skandiyalılar her zamanki deneme saldıılarina başlayıncaya dek okçularin kendilerini belli etmemesini istemişti.

"Topyekıin saldınya geçmelerini bekleyin, ondan sonra on- lan şaşırtacağız," demişti çırağına.

Okçularin yüzleri, genç komutanlarına çevriliydi. Adamlarına gülümsemek için kendini zorlayan Wıll, içinden İliç de gelmediği halde, bir süre daha harekete geçmeyeceklerim göstermek için yayını önündeki sipere dayadı.

Okçuların bazılan da liderlerim taklit etti.

"İyi iş çıkardın," dedi yanındaki Hoıace usulca. "Bu kadar sakin kalmayı nasıl beceriyorsun?"

"Dehşete düşmek işe yarıyor," diye bıyık altından cevap verdi Will.

Savaşçı çırağının sorusu onu şaşırtmıştı. Hoıace, endişesiz ve aldırmaz

görünen tavıılariyla adeta bir sükûnet abidesi gibi duruyordu. Bir

sonraki cümlesi, WiH'in kafasındaki bu fikri yıkıp geçti.

"Neden söz ettiğini biliyorum," dedi Hoıace. "Köşeyi döndüklerinde, kılıcımı korkudan yere düşürecektim az kalsın."

Teınuçi hücumu, hızlanarak dörtnala bir saldınya dönüştü.

Skaııdıya hattına yaklaşan grubun büyük bir kısmı, tahkimat*" ve keskin kazıklar gözlerini korkutmuş gibi davranıyordu. Atlar, birkaç saniye

Skandiya hattına paralel koştuktan sonra dönerek kendi saflarina doğru

kaçmaya başladı. Skaıidiyali savaşçılardan kaçaklara küfür ve hakaretler

yağıyordu. Savunma hattından mızrak, taş ve başka nesneler atıldı.

Birçoğu, dörtnala uzaklaşan süvarilere isabet edemeden toprağa düştü.

Sayısı yüzden az olan küçük bir grup ise Skandiya hattının sol kanadına

yaklaşmaya devam ediyordu. Üzengilere basarak öne uzanan süvariler,

kazıklara takılan atlardan gelen canhıraş feryatlara aldırmaksızııı savaş

çığlıklaıi atarak tüylü atları, toprak siperlere saldırmaya zorluyordu.

Süvarilerin Skandiya hattına ulaşan üçte ikilik bölümü kıvrımlı, uzun

palalariyla at- larının sırtından sağa sola darbeler savurmaya başladı.

Skaıidiyali savunmacılar, savaşa hevesle katıldı. Kocaman baltalar havalandı ve

daha fazla sayıda at acılı feryatlar eşliğinde devrildi.

Will, atlaıiı ıstırap dolu çığlıklaıina kulaklarını tıkamıştı. Küçük,

tüylü Temıiçi atları, Çekici ile Abelaıd'ı andıiyordu; kendi atını da

tıpkı Temıiçi atlan gibi yaralanıp korkarken gözünün önüne getirmesi, hiç de zor olmuyordu. Temuçiler'in atlarim feda etmekten kaçınmadıkları ve

hayvanlara pek de bağlı olmadıkları açıkça ortadaydı.

Yoğun çarpışma, Skandiya hattının şimdilik yalnizca bir köşesinde

gerçekleşiyordu. Birkaç dakika boyunca neler olup bittiği anlaşılamadı.

Ardindan Temuçiler, yavaş yavaş, atlarım döndürüp panUc dolu çığlıklar

eşliğinde gen çekilmeye ve Skandiyalılaı'ın açgözlülükle peşlerinden

gelmeleri için yolu açmaya başladı.

* Bir yeri düşman saldınsma karşı koyabilecek dayanıklılığa getirmek için yapılan hendek ya da siper. (E d . N.)

Bımuıila birlikte, uzaktan bakan gözler, gen çekilen düşmanın o kadar da

hızlı hareket etmediğini açıkça görebiliyordu. Hâlâ atlarının sırtında

olan Temuçilei bile dörtnala kaçmak için çaba harcamıyordu. Azar azar

gerilemek, takipçileriyle teması kaybetmemek ve onlari, giderek içinde

bulunduktan savunma hattından açık alana doğru çekmekti amaçları.

"Baksana!" dedi Hoıace birden, kılıcıyla işaret ederek. Temuçiler'iı ilk saldın gücünde yer alan birkaç yüz kişilik süvari grubu, bir dizi

bayrakla verilen işaretler sonucu, sol kanattaki savunmacılar tarafından

görülmeksizin daire şeklini almış ve dövüşen arkadaşlanıın yardımına

koşuyordu şimdi.

"Tıpkı Halt'un söylediği gibi," diye mırildandı Horace ve Will de başıyla onayladı.

Skandiya hattının ortasındaki komuta noktasında, Eıak da aynı sözleri

dile getiriyordu.

"İşte geliyorlar Hah, tıpkı söylediğin gibi," diye mırıldandı. Yanındaki Ragnak, siperlerin üzerinden endişeyle açıktaki adamlariıa bir göz attı.

Yaklaşık yüz kadar Skandiyali, savunma hattından çıkmış ve Temuçiler ile

dövüşe tutuşmuştu.

"Dediğin çıktı. Orman Muhafızı," diye onayladı Ragnak. Bu uzak noktadan, tuzağın nasıl kurulduğunu görebiliyordu. Normalde olduğu gibi savaşın

göbeğinde yer almış olsaydı, düşmanın taktiğinden haberi bile

olmayacaktı.

"Kormak soğukkanlılığım yitirmeyip adamlarinı kontrol edebilecek mi?"

diyerek Yüce Koııt'a döndü Halt. Ragnak'ıı kaşları çatıldı.

"Etmezse, ellerimde ölür," dedi kısaca.

Gözleri şaşkınlıktan iri iri açılan Orman Muhafızı, "Buna

gerek kalmayacak," dedi. Ardından dönüp, elindeki kocaman koçboyıiuzuyla hemen yanlarında bekleyen, Ragnak'ın habercisine işaret etti. "Hazır ol,"

demesi üzerine haberci, boruyu o hüzün dolu ama etkili tek notayı

çalabilmek üzere ağzına götürdü.

Bir kedi fare oyunu yaşanıyordu önlerinde. Küçük Teiiiu- çi grubu, takip

halindeki Skandiyali grubunun ön saflarinda- ki savaşçılarıyla göğüs göğıise dövüşerek çekiliyoımuş gibi davranıyordu. Savunma hatlanndan giderek uzaklaşan Skan- diyalılar ise, çılgın ve disiplinsiz bir kovalamacaya dalmış numarası yapıyordu. Bu esnada diğer Temuçi gücü de açıkta kalan Skandiyalılar'ın üstüne çullanmak üzere arkadan dolanıyordu. Ancak savaş alanında, Temuçi liderlerinin farkında olmadığı bir kuvvet daha vardı. Hah, şafaktan önce yüz Skandiyali baltacıya, vadiyi sınırlayan ormanlıktepede konuşlanmalarini emretmişti. Hızla kazılmış alçak siperlerle devrilmiş kütüklerin arkasına saklanan bu grup, arkadaşlarini gafil avlamayı planlayan Temuçiler'e sürpriz bir saldın düzenlemek için gelecek emri bekliyordu.

"İlk emri ilet," dedi Halt usulca ve koçboynuzundan vadi boyunca yankılanan tek bir uzun nota yükseldi.

Takip halindeki Skandıyalılar, birden kaçıyormuş gibi yapan Temuçiler'in gerisinde, uzun bir hat oluşturdu. Düşmanı takip etmeyi kesmişler, yuvarlak kalkaıilanyla aşılmaz bir duvar oluşturmaya başlamışlardı. Hızlı hareket edemedikleri için, ikinci Temuçi süvari dalgasının üstlerine çullanmasına ramak kalmıştı. Doğudan gelen atlılar, karşılaıinda savunma po-

zisyoıiu almış ve onları bekledikleri açıkça belli olan düşmanı bulunca, şaşkına döndüler. Hücumlari kalkan duvarında eridi ve yüz kişiden oluşan

Skandıya gücü, onların beş katı büyüklüğündeki süvari grubu karşısında

çaresiz, ateşli bir savunma vermeye başladı.

Kalkan dııvari oluşturan Skaıidiyalılar'ın prova edilmiş, uyumlu

hareketlerini izleyen, Temuçi istila gücünün komutanı General Haz'kam,

komuta noktasında kaşlaıım çattı.

"Bundan hiç hoşlanmadım," diye mıiridandı yardımcısına. "Bu vahşilerin böyle bir tepki vermemeleri gerekiyordu." Ve hemen sonra yeniden harekete geçen koçboynuzundan havayı delip geçercesine kulaklara işleyen iiç kısa

ve kesik nota çınladı. Bir tür işaret bu, diye düşündü Haz'kam. Ama neyin işareti? Ve kime yönelik?

Cevabını almakta gecikmeyecekti. Bir grup piyade, ağaçların gerisinden

çıkarak çember halindeki süvarilere arkadan saldırdığında, ana Skandıya

hattından bir gümbürtü yükseldi. Skandıya savaş baltaları, şaşkına dönen

ve beklenmedik bir şekilde bu yeni kuvvetle kalkan duvarı arasında kapana kısılan Temuçiler'ı kesip biçiyordu. Şaşırıp düzenleri bozulan ve

hücumlarının ivmesini çoktan kaybetmiş olan süvariler, vahşi kuzeyliler

için kolay hedefler oluyordu. Haz'kam, birkaç saniye içinde, savaşa

tutuşan kuvvetlerinin en az dörtte birini kaybettiğini tahmin etti. Bu

kayba bir son vermesi gerektiğini biliyordu. Habercisine döndü.

"Geri çekilsinler," dedi hızla. "Savaşı bırakıp geri çekilsinler."

Borudan çıkan notalar, savaş alanına yayılarak yüksek disiplinli Temuçi

süvarilerine ulaştı. Bu kez geri çekilirken, hiçbiri Skandıyalılaıla

temas halinde kalma numarası yapmıyordu. Savaş alanınından ayrılış hızları, önceki geri çekilme numaralarının sahteliğim ortaya koyuyordu. Birkaç dakika içinde, atlılar kendi hatlarına dönmeye başlamıştı. Disiplin ve mantık, bir an için, Skaıdiyalılar'ı terk etmiş gibiydi. Ragnak, kuvvetlerinin heyecana kapılarak geri çekilen Teıuçiler'i savunma hatlarına kadar takip etmenin -ve mutlak bir ölümün -eşiğinde olduğunu fark etti. Hızla siperlerin üstüne sıçrayarak fırtınaları bile bastıran, en gür sesiyle kükredi. "Kormak! Geri dönün! Hemen!" Koçboyıuzunuı emri tekrar etmesine gerek yoktu. Yüce Kont'un sesi, Skandiyalılaı'a rahatlıkla ulaşmıştı ve grup, korunaklı tahkimata yöneldi. Bu durumu fark eden Tennıçiler'den bazıları, palalarını kınlarına soktukları gibi arkalarını dönerek Skandiyalılaı'a doğru ok atmaya başladı.

Ama sayılan çok azdı ve artık çok geçti. Birkaç küçük yara dışında isabet alan olmadı.

Will ile Horace, karşılıklı bakıştılar. Şimdiye dek işler, tam da Halt'un tahmin ettiği gibi ilerlemişti. Ama Temuçiler'in aynı numarayı bir kez daha denemeyeceğinin garantisi yoktu.

"Bir dahaki sefere," dedi Will, "sıra bize gelecek."

O TU Z U Ç

Ordusunun ön saflarının önünde atıyla dolanan General Haz'kam, ilk grubun hatlara dönüşünü izliyordu.

Bu ilk karşılaşmada, iki yüz kadar askerin öldüğünü ya da yaralı olduğunu tahmin ediyordu. Ve bunun yansı kadar da at kaybetmişti. Altı bin

savaşçısı olan bir ordu için o kadar da önemli rakamlar değildi bunlar.

Önemli olan, Skandiyalılaı'ın tavıiydı Kaybettikleri o ilk saldın, Temuçi ordusunu değil Skandiycâılar 'm sayısını azaltmak üzere tasarlanmıştı.

Skandiyalılar, savunma hattından çıkıp atlı Temuçi okçulari için kolay

birer hedef haline dönüşecekleri açık alana dek peşlerinden geliyormuş

gibi yapmıştı.

Komutanlariyla karşılaşan Haz'kam, atının dizginlerim çekerek durdu.

Komutarilann arasındaki istihbarat şefi Albay Bin'zak'ı tanımıştı.

Albayın tedirginliği yüzünden okunuyordu. Okunmalıydı da.

Bin'zak'la göz göze gelen Haz'kam, başıyla Skandiyalılar'ı işaret ederek,

"Bana aktanlaıi bilgiler bu yönde değildi," dedi. Sesinde aldatıcı bir dinginlik hâkimdi. Atını siilen albay, komutanıyla aynı hizaya geldiğinde selam verdi.

"Ne olduğunu ben de anlayamadım, Şan Haz'kam," dedi. "Tuzağımız bir şekilde fark edilmiş olmalı. Bu şekilde tepki vermelerini beklemiyordum.

Bu..." Doğru kelimeleri aradı ve cılız bir sesle devam etti,

"Skandiyalılar'ın savaş taktiklerine tamamen aykın bir durum."

Haz'kam, başını birkaç kez salladı. Öfkesini bastırmak için büyük çaba

harcıyordu. Savaş alanında duygularını belli etmek, bir Temuçi

komutanının haysiyetine yakışmazdı.

"Şunu düşündün mü, peki," dedi nihayet, sesini kontrol edebileceğinden emin olduğunda, "ya savaş taktiklerimizi Skandiyalılar'ın kulaklaıina fısıldayan bilileri varsa?"

Bu fikri aklında tartan Bin'zak'ın kaşları çatıldı. Bu ihtimali

düşünmemişti bile. Ama şimdi Şan sözünü edince, kulağa mantıklı

geliyordu. Bir unsur dışında.

"Skandiyalılar'ın aralarinda yabancı bir komutana yer açmaları pek olası değil," dedi düşünceli bir tavırla. Haz'kam, albayına gülümsedi. Ama gözlerinin içi gülmüyordu.

"Takibi kesip kalkan duvari oluşturmalari ve ağaçların içinden sürpriz bir saldırıda bulunmalari, hiç de onlara has hareketler değil," diye işaret etti Şan. Albay bir cevap vermedi. General her dediğinde haklıydı.

"Skandiyalılar'ın yanında," diye devam etti Şan, "bir yabancının görüldüğüne dair raporlar vardı... şu lanet olası Atabiden birinin."

Temuçi dilinde "yeşil" demek olan Atabi, onların Orman Muhafızlan'na verdiği isimdi. Halt'un atlarını başanyla kaçırmasının ardından, Temuçi

liderleri, yeşilli grili pelerinleriyle ormanın bir parçasıymış gibi

görünen bu gizemli birlik hakkında

ellerinden geldiğince bilgi toplamaya çalışmıştı. Casusları, istilaya

hazırlık amacıyla son birkaç yıl içinde Araluen'e dek ulaşmış ve

araştırmalarda bulunmuştu. Ancak edinebildikleri bilgi çok azdı. Orman

Muhafızlari mahremiyetlerini koruyordu ve sıradan Araluenliler de

yabancılarla Orman Muhafızları hakkında konuşmuyordu. Araluenliler

arasında. Orman Muhafızlarının büyü ve karanlık sanatlarla

ilgilendiklerine dair batıl bir inanç yaygındı. Bu tür meseleler hakkında konuşmayı da kimsecikler istemezdi.

Düşman saflarında bir At ab i bulunduğunun dile getirilmesi üzerine.

Albay Bin'zak omuz silkti.

"Bunlar yalnızca dedikodu. Şan," diye itiraz etti. "Adamlarımdan hiçbiri tarafından doğrulanmadı."

General, albaya dik dik bakarak "Sanırım biraz önce doğrulandı," dedi ve adam önüne bakıncaya kadar da bakışlarını kaçırmadı.

"Evet, Şan," dedi albay, pişmanlıkla. Kariyerinin sona erdiğinin farkındaydı. Sesini yükselten Haz'kam, istihbarat albayını bir kenara

bırakarak toplanan diğer komutanlara hitap etti.

"Bu durum, okyanus tarafından gelmesi gereken sürpriz saldırımızın

başarısızlığını da açıklıyor," deyince, komutanlar sözlerini onaylayarak homurdandılar. Slagoı'la işbirliği yaparak düzenledikleri komplo da

Bin'zak'ın başının altından çıkmıştı. Dört gün önce Skandiya gemilerine

bindirilen yüz elli adam, yer yarılmış da içine girmişti sanki.

General bir karara varmıştı. "Bundan böyle oyun oynamak yok. Burada

yeterince zaman kaybettik. Şimdiden planın üç hafta gerisindeyiz. Bundan

sonra alışılagelmiş saldırilar yapılacak.

Düşmanı zayıflatııcaya kadar saldıracak ve hatlarını yanp içeri

gireceğiz."

Komutanlann başlan, aynı fikirde olduklarini gösteıiıce- sine öne arkaya sallandı. Haz'kam gözlerini komutanlannıı üstünde gezdirdi; adamların

kararliliklazrini, yüzlerindeki sert güven ifadesini fark etti. Temuçiler en iyi yaptıklan şeyi yapacak, hareket yetenekleriyle atlı okçularindan

oluşan muazzam kuvvetlerini kullanarak düşmanı zayıflatacaktı. Ardından,

palaları ve mızraklarıyla içeri dalıp bu işi bitireceklerdi. Ne bir

çığlık atılacak ne de savaş hilelerine başvurulacaktı.

Temuçi ordusu için sıradan bir gündü.

"Emirlerinizi verin," dedi Haz'kam komutanlarına. "Ko- mutlanmı bekleyin."

Atım döndürüp komuta noktasını kurduğu tepeye yöneldi. Normal saldırıyı

işaret eden bayraklar dalgalanmaya başlamıştı bile. Ancak aniden

arkasından gelen bir ses, durmasına neden oldu.

"General!" Bıı'zak'tı seslenen. Haz'kam'in da fark ettiği üzere, sosyal saygı ifadesi olan "Şan" kelimesinden vazgeçmiş, generaline askeri unvanıyla hitap etmişti, itibarini yitiren istihbarat albayıyla yüz yüze

gelen general, adamın konuşmasını bekliyordu.

"Utanlarla at sürme izni istiyorum efendim," dedi Bin’zak başını dimdik yukarı kaldırarak. Ulan, Temuçi dilinde altmış kişilik süvari grubuna

verilen isimdi. Haz'kam bu talebi değerlendirdi. Üst rütbeli askerler,

normalde cepheden uzak tutulurdu. Cesaret ya da bağhlıklaıını

kanitlamalan gerekmezdi. Nihayet başını sallayarak onayladı.

"İzin verilmiştir," dedi ve atim mahmuzladi

"Şimdi ne olacak9" dedi Ragnak, öfkeli bir tavırla. Bir yandan da gruplara aynlan Temıiçi süvarilerini gözlüyordu.

Halt da kıstığı gözleriyle aynı sahneyi izliyordu. "Açılış oyunları, sanırım artık sona erdi. Ciddi bir şekilde üstümüze gelecekler." Yayım uzatıp karşılarındaki süvari hattı boyunca gezdirdi. "Her biliminde

altmış süvari bulunan Ulanlari kullanıp savunmamıza hücum edecek ve biz

karşılık veremeden geri çekilecekler. Amaçları, esas saldırı öncesinde

mümkün olduğunca çok adamımızı saf dışı bırakmak."

"Saldıracaktan nokta neresi?" diye sordu Erak. Bu taktık konuşmaları, onu giderek öfkelendiriyordu. Tek istediği, bir düzine Temuçi'nin baltasının

menziline girmesiydi. Bu konuda çok beklemesine gerek kalmayacaktı sanki

Halt, boruyu taşıyan haberciye dönüp, "Okçulara 'hazır oT çağrısı yap,"

dedi. Bir kısa bir uzun çalınan bir dizi nota havaya kaıışırken, ErakTn

sorusunu yanıtladı. "Generalleri lıattı- mızın hangi noktada

zayıfladığına kanaat getirirse orası."

"Peki, onun karar vermesini beklerken biz ne yapacağız?" diye sordu Ragnak, öfkeyle. Halt, çaktırmadan gülümseyerek sabır, bir Skaıidiya

geleneği olmasa gerek, diye düşündü.

"Onları okçularimızla şaşırtacağız," dedi. "Ve bililerinin üstlerine ok attığını fark edinceye kadar, öldürebildiğimiz kadarını öldüreceğiz."

Borıı sesim duyan Will'in okçuları arasında ani bir hareketlenme yaşandı.

Wıl' adamlarının sakinleşmesi için elini kaldıip, "Başlarınızı eğin!"

diye bağırdı. Bu kez acele etmemişti ve sesi çatlamadığı için çok

memnundu. Sesimin düzgün çıkması, belki de olacaklara dair bir işarettir, diye düşündü. Komuta noktasına inşa edilen, yükseltilmiş basamağa çıktı.

Kalkanını hazırda tutan Hoıace, hemen yaninda duruyordu. Hasır siper, okçuları hâlâ gizliyordu ama zamanı geldiğinde kenara çekilecekti ve Temuçiler'in üstlerine yağdıracağı oklardan korunmaları, kalkan taşıyıcıların sorumluluğunda olacaktı.

Hoıace ve Will'in üzerinde durduğu korunmasız tümseğin hemen altındaki çıkıntı sayesinde güvende olan Evanlyn, okçu hattını net bir şekilde izleyebilmek ıçıı bölmesine çömehnişti.

Toplanan süvari birlikleri harekete geçmişti artık. Atlar, hızlarını arttırdı. Wİ11, bu kez tüm savaşçıların ellerinde birer yay taşıdığını görebiliyordu.

Önceki saldırıda olduğu gibi uzun bir çizgi oluşturmayan süvariler, bu kez bir düzine farklı grup halinde Skaıidıya hattına hücum ettiler.

Skaıidiyalılarla aralarında yüz metre kaldığında, grupların her biri kendi etrafında dönüp ayrı bir yöne doğru gitmeye başladı. Bıı yandan da bütün gruplar, Skaıidıya hatlarına ok yağdırıyordu.

Wıll, parmaklarını endişeyle önündeki siperlere tıklattı. Adamlarına emir vermeden önce, Temuçiler'in taktiğini anlamak istiyordu. Yapacakları ilk sürprizle düşmanın dengesini bozabilirlerdi ve bu şansı boşa harcamadığından emin olmalıydı.

Temuçiler'in fırlattığı oklann büyük bir kısmı, şakırtılar eşliğinde Skandiyalılar'ın kalkanlarına çarpıyordu. Ama oklarin hepsi etkisiz hale getirilemiyordu. Skandıya hatlarindan savaşçılar devriliyor ve yerlerine yaıalılan savaş hattından geriye taşıyan arkadaştan geçiyordu. İkinci ve üçüncü Skandiya hattı da kalkaıılarini yağmur gibi yağan oklardan korunmak üzere havaya kaldırmıştı artık; ön saflardaki kalkanlar ise dosdoğru üstlerine gelen oklaıı durdurmak üzere yere paralel tutuluyordu. Etkili bir manevraydı bu ama savaşçıların yaklaşan Temuçiler'i görmesine engel oluyordu. Will, yaylarını oıiıuz- laıina atarak palalarını çeken altmış kişilik bir grubun, Skandiya hattına yaptığı saldırıda bir düzine adamı katletmesini izledi. Onları çok geç fark eden Skaııdıyalılar karşı saldın için hareketlendiklerinde Temuçiler hızla geri çekilmiş ve tam da bu fırsatı beklemekte olan bir diğer Ulan, bozulan kalkan du- vaıina ok yağdırmıştı.

"Bir şeyler yapsak iyi olur," diye mıiıidandı Hoıace. Will, ar-kadaşıiıin susması için elini kaldırdı. Ulanisrva. gelişigüzel görünen hareketlerinin karmaşık da olsa bir düzeni vardı ve bu taktiği kavrayan Will, düşmaıiin hareketlerini tahmin etmeye başlamıştı.

Bir kez daha atlarını döndüren süvariler, toparlanmak üzere Skandiya hattından dörtnala uzaklaştılar. Elliden fazla Skaıı- diyah, ok yağmuruna ya da amansız Temuçi palalarina kurban gitmişti. Ulanlilarin

saldırdıklari siperlerin etrafında, yarim düzine de Temuçi cesedi yatıyordu.

Temuçi süvarileri, kendi hatlarına varmıştı artık. Onlar at- larini dinlendirirken, saldırıyı yedekte bekleyen on farklı Ulan devralacak, aynı taktik uygulanacaktı. Skandiyalılar kalkanla- rininarkasına saklanmak zorunda bırakılacak ve atlıları göremez hale geldiklerinde de pala saldırisina girişilecekti. Nihayet gen çekilirken, ok üstüne ok atılarak kalkan duvaıinda bir yank açılacaktı. Basitti. Etkiliydi. Ve kaçınılmaz bir şekilde ölümcüldü.

Ulanlar at üstündeki dörtnala danslarina yeniden başlamışlardı Will, dikkatini çapraz yönden üstlerine geleceğini bildiği bir birliğe odakladı.

"Siperleri indirt," diye fısıldadı Hoıace'a.

Kas yığını çırağın gürlediğini duydu. "Kalkancılar! Siperler!" Kalkan taşıyıcıları sazlık duvarları aceleyle devirince, bel hizasındaki toprak bir banketin arkasında duran okçuların önleri açılmış oldu.

"Hazır!" diye seslendi Evaıilyn, tüm okçulaıin kirişe bir ok yerleştirdiğim işaret ederek. Şimdi iş, Will'e kalmıştı.

"Yarım sol!" diye bağırdı Will ve bütün okçular aynı yöne doğru döndü.

"Pozisyon iki!"

Yaklaşan Temuçi atlılarını izleyen Wıll, dörtnala üstlerine gelen

Temuçiler ile fırlatılan okların buluşma anını zihninde canlandırırken,

okçuların kollan aynı açıyla yukarı kalktı.

"Yarım aşağı... nişan al!"

Açılar düzeltildi ve yüz kiriş aynı anda gerildi. Acele etmemek için üçe

kadar sayan Will, haykırdı.

"Fıriat!"

Hava, bir anda hedeflerine doğru uçan okların vızıltısıyla doldu.

Okçular, ikinci oklarına uzanmıştı bile.

Hoıace, kalkancılara seslenmek üzereyken, kendini durdurdu. Doğrudan bir karşı saldırı söz konusu değildi ve şıı aşamada okçulariıı hareketlerini

engellemeye gerek yoktu.

îlk ok saldınsı, o bımlari düşünürken hedefe ulaştı.

Belki şansları yaver gitmişti. Belki de haftalardır yaptıklari idmanlann

bir sonucuydu, ama Will, o ilk saldırıyı mükemmel bir şekilde yönetmişti.

Dörtnala ilerleyen Ulanlarin üstüne yağan yüz oktan en az yirmisi

hedefini bulmuştu.

Devrilen savaşçrlarla atlardan acı çığlıklar yükseldi. Ulatıldım

disiplinli, biçimli dizilimi bir anda yok olmuştu. Vurulmayanlar da

paldır küldür devrilen arkadaşlarına takılıp düşüyordu. Her düşen yaralı, yanında birini daha götürüyor ya da yoldan çıkan arkadaşlarının

dizginlere sonuna dek asılmasına neden oluyordu; ta ki birliğin o sıkı

düzeni, uyumsuz bir insan ve at kalabalığına dönüşüııceye dek.

"Hazır!" diye bağırdı Evanlyn. Bulunduğu yerden ne olup bıttığrm göremiyordu. Will, düşmana yıkıcı bir darbe vurma şansının doğduğunu fark etti.

"Aym hedef. Pozisyon iki. Nişan al..." Okçuların sağ elleri, kirişleri ardına dek çekerken, Will'in kulağı okun yaya sürtünmesinden çıkan

gıcırtılarla kaplandı.

"Fırlat!"

Vızıldayan bir diğer ok sürüsü, insan ve hayvan karmaşasına doğru yola

çıktı. Wıll, ikinci okların hazırlanması emrini daha ilk saldın sürerken

vermişti. Okçuların bazıları, aceleden ellerindeki okları düşürüyordu.

Akıllıca davranan Evanlyn, sakarları beklememe kararı aldı.

"Hazır!" diye seslendi.

"Aynı hedef. Pozisyon iki. Nişan al..."

Yön ve menzili oturtmuşlardı artık; Temuçi birliği ise vurulduğu noktada

tıkanmış, en değerli özelliği olan hareketliliğini kaybetmişti.

"Fırlat!" diye bağırdı Wıll, sesinin heyecandan çatlamasına aldırmadan.

Böylece saldırinin son halkası da yola çıktı

"Kalkanlar!" diye gürledi Horace, kalkanını kendisiyle arkadaşını korumak içıı öne doğru uzatmıştı. Bazı Ulan savaşçılarının toparlanarak karşılık vermek üzere harekete geçtiklerini fark etmişti çünkü. Birkaç saniye

sonra kalkanına saplanan oklaıi hissetti; okçu hattından da kalkanlara

çarpan oklann şakırtılan geliyordu.

Temuçiler'in, üstlerine bir yakın dövüş müfrezesi gönderme olasılığı yoktu. Halt, Will ile adamlarını, yan tarafa, Skaııdıya ana savunma hattının gerisine yerleştirmişti. Okçulara ulaşabilmek için Temuçiler'in Skandiyah silahşörleıin arasından geçmeleri gerekiyordu.

Will'in saldırdığı birlik, dikkatle nişan alınarak hedefe gönderilmiş üç yüz okun hedefi olmuştu. Yalnızca on Ulan savaşçısı hayattaydı. Temuçi cesetleri, boylu boyunca toprakta uzanırken, dörtnala koşan bınıcisiz atlar, panikle kişniyordu.

Diğer grupların da kendi lıatlaıina döndüklerim fark eden Will, yeni bir fırsat yakaladıklariıı gördü. Yan yana at süren iki Ulan grubu, hâlâ okçularin menzilindeydi.

"Kalkanlari indirt," dedi Hoıace'a. Bunun üzerine savaşçı çırağı, mesajı adamlarina iletti.

"Hedef; Cephe sağ, yarım... Pozisyon üç... nişan al..."

diye emretti Wıll. Emin olmak için kendim beklemeye zorladı. "Şimdi!"

Kaçan süvarilerin arkasından fırlatılan oklar, berrak mavi gökyüzünde kapkara bir görüntü çizdi.

"Kalkanlar!" diye bağırdı Hoıace, oklar hedeflerini bulup yaklaşık bir düzine Temıiçi askerini yere devirirken. Koca kalkanın koruması altına giren iki arkadaş, birbirlerine gülümsediler.

"Bence işler bayağı iyi gitti," dedi Orman Muhafızı çırağı.

"Bence de!" dedi savaşçı çırağı.

"Hazır!" diye bağırdı yemden, gözlerini kirişe ok süren okçuların üzerinden ayırmayan Evanlyıı. Bu durum geç de olsa Will'e, Evaniyn'in

saldırılarının başarismdan habersiz olduğunu hatırlattı.

"Silah bırak!" diye bağırdı çocuk. Temuçiler toparlanmakla meşgulken, okçuları sıkmanın bir anlamı yoktu.

Evaniyn'e işaret edip "Yukarı gel de sonuçlan gör," dedi.

OTUZ DÖRT

Ortada ters giden bir şeylerin olduğunu ikinci kez- anlamak, Temuçi

generalinin birkaç dakikasiııı almıştı. Süvariler dönerken, hatlarinda

bir boşluk bulunduğunu fark etti. Ve bakışlannı savaş alanına çevirip de

aıapsaçı gibi birbirlerine dolanmış insan ve hayvanları görünce suratı

asıldı. Savaşı detaylı bir biçimde izlemesine rağmen, Ulatılan yok eden o dört süratli ok yağmurunu gözden kaçırmıştı.

Mızrağıyla birliği işaret edip, "Şurada 11e oldu öyle?" diye sordu yardımcılaıına. Ama komutanlarin hiçbiri, gerçekleşen yıkıma şahit

olmamıştı. Sorduğu soru, boş bakışlarla karşılandı.

Süvarinin bııi, komutanın adını haykırarak o tarafa doğru at sürüyordu.

"General Haz'kam! Generalim!"

Atinin sırtinda bir o yana bir bu yana savrulan savaşçının den göğüslüğü

ve aim, aldığı yaralardan sızan kanla yapış yapış olmuştu. Atinin böğrü

de kan lekeleriyle doluydu. Hayvana saplanmış olan oklan gören Temuçi

komuta kademesi, afallayıp kalmıştı.

Süvari İle midillisi, komuta noktasiıiin önünde kayarak durdu. Zavallı

hayvan, yolun sonuna gelmişti. Kaybettiği kanla beraber gücü de tükenen

hayvancağız dizüstü çökiip'devrilir- ken, binicisi, ezilmekten son anda

kurtuldu. Yaralı ama bir göz atan Haz'kam'in yüzü asıldı; eski istihbarat şefi Bın'zak'ı tanımıştı. Sözüne sadık bir adam olan Albay, Ulanl&rdan Duine girip, ön saflardaki yerini almıştı. Will'in okçuları tarafından

yok edilen birlikte yer alması ise talihsizlikti.

"General," dedi ölmek üzere olan Bm'zak. "Okçuları var..."

Komutanlara doğru birkaç adım attı. Vücuduna saplı kı- nk ok saplan,

açıkça görülüyordu artık. Hemen yanında yere uzanan midilli, son bir kez

ürperip ıç geçirerek ruhunu teslim etti.

Belli belirsiz bir sesle "Okçular... " diye tekrar eden Bin'zak, dizlerinin üzerine çöktü.

Haz'kam, bakışlarim yaralı albaydan düşman saflarına çevirdi. Ortada

okçulara dair hiçbir işaret yoktu. Skandiyalılar, toprak barıkatlarinııı

arkasında, vadinin en dar kısmı boyunca üç safhaliıide sıralanmıştı.

Denize doğru, ana kuvvetin Ijiıaz arkasında -yine toprak barikatlariıı

arkasında ve kalkanlaıin korumasında- bir grup daha bekliyordu. Ama

etrafta okçu falan yoktu.

Onları bulmanın kesin bir yolu var, diye düşündü. Sırası gelen on Ulana

işaret etti.

"Hücum!" dedi kısaca ve haberci de bu emri boruyla iletti. Birlikler öne atılırken, vadi bir kez daha toynak gümbürtüleri ve koşum takımlarından

çıkan şıngırtılarla kaplandı.

Bıı sırada albay, olduğu yere yığılarak ıslak çimlerin üstüne yüzüstü

devrilmişti. Haz'kam sol elini dudaklarına doğru götürdü ve akıcı, süslü

bir hareketle açarak Temuçi askeri selamını verdi. Kurmay heyeti de

komutanların taklit etti. Bin’zak kendini affettirdi, diye düşündü

Haz'kam. Hayatına mal olmuş bile olsa, komutanına hayatı önem taşıyan bir istihbarat getirmişti.

Will, hareketlenip bir kez daha yaklaşan süvarileri izliyordu. Yanındaki

Horace'ın içi kıpır kıpıldı ama içinden bir his, genç Orman Muhafızı'na

adamlarını henüz açığa çıkarmaması gerektiğini söylüyordu.

"Bekle," dedi usulca. Bulunduktan noktaya, onları yok etmeyi amaçlayan toplu bir saldırı düzenlenmesini beklemişti. Ama yeni saldın da tıpkı bir önceki gibi, cephenin tamamım hedef alıyordu. Bunun tek bir anlamı

olabilirdi. Temuçi liderleri, okçuların yerini henüz belirleyememişti.

Skandiya hatlarına oklar yağmaya başladı ve safların üçü birden, tekrar kalkanlarının güvencesine sığındı. Önceki saldırıda olduğu gibi, Temuçi

bölüklerinden biri manevrasını yarıda kesti ve görüş alanlan kapalı olan

Skandiyalılar'a aniden saldırmak üzere palalarını çekti.

Will, yoldaştan geri çekilirken Skandiyalılaı'ı ok yağmuruna tutan destek ekibini bulmak üzere alanı taıiyordu. Onları görebiliyordu şimdi.

Skandiyalılar'ın ön saflanndan elli metre kadar ötede durup bekleyen bir

Ulan vardı.

"Hazırlan!" diye bağırdı. Ve Hoıace’a dönüp mırıldandı.

"Kalkanlar yerinde kalsın." îriyan çırağın, emri iletmek için göğsünü şişirdiğim hissetti. Adamlarinin yerini mümkün olduğunca geç açık etmek

istiyordu.

"Hazır!" diye bağırdı son okıuı da kirişe yerleştirildiğinden emin olan Evanlyn.

"Sola dön ve yarim sol yap!" diye bağırdı Will. Talimatını kavrayan okçular, hep birlikte WiH'in tarif ettiği yöne doğru

a.

döndü, ilk olarak yönü söyleyerek adamlaıin alışık oldıklari düzeni

bozmasına rağmen, okçular emri anlamış gibiydi.

"Pozisyon üç!" diye bağırdı Will ve aynı anda hareket eden yüz kol, azami açıyla havaya kalktı.

"Kalkanları indirin," diye mıindandı ve Hoıace emri kalkancılara iletti.

"Nişan al!"

A

iyi nişan alınması için üçe kadar say, dedi Will içinden.

Sayması bittiğinde, "Şimdi!" diye gürledi.

"Kalkanlar! Kalkanlari kaldırın!" Emir verme işini Hoıa- ce devralırken, kalkanlar da okçulaıi karşı saldırıdan -ve fark edilmekten- korumak üzere pozisyon aldı.

Ok yağmuru, birkaç saniye içinde arkadaşlarının kalkan du- vannda

açtıklaıi yariğa saldırmaya hazırlanan Ulan'nı tepesine inmişti.

Savaşçılar ve atlan, bir kez daha çığlıklar eşliğinde devrildi.

Kımıldayamayan Ulan, ok saldırısı için mükemmel bir hedef haline gelmişti.

Komutanlari dâhil, en az yirmi tanesi devrilmişti. Çavuşlar hayatta kalanlara hareket etmelerini, bu ölüm tuzağından kaçmalarını emrediyordu.

Haz'kam, adamlarının uğradığı saldıiyı görememişti. Ancak görüş alanının ucunda, yüz kalkanın aynı anda açılıp kapandığı dikkatini çekmişti.

Birkaç saniye içinde en öndeki Ulan savaşçılaıindan birinin devrilip hayatını kaybedişine şahit oldıı.

Kalkanlar bir kez daha kımıldadı ve Haz'kam, nihayet okçuları fark etti.

En az yüz kişiden oluşan birlik, oklarim yumuşak ve ujmmlu hareketlerle geri çekilen Ulan'a yağdırmakla meşguldü. Daha fazla sayıda Temuçi süvarisi devrilirken, kalkanlar okçulan korumak üzere yeniden havaya kalktı.

Birkaç saniye sonra kalkanlar yine uyıım içinde geri çekildi ve Haz'kam bu kez, gökyüzünde kapkara bir bulut oluşturarak dörtnala ilerleyen bir diğer Ulan'm tepesine yağan okları seçti. Arkasını döndüğünde, yüzbaşı rütbesiyle kurmay heyetinde yer alan üçüncü oğluyla göz göze geldi.

Mızrağıyla Skaıidiya saflarinın arkasında hafifçe havaya kalkık duran kalkanları işaret etti.

"İşte okçulari orada!" dedi. "Yanina bir Ulan al ve araştır. Bu konuda istihbarat

istiyorum."

Başını sallayıp selamım veren yüzbaşı, fıçıyı andıran atını m alıımızl

adı.

Temuçi ordusunun ön hattına doğru dörtnala at sürerken en yakınında

bulunan Ulan'in liderine bağırarak emirler yağdın- yordu.

Skaıidiya hatlarinin gerisinde bulunan Will ile Hoıace, uyum içinde

çalışıyorlardı. Adamları kendi etraflarinda dönüp

duran süvarilerin üzerine ok üstüne ok yağdırıyordu. Tek tük karşı saldıiya geçen Temuçi askerleri de okçulari avlamaya başlamıştı. Ama

kalkan koruması mükemmel bir şekilde işliyordu ve okçulari her seferinde

yalnızca birkaç saniyeliğine saldınya maruz bırakan taktikleri de

meyvelerini veriyordu.

Dahası Skaıidıyalılar, düşmanlarinın uğradığı yoğun saldı- nnm etkilerini görmeye başlamıştı. Üstlerinden vızıldayıp geçen her ok yağmurunda ve

hedeflerini bulan oklar Temuçiler'i devirdiğinde, önde bekleyen balta

ustalaıi, gürültüyle tezahürat yapıyordu.

Ulanlara yapışık gezen ve Hoıace ile ikisini avlamaya çalışan Kaijin

keskin nişancılari, nihayet Will'in dikkatini çekmişti. Birkaç saniye

önce ikisini de kolayca devirmişti.

Hoıace, onun kolunu dürterek "Baksana," dedi. Çocuğun parmağını takıp eden Will, Temuçi hatlarindan dörtnala ayrılarak üstlerine doğru gelmekte olan Ulanh fark etti. Bu süvari grubu ne kendi etraflarinda dönüyor ne de başka manevralara kalkışıyordu. Yalnızca dümdüz ve ölümüne ilerliyordu.

Amaçlarının ne olduğu açıkça belli oluyordu.

"Bizi fark ettiler," dedi Will. Ardından adamlanna döndü. "Yüz önde, yarin sağ. Hazırlan!"

Oklara uzanan eller, çubuklari sertçe kirişlere yerleştirdi.

"Hazır!" Bir kez daha Evaıiiyn'di seslenen. Halt'un kızın gerekli olup olmadığını soıgulayışı aklına gelince gülümsedi Wıll. Kır saçlı Orman

Muhafızı, iyi ki o tartışmayı kaybetti, diye düşünüyordu. Bu düşünceyi

aklından kovarak, üstlerine gelen süvarilerin hızını tahmin etti. Adamlar ok atmaya başlamıştı bile; safları boyunca kalkanlara çarpıp takırdıyordu oklar.

Ama şimdilik tüm avantajlar, Wıll ile adamlarindan yanaydı. Sabit,

yüksekçe bir yerden, üstelik de siperin ardından ok fırlattıktan için,

avantaj her halükârda onlardaydı.

"Pozisyon iki!" diye bağırdı Will. "Nişan al!"

"Kalkanlar insin!" diye bağırdı Horace, Will'e ihtiyacı olan arayı vererek.

"Şimdi!" diye bağırdı Will.

"Kalkanlar!" diye gürledi Horace ve arkadaşım korumaya aldı.

Kalkanlar çabucak kalkmasına rağmen, Temuçilеı'den gelen düzenli atışlar

sonucu okçulaıin bazıları vurulmuştu. Hemen ardından yağdırdıkları oklar, hücuma kalkan Ulan\ vurdu. En önde yer alan bir düzine Temuçi, atlarıyla

birlikte yere devrildi. Arka safta yer alan süvariler, devrilen

arkadaşlarından sakınmayı başaramamıştı. Daha fazla sayıda midilli ve

süvari yere yuvarlandı. Yalnızca önlerinde bulunan insan -hayvan

keşmekeşinin üstünden atlamayı başarabilen birkaç süvari hayatta

kalabildi. Tekrar düzene girmeye çalışan diğer atlıların sonunu, ilkinden on saniye sonra hedef olduklari ikinci ok saldınsı getirmişti.

Haz'kam'm, sağ baldın ve boynuyla omzunun arasından yaralanmış olan oğlu, atının cesedinin üzerine serilmiş yatıyordu. Kalkanlarin açılıp

kapanmasını ve oklaıin aradan sabit, disiplinli bir düzen dâhilinde

fırlatılışım izledi. Sonra, okçu hattının sonundaki noktada kımıldayan

iki kafayı fark etti.

Babasının bilmek istediği de buydu. Gökyüzünde peşpeşe vızıldayarak

ilerleyen ok yağmurlarını izledi. Neyse ki sonraki ok saldıiisı, dörtnala oradan geçmekte olan bir diğer Ulan'i hedef almıştı. Komutanlarin verdiği emirleri duyabiliyordu.

Seslerin biri, fazlasıyla genç birine aitmiş gibi geliyordu kulağına.

Hava karaıiyor, diye düşündü ve lıemen sonra, henüz sabah saatlerinde

olduklanm hatırladı. Gökyüzüne bakmak üzere başım acıyla arkaya attı. Ama gökyüzü masmaviydi ve birden benliğini kaplayan korku dalgasıyla beraber

ölmek üzere olduğunu fark etti. Babasına iletmesi gereken acil bilgiyle

birlikte ölüyordu. Acıyla inleyerek ayağa kalktı ve yerdeki ceset

karmaşasının arasından yolunu bularak, Temuçi hatlarına doğru sürünmeye

başladı.

Binicisi olmayan bir at, yumuşak adımlarla yanından geçti. Hayvanı yakalamaya çalıştı ama çok güçsüz düşmüştü. Birden kulağına arkasından

gelen toynak gümbürtüleri çalındı ve koyun derisi gömleğinden yakalayan

güçlü bıı el, yüzbaşryı bir atın sırtına çekti.

Boynuyla bacağındaki acıdan dolayı iç geçirip inleyen adam, kurtaricısını görmek için hafifçe döndü. Süvari, bir Ulan çavuşuydu.

"Beni... General Haz'kam'a götür... acil mesaj," diye hini dadı. Adamın omzundaki kurmay heyet sembolünü gören çavuş, başını sallayıp atını

derhal komuta noktasına çevirdi.

Yaralan ölümcül olan yi'ızbaşr, iiç dakika sonra babasına tüm

gördüklerini aktar dr.

Dört dakika sonra ölmüştü.

OTUZ B€Ş

Merkezi komuta noktasindaki Halt ile Erak, yumuşak okçıı ıuanevralarimu

Temuçi saflarinda yarattığı tahribatı izliyordu. Will'in adamlan,

düşmanın artık varlıklanndan haberdar olması nedeniyle, koca bir Ulan'ı

tamamen ortadan kaldıran o ilk üç saldın kadar etkili olamıyordu. Ama yüz okçunun toplu halde yaptıklaıi düzenli atışlar ve WiH'iıı başanlı yön

tarifleri, saldırilarin ardı ardına kıiilıp savuşturulmasıiıi sağlıyordu.

Buna ek olarak, en gözde stratejilerine etkili bir biçimde karşılık

verildiğini fark etmişti Temuçiler. Bir grubu göğüs göğüse dövüşe

gönderip diğerini gen çekilirken askerleri koruması için gende

bıraktıklarında, bu ikinci grup bir anda Skandiya sağ kanadındaki

okçulann saldırısına uğruyordu. Temuçiler için de yeni bir deneyimdi bu

aslında. Daha önce kaı- şılanna hiç bu kadar disiplinli ve düzgün atış

yapan bir kuvvet çıkmamıştı.

Ama Temuçiler'in korkak olmadıktan da kesindi. Komutanların bazılaıi, taktik yerine acemi cesaretiyle gaddarlığı öne çıkarmayı tercih ediyordu. Temuçiler, Skandiya hattına nüfuz etmeye başladılar. Yaylarını bir kenara bırakıp palalarını çekmiş, Skandiyalılaı'ı gerekirse sayı üstünlükleriyle ezmeye kararlı duruyorlardı.

Temuçi ordusu, cesur ve yetenekli savaşçılardan oluşuyordu. Muhtemelen şimdiye dek karşı karşıya gelmiş olduklari tüm rakiplerini sindirebilecek bir manevraydı kalkıştıktan. Ama yakın dövüş Skandiyalılar'ın da uzmanlığıydı. Göğüs göğüse dövüş, Temuçıler için bir yetenekten ibaretken. Kuzeyliler için bir yaşam biçimiydi.

"Bak bu iyi oldu işte!" diye neşeyle gürledi, toprak siperin tepesinde itişip kakışan üç Temuçi savaşçısının yolunu kesmek üzere öne atılan Eıak. Ragnak'ın da hızla arkadaşına katılıp savaş baltasıyla ufak tefek, tıknaz savaşçılara girişmesiyle birlikte. Hah, kendim bir köşeye itilmiş gibi hissetti.

Yakın mesafe dövüşün yükünü Skandiyalılar'ın taşımasından memnun olan Halt, biraz gen çekildi. Bakışlaıyla dövüşün yaşandığı alanın dışım tarıyordu ve aradığını buldu. Sol omzundaki kırmızı armadan tanıdığı bir Temuçi keskin nişancısı, dip dibe girmiş insan kalabalığı içinde,

Skandiya liderlerini any ordu. Ragıak, daha fazla sayıda adamını Temuçiler'in zorladığı gediği korumaya çağırdığında, nişancının gözleri parladı. Kıvrımlı yayını yukarı kaldııp nişan almaya başladı.

Ama aynı hareketleri tekrarlayan Halt'un iki saniye kadar gerisinde kalmıştı. Orman Muhafızı'nın devasa uzun yayı, siyah renkli okunu Temuçi asken daha nişan alamadan fırlatmıştı bile. Atının sırtından arkaya devrilen süvari, kendisine çarpan şeyin ne olduğunu bile anlayamadı.

Kısa ve yabanı dövüş birden sona ermişti; hayatta kalan Temuçiler, itiş kakış halinde eğimli siperden aşağı inerek bulabildikleri midillilerin sırtına atlıyordu.

Ragnak ve Eıak, karşılıklı sınttılar. Halt'un sırtına bir şaplak atan Eıak, ufak tefek Orman Muhafızı'nın sendeleyip devrilmesine neden oldu.

"Böylesi daha iyi," dedi ve Yüce Kont da uluyarak onayladı. Halt, pislik içindeki yerden kalktı.

"Keyifli olduğunuza çok sevindim," dedi kuru bir sesle. Eıak bir kahkaha attı. Ardından başını sağ kanada, düşmanın üzerine hâlâ ok yağdırmakla meşgul olan küçük okçu grubuna doğru salladı.

"Çocuk iyi iş çıkardı," dedi. Erak'ıı sesindeki minik gurur tınısı, Halt'un şaşırmasına neden oldu.

"Çıkaracağını biliyordum," dedi usulca ve yüzünü, kolunu omzuna dolamış olan Ragnak'a çevirdi. Keşke Skandiyalılar duygularını dışa vururken bu kadar yakın temasa girmeseler diye düşündü. Bu devasa yapıları, normal

boyutlardaki insanlar için yaralanma riski doğuruyordu.

"Haklı çıktığını itiraf etmeliyim, Orman Muhafızı," dedi Yüce Kont.

Kolunu tahkimat boyunca gezdirdi. "Tüm bunları gereksiz sanmıştım ama bu iblislerin karşısına açık alanda çıksaymışız, gerçekten de şansımız

olmazmış. Senin oğlan ve okçulara gelince," diye devam etti Will'in

durduğu yeri işaret ederek, "elimize geçtikten soma ona iyi baktığımıza çok memnunum ."

Erak'ın gözleri, şaşkınlıktan faltaşı gibi açılmıştı. Will'in dondurucu

soğukta avlu kölesi yapılması -ki bu görev çoğunlukla mutlak bir ölüm

anlamına geliyordu- onu yeterince sinirlendirmişti.

Ancak bir şey söylemedi. Mutlak lider olmanin, insana geçmişte yaşanan

tatsız olaylaıi unutma hakkı verdiğine hükmetti.

Hah ise Will'in durumunu dikkatle izleyip tartıyordu. Ok- çulann önündeki savunma hattı, hâlâ yeterince kalabalıktı. Tüm Skandiya saflari boyunca

en az sayıda kayıp o noktada verilmiş gibi duruyordu. Ulanlar o noktaya

doğrudan bir saldı- n düzenlemekten kaçınıyor olmalılar, diye düşündü.

Okçuları hedef alan birliğin başına gelenlerden ders alınmış olmalıydı.

Ama Temuçi generalinin, bu durumun sürmesine izin vermeyeceğinin de

farkındaydı. Temuçi ordusu, ok saldırilari ve Skandıyalılarla çaresizce

giriştikleri göğüs göğiise çarpışmalar sonucu çok kayıp vermişti. Çok

yakında okçulari etkisiz hale getirmek için bir şeyler yapması

gerekecekti.

Haz’kam'iıı da o anda aynı şeyleri düşünmekte olduğunu bilse, şaşırmaz

ama adamın düşüncelerine ilgi duyardı Halt.

Kurmay heyeti tarafından getirilen kayıp raporlarini inceleyen general,

usulca küfretti.

Yardımcısı Nit'zak'a dönerek elindeki parşömeni işaret etti.

"Bu şekilde devam edemeyiz," dedi usulca. Yardımcısı, komutanına doğru eğilip okumak üzere, hızla karalanmış kayıp rakamlarından oluşan yaprağı

çevirdi.

Omuz silken Nit’zak, "Kötüymüş," diye onayladı. "Ama bir felaket değil.

Okçulari olsun ya da olmasın, hâlâ onlari yenecek kadar kuvvetliyiz.

Sonsuza dek karşımızda duramazlar."

Ama Haz'kam, başım sabırsızlıkla sallıyordu. Nit'zak, az önce daima

şüphelendiği şeyi doğrulamıştı. Yardımcısı, savaş alanında başarili bir

liderdi ama bir ordu komutanı olabilmesi için gereken bakış açısından

yoksundu.

"Nit'zak, ölü ya da yaralı olmak üzere neredeyse bin beş yüz adam

kaybettik. Bu, kuvvetlerimizin neredeyse dörtte bıii anlamına geliyor. Bu şekilde devam edersek, bir o kadar dalıa kaybetmemiz işten bile değil."

Nit'zak, omuz silkti. Çoğu Temuçi üst düzey subayı gibi, savaşı kazandığı sürece kaybın büyüklüğüne aldıiş eden biri değildi. Tennıçı askerlerinin savaş sırasında ölmelerini kader olarak algılıyordu. Yardımcısının

hareketini gören Haz'kam, adamın düşüncelerini doğru tahmin etti.

"Evden iki bin kilometre uzaktayız," dedi yardımcısına. "Ve Ara ülkesini istila edebilmek için önce bu minik, buz gibi cehennem toprağını

zaptetmemiz gerek. Bunu getirdiğimiz kuvvetlerin yansından azıyla nasıl

yapmamızı öneriyorsun?"

Nit'zak, bir kez daha omuz silkti. Problemi gerçekten de göremiyordu.

Zafer üstüne zafer kazanmaya alışıktı ve yenilgiyi aklına bile

getirmiyordu.

"Burada kayıp vereceğimizi biliyorduk," diye itiraz etti ve Haz'kam, alışılmadık bir öfke gösterisiyle küfürler savurmaya koyuldu.

"Bunun küçük bir çarpışma olacağını düşünmüştük!" diye öfke kustu. "Böyle büyük bir savaş değil! Bir düşünsene, Nit'zak; burada kazanacağımız bir

zafer bizi o kadar yıpratabilir ki bir daha evimize döllemeyebiliriz!"

Esas sorun da buydu aslında. Temuçiler'in Doğu steplerindeki

Ülkelerine varmaları için, ıkı bin kilometrelik bir mesafeyi aşmalan

gerekiyordu. Ve o iki bin kilometrenin tamamı, geçici olarak

fethettikleri, üzerinde yaşayanlarin zayıflamış bir Temuçi kuvvetine

karşı seve seve ayaklanacağı düşman topraklarından geçiyordu

Nit'zak, atının sırtında ses çıkarmadan oturuyordu. Generalin, özellikle

de diğer kurmay subaylaiin önünde, onu paylar gibi konuşmasına

sinirlenmişti. Haz'kam'm onunla bu şekilde konuşması, Temuçi geleneğine

net bir şekilde karşı gelmesi anlamına geliyordu.

"Peki... ne öneriyorsunuz?" diye sordu sonunda Nit'zak.

General, uzun bir süre cevap vermedi. Bakışlarını açıklığın ötesindeki Skandiya hatlarinda gezdirdi. Merkezdeki komuta noktasının solunda Skandiyalılar'ın sağ kanadında - kalan okçu hattına dek savaş alanını taradı. Bu iki noktanın, savaşın anahtarı olduğunu biliyordu.

Nihayet kararını vererek yardımcısına döndü.

"İlk elli Ulanin KaijirAemn ayırn," diye emretti. "Ve on- lan özel bir birlik şeklinde burada toplayın. Şu lanet olası okçulardan kurtulmanın zamanı geldi."

OTUZ ALTI

kajine'iıe geliyorlar," dediHoıace. Bununüzerine Willile Evanlyn dönerek, Temuçi kuvvetlerine bir göz attı.

Ortada lızla ilerleyen süvarilerden, bu seferkinin ciddi bir saldın olacağı anlaşılıyordu.

Haz'kam, Skandiya hatlarına neredeyse iki bin adamla cepheden sal diriyordu. Skandiya güçlerinin merkezini ve Hah, Eıak ile Ragnak'ın Skandiya savunmasını yönettikleri komuta mevzisini hedef alan kama şeklindeki süvariler, toynak sesleri vadide yankılanarak öne atıldı.

Will ile Evaniaaı, savaşa verilen arayı değerlendirerek bir şeyler yemiş ve birkaç yudum su içmişti. WiH'in boğazı, yaşadığı gerilimle sürekli bağıip çağırmaktan ötürü kurumuştu. Evaniyn'in de aynı durumda olduğunu tahmin ediyordu. Yemeğini çoktan bilirmiş olan Hoıace, nöbete geçmişti.

Onun çağıısı üzerine, Evanlyn yerine geçti ve siperlere dayanarak dinlenmekte olan okçular da yaylarını ellerine alarak ayağa kalktılar. Kalkancılar da okçuların yanındaki pozisyonlarını almışlardı.

Sessizce beklediler. Savaşa verilen ara sırasında, okçıla- rinönlerindeki sepetler yem oklarla doldurulmuştu. Büyük Salon'da toplanan Hallasholmlu kadınlar, o an bile ok yapmakla meşguldü.

Will, süvari grubunu inceledi. Birkaç tanesi hafifyaralı olmak üzere, hâlâ yetmiş beş okçu vardı. Temıiçi oklaıi on bir adamını öldürmüş, on dördünü de ciddi şekilde yaralamıştı. Temuçi kuvveti ilerlediği sırada Will, Skaııdıya hatlarına varmadan önce süvarilere dört kez ok fırlatabilecekleıini hesap etti. Belki de beş. Bu, tıklım tıkış ilerleyen süvarilerin üstüne üç yüz ok fırlatılması anlamına geliyordu ve şu aıkı dizilişlerine bakılırsa, birçoğu vurulacaktı. Will'in grubun ortasını hedef alması halinde, kısa ve uzun düşen atışlar da etkili olacaktı.

"Cephe sol, pozisyon üç!" diye bağırdı ve okçular makine düzeninde harekete geçti.

"Hazır!" diye seslendi Evanlyn.

"Nişan al... fırlat!" diye bağırdı Will. Hoıace'a kalkaıila- n indirtmemesini işaret etti. Karşı saldın henüz başlamamıştı. Temuçi süvarilerine ne kadar çok zarar verirse, ana saldırı gücünü püskürtmeleri için Halt ile Eıak'a da o kadar zaman vermiş olacaktı.

"Hazırlan!" diye bağırdı ve Evaıiiyn’in uyarisım beklemeye başladı. Uyarı

geldiğinde, ikinci ok saldırısı gerçekleşti. İkinci saldın başladığı anda

ilk saldın da hedefim buldu ve süvariler, bir kez daha atlaıiyla savaş

alanına devrildi.

"Sol, yarim sol!" diye bağırdı, hedefi süvarilerin sağdan sola

ilerleyişlerine uyduracak şekilde değiştirip. Bu kez eğimi biraz

azaltmıştı ve okun yaya sürtünmesi sonucu çıkan o tanı-

dik vınlamalar eşliğinde yetmiş beş ok daha yola çıktı. Süvariler

dörtnala üstlerine geliyordu artık. Fırlatış açısında bir kez daha

değişiklik yapınası gerekti.

"Sol, sol! Pozisyon iki!" diye bağırdı. Evaniyn'den adamların kirişe ok sürdükleri ıiyansını aldı.

"Nişaıial... fırlat!"

Skaıidiya hatlanna temas eden süvarilerin ilk saflarindan gelen yakın

dövüş seslerini duyabiliyordu artık. Öndeki Temuçiler'e ok atmak

riskliydi ama arka saflan hâlâ vurabilirlerdi.

"Sol, yarim sol!" diye bağırdı Will ve okçulann kollan yirmi derece sağa kaydı. Birden kulaklari ok vızıltılanyla doldu ve hat boyunca okçulari

vurulmaya başladı; bazılari şok ve acıyla inliyor, diğerlen ise sessiz

bir şekilde devriliyordu.

"Kalkanlar! Kalkanlar!" diye çırpınıyordu Horace. Kalkancılar hemen pozisyon aldı; ama daha fazla sayıda okçunun vurulmasına engel

olunamamıştı. Çaresizce etrafına bakman Wıll, ana kuvvete odaklandığı

sırada yalnızca okçu bölüğüne saldırmak üzere öne çıkmış küçük birliği

fark etti. Bulundukları noktaya doğru düzenli atışlar yapan, her biri at

sırtında, elli kadar okçu sayabilmişti. Hemen arkalariıdaıı da mızrak ve pala taşıyan daha büyük bir grup geliyordu.

"Hedefcephesi!" diye bağırdı Will ve Horace'a doğru mırıldandı, "İhtiyaç duyulduğunda kalkanlaıi çabucak indirin." Ok atmaya devam eden elli

süvariyi endişeyle izleyen savaşçı çırağı, başıyla onayladı. Oklar, kendi kalkanıyla önlerindeki toprak siperlere de saplanıyordu artık.

"Pozisyon bir!" diye bağırdı Will. Eğimsiz, yakın mesafe atışı anlamına geliyordu bu. "Nişan al!"

Evaniyn'in "Hazır!" diye bağırdığını dıydıı. Horace kal- kanlanıı açılmasını emretti ve arkadaşının neredeyse sırtına basan Wıll, atış

emrini verdi.

Oklar yanlarindan vızıldayarak geçerken, Horace, kalkan- lann inmesini

emretmişti bile. Ama o kısacık süre içinde bile yanın düzine okçu, Temuçi oklanna hedef oldu.

O sırada Temuçi askerlerinin omuzlarındaki kırınızı sembolü fark eden

Will, düşman okçusunun nişancılık ve süratteki ustalığının neden

birdenbire arttığını anladı.

"Bunlann hepsi Kaijinl" dedi Hoıace'a. Konuşurken yayını kaldırdı ve Horace arkadan yetişip onu koruyuncaya kadar arka arkaya üç ok fırlattı.

Will'i hedef alan yarım düzine ok, arkalarından HoıaceTn kalkanına

saplandı.

"Delirdin mi sen!?" diye bir çığlık attı Horace ama WiH'iıı arkadaşına bakan

gözleri, kederli bir çılgınlıkla doluydu.

"Adamlarımı öldürüyorlar!" diye çıkıştı çocuğa. Ardından okçularını birer birer avlayan Temuçi keskin nişancılarını durdurma saplantısıyla bir kez

daha hareketlendi. Onu, HoıaceTn kocaman eli, durdurdu.

"Seııı de öldürürlerse bunun bir faydası olmaz!" diye bağırdı. Will'in aklı, yavaş yavaş başına geliyordu.

"Hazır!" diye bağırdı Evanlyıı. Will, bunun kızın üçüncü çağrısı olduğunu fark etti. Evanlyıı, onu işinin başına çağırıyordu. Horace'ıı kalkanının ardından çıkmadan, durumu değerlendirdi.

Mızrak ve kılıç taşıyan birlikler, WiH'in okçulaıi saf dışı bırakıldığı

için hemen önlerinde bulunan Skandiya hattına varmak üzereydi. Tüm

savunma hattı boyunca göğüs göğüse

çarpışmalar yaşanıyordu. İyice sollariııda, ana Temuçi kuvveti, Skaııdiya hattının ortasında kanlı bir savaşa tutuşmuştu. Ortada kimin kazandığı

anlaşılamayacak kadar kafa karıştııcı bir görüntü vardı, kazanan bilileri varsa tabii.

Bu esnada, Haz'kanı tarafından özel bir birlik haline getirilmiş olan

Temuçi keskin ıışancılari, Skandiyah okçulann atışlan karşısında kolay

hedef haline gelmemek için belli bir hızla Skaııdiya savunma hattına

paralel ilerliyor ve açığa çıkan okçulan avlıyordu. Will, planlı bir

saldırıya kalkışması halinde adamlarının yansını kaybedeceğini biliyordu.

Elinde bir tek seçenek olduğunu fark etti. Siperden aşağı sarkarak okçu

hattına - gördüğü kadaıiyla sayılaıinda ciddi bir azalma vardı -

seslendi.

"Bireysel atışlar!" diye bağırdı, hareket halindeki Kaijin hatlarini işaret ederek. "Hazır olduğunuzda okçuları hedef alın!"

Elinden gelenin en iyisi buydu. Bu şekilde en azından Temuçıler'e bir

fırsat sunmamış olacak, düşmanın, düzensiz bir biçimde saldıran okçularla tek tek uğraşması gerekecekti. Adanılariniıı hayatta kalma şanslari

artacaktı ama aynı zamanda atışlarinın etkisi de azalacaktı, bunun

farkındaydı. Merkezden kumanda edilmedikçe, hedefi tutturma oranlan

düşecekti.

Bununla birlikte, oynayabileceği son bir kozu daha vardı. Önündeki ok

sepetinin dolu olup olmadığına göz attı ve içinden hızla dört ok çekti.

Birini kirişe yerleştirirken, diğerlerini de yayı tutan elinde hazır

bekletiyordu.

"Şu kalkanı havada ve hazırda tut," dedi Hoıace'a ve arkadaşının geniş

kalkanının koruması altında siperlere yaklaştı

Derin bir nefes alarak açığa çıktı ve oklaiin dördünü birden süratle

hedefine gönderdi. Ardından karşılık olarak gönderilen ilk Temuçi oklan

kulağının dibinde vızıldarken dönüp, yeniden kalkanın korumasına girdi.

Keskin nişancılardan ikisi, WiH'in atışları sonucu devrilmişti. Bir

üçüncüsü baldırından vurulmuş, dördüncü ok ise ıska geçmişti. Hoıace,

hayranlıkla ıslık çaldı. Mükemmel bir nişancılık gösterisi izliyordu. Tam konuşacaktı ki arkadaşının transa geçmiş ifadesini fark etti ve bıı şey

söylememe karan aldı. Yemden deıın bir nefes alan Will, açığa çıkarak bir ok daha fırlattı ve hızla geri döndü.

Kalkanın korumasından çıkan Wıll, atışlarini yapıp - bazen bir, bazen iki, bazen de üç ok gönderiyordu - birbiri ardına hedefleri vurarak gen döndükçe, Horace da arkadaşının Redmont Şatosu'nun etrafındaki orman ve tarlalarda yaptığı idmanlar sayesinde sahip olduğu bu esrarengiz keskin nişancılık yeteneğini yürekten takdir ediyordu. Skandiya kuvvetlerine dâhil olan diğer okçular da ellerinden geleni yapıyordu, ama hiçbiri. Orman Muhafızı çırağının sürat ve nişancılığına sahip değildi. Aynca, devriye halindeki Kaijin grubunun karşı atışları sonucu ölenlerin sayısı arttıkça, diğer okçular giderek tedirginleşiyor ve nişan falan almadan rastgele atışlar yaparak kalkanların güvenliğine sığınıyordu.

"Tarafdeğiştir," dedi Wıll, solundaki Hoıace'a sağ tarafa geçmesini işaret ederek. Horace kalkanı sağ koluna kaydırdı ve siper seviyesinin altına çömelen Will, HoraceTn soluna geçti. Atış tarzını sürekli değiştiriyor, bazen tek bir ok fırlattığı gibi bazen de seri atışlara geçip, Temuçiler'i şaşırtıyordu. Düşmanın geniş kalkanın sağ tarafından açığa çıktığı noktayı ezberlemiş olacağını tahmin ediyordu. Dört ok daha seçerek bu kez kalkanın solundan çıktı ve önü boşalır boşalmaz oklari fırlatmaya başladı. Yeniden güvenli noktaya döndüğünde, iki at daha binicisiz

kalmıştı. Taraf değiştirmesi WiH'in işine yaramıştı. Sol tarafa karşıdan

tek bir ok bile gelmemişti.

Bir kez daha sola adımını attı, atışını yaptı ve bunu ona hangi içgüdünün yaptırdığını bilmeksizin, toprak siperin ardında elleri ve dizleri

üzerine çöktü. Hemen yukansından geçen berbat vızıltryı duyduğunda

korkudan ağzımıı kuruduğunu hissetti. Will'in devrildiğini gören Horace,

vurulduğunu sandığı arkadaşının yanına gelerek diz çöktü.

"iyi misin?" diye sordu aceleyle. Will hafifçe gülümsemeye çalıştı, ama pek beceremiyordıı.

"iyiyim," diyebildi kuru dudaklarının arasından. "Yalnızca çok korktum, hepsi o."

Kalkanın arkasına saklanarak yeniden ayağa kalktılar. Te- muçi okları,

takırtılar çıkararak kalkana çarpıyordu. Will, taktiğin bir kez daha

değiştiğini ve Temuçi okçularının onu vurmaya odaklandıklarını fark etti.

Adamlaıina yeniden toplu atış yapma şansı doğmuştu. Ancak Temuçiler

hazırlıklarını fark ederse, baskın yapma şansları ortadan kalkacaktı.

"Evaıilyn!" diye seslendi, hemen aşağıdaki bölmesinde saklanan kıza.

Evanlyıı, meraklı gözlerle başını kaldırınca devam etti.

"Talimatlarımı ilet! Hep birlikte atış yapacağız!"

Evanlyıı, anladığını gösteren bir el işareti yaptı.

Bir saklanıp bir açığa çıkan ve ölümcül oklariıı üstlerine gönderen

Will'i saf dışı bırakmaya odaklanan düşman okçuları, farkında olmadan bir araya

toplanmaya başlamıştı. Diğer

okçulardan bir süredir etkili bir atış gelmiyordu ve tüm Kai- jinler,

Will'i vurabilmek için komuta noktasına doğru hareketle mniş ti.

"Sağ cephe!" diye usulca seslendi Will ve Evaniyn'in emri ilettiğini duydu, Bir iki saniye boyunca hiçbir şey olmadı, ardından kızın verilen

emre uymalar! için aşağıdaki adamlaıi azarladığını duydu Wıll. Her biri

yavaş yavaş, teker teker kızın tarif ettiği yöne doğru döndü.

"Hazır," diye seslendi Evaıılyn ve Will birinci pozisyona geçmelerim emretti. Yaylar yere paralel bir şekilde yükseldi.

"Nişan al," dedi Will ve emri bir kez daha iletildi. Ardından derin bir nefes alıp bağırdı Will

"Kalkanlar kalksın! Şimdi!" Ve bir saniye bile geçmeden, oklar henüz havadayken, Horace'ıı bağırdığını işitti: "Kalkanlar!"

Dikkatlerin birkaç saniyeliğine okçulara yöneleceğini fark eden Will,

açığa çıkarak Temuçi saflaıina ok üstüne ok yağdırdı. Adamlaıinin

saldırısı, hedefini bulmuştu. Elliden az okçusu kalmıştı artık ama Temuçi süvarilerine yağdıılan oklar, bir düzine süvariyi devirmişti. Hoıace,

Temuçi oklanıia hedef olmaması için üstüne atlayıp onu sipere çekmeden

önce, beş keskin nişancıyı daha yere indirdi Wıll.

Aıkalarinda kalan siper, art arda saplanan okların tıkırtıla-

ıiylainliyordu şimdi. Arkadaşından uzaklaşan Horace, dizleriyle

dirseklerindeki pislikleri temizledi.

"Canina ııı susadin sen?" diye sordu. , arkadaşina sırittı.

"Sadece senin vereceğin kararlara güveniyorum," diye yanıt verdi. "Her şeyin hesabını yapamam."

İki arkadaş, kalkanın arkasına saklanarak geri çekilen Kaij'mleri, ya da

onlardan arta kalaıılari izledi. Skandiya saflarına hâlâ ok atsalar da

atışlaıi az öncesine göre çok etkisizdi. Atış pozisyonlarıyla açılarını

suratsız bıı ifadeyle değerlendiren WiU, savaşın hâlâ sürmekte olduğu,

Skandiya hattınıı merkez kısmım işaret etti.

"Tekrar grup halinde atış yapmaya başlayabiliriz," dedi Horace'a.

"Kalkancılarin kalkanları sağ kollaıina takmaları ve okçuların da sol tarafa geçmeleri halinde, karşı saldıridaıı korkmamıza gerek yok."

Durumu inceleyen Horace'ın yüzüne bir gülümseme yayıldı. Hemen

önlerindeki Kaijinler kımıldamıyordu artık. Dolayısıyla okçuları,

kalkaıılarin korumasından çıkmadan Skandiya ordusunun arkasından

saldırabılecek duruma gelmişti.

Bu düşünceler, emirleri süratle adamlara ileten Evaniyn'e aktarıldı.

Sayılan azalan okçular, genç komutanlarına bakarak başlarını salladılar.

Birden Will'in aklına bir fikir geldi.

"Evanlyn!" diye seslendi ve meraklı gözler yeniden yuka- n çevrildi.

"Başladıktan soma saldırı emrini sen ver. Üçüncü pozisyonda kalsınlar ve sürekli ok atsınlar. Ben şu lanet olası Kaijinleri oyalayacağım."

Evanlyn gülümseyerek elini salladı. Bir kez başladıktan soma açı ya da

eğim değişikliğine gerek olmayacaktı. Hep birlikte yapılacak olan

atışlar, Temuçiler'in arka saflaıindaki destek birliklerini hedef alacaktı. Ve böylece okçu bölüğü. Halt, Erak ve Ragnak’a zaman

kazandırmış olacaktı.

"Yarim sola dön!" diye bağırdı Will. "Pozisyon üç!"

Hayatta kalan kırk kadar okçu, yaylarını en yüksek açıyla kaldırdı.

"Nişan al... Fırlat!"

Bu kez saldrının etkisini görmek için beklemiş, açıyla eğimin

doğruluğundan emin olmuştu Will. Temıiçi destek birimlerinin üzerine

yağan okları ve ortaya çıkan karişıklığı izledi.

"Bu şekilde devam etmelerim sağla!" diye seslendi

Evaniyn'e.

Soma dönüp, sayıları azalan Temıiçi keskin nişancılaıina bir ok gönderdi

ve buna hemen karşılık verildi. Ana muharebenin yaşandığı bölgeye

gönderilen ikinci ok partisi, vızır vızır arkasından geçiyordu. Kendisine bir hedef seçerek okunu fırlattı ve adamın yere devrildiğim gördü. Küçük

süvari grubu hareketlenince, içini bir heyecan dalgası kapladı.

"Hoıace! Geri çekiliyorlar!" diye seslendi heyecanla. Çılgınlar gibi keskin nişancılaıi işaret ediyordu. Sayılan yirminin de altına düşen

Kaijinler, yavaş yavaş yerlerim terk ederek geri çekiliyordu. Geriledikçe hızlanıyor, hiçbiri Skaıidıya hatlarından gelen o isabetli atışlara maruz kalan son kişi olmak istemiyordu.

Wıll, ırıyaıı arkadaşının kolundan tutarak onu heyecanla sarstı.

"Kaçıyorlar!" diye bir çığlık attı. Temkinli bir tavırla başını sallayan Hoıace,

parmağını aşağıdaki çaresiz Skandiya savunma hattına doğru

salladı.

"İyi kı kaçıyorlar," dedi. "Çünkü şuıadakıler pek kaçıyor gibi gelmedi bana."

Hemen aşağılaıinda, atlaıindan inen Temıiçi silahşörleıi, Skaııdıya

hattında açılan bir gedikten içeri akmaya başlamıştı.

Wiirin bıılıındıığıı noktaya saldıran Temıiçi kuvvetlerinin başındaki

Nıt'zak, adamlarını gözükara bir aldırmazlıkla saldınya geçirmişti.

Kaijinler okçularla uğraşırken, mızrak ve kılıç ustaları da, Skandiyali

baltacılaıin koruduğu savunma hattına çullanmıştı.

Nit’zak, bu saldırının, komutanının son hamlesi olduğunu sezmişti. Bu kez de savunma hattını yaramamaları halinde, daha fazla adam kaybetmek

istemeyen Haz’kam'in toplu geri çekilme emrini vereceğini biliyordu.

Nit’zak, başaıisızlıktan ve geri çekilme fikrinden nefret ediyordu.

Adanılarina Skan- diya hattında bir gedik açmalari ve hattın arkasına

saklanan küçük ama etkili okçu kuvvetini imha etmeleri içıı baskı

yapıyordu.

Skandiya savunmasının önü, ölü Temıiçi askerleri ve atlaıiyla doluydu.

Ama yavaş yavaş, sayılan azalan kuzeyliler geriye itiliyordu, savunma

hattı iyice zayıflamıştı. Atlarından ınenTemuçı- ler, eğimli siperlere

üşüşüyor ve uzun kılıçianin savurup saplıyordu. Skandiyahlar da buna sert bir biçimde karşılık veriyordu.

"General!" Kurmaylarından biri kolunu yakalamış, savaştan uzaklaşan küçük süvari grubunu işaret ediyordu. "'Kaijitı- ler geri çekiliyor."

Nit'zak, geri çekilen atlılara küfretti. İltimaslı şımaıik herifler, diye düşündü. Kaijinlerin kendilerim Temuçi kuvvetlerinin elit askerleri

olarak gördüğünü biliyordu. Kaijin keskin nişancıları, arkalarına

yaslanıp güvenli bir şekilde düşman komutanlarını avlayabilmeleri için,

yakın dövüşün tehlikelerinden muaf bırakılırdı. Şimdiyse, karşılarına ilk defa etkili ve ölümcül bir düşman çıkmıştı ve onu yaıiyolda bırakıp

gitmişlerdi. Bu alçaklıkları yüzünden hepsini öldürteceğine yemin etti.

Ama bunun için beklemesi gerekecekti. Skandiya okçularının yemden ana

kuvvetin arka saflarına ok yağdırmaya başladığını fark etti.

Durdurulmaları gerekiyordu. Bu ölümcül saldırı sürdüğü takdirde, savaşın

dengesi değişebilirdi.

Haz'kam, savaş söz konusu olduğunda yardımcısının resmin tamamını

göremediğim ima etmişti. Ama Nit'zak, mükemmel bir taktik yeteneğine

sahipti. Savaşın kopma anını sezebiliyordu. Her şeyin dengede durduğu ve herhangi bir tarafın atacağı kararlı bir adımın, zafer ve yenilgi

arasındaki farkı ortaya koyacağı o kritik anın geldiğini anlıyordu.

Skandiyalılarla dövüşen adamlarını izlerken, düşman saflarında gözüne ilk kez çarpan belirsiz hava, bu anın gelmiş olduğunu hissetmesine neden

olmuştu. Palasını kınından çekerek otuz deneyimli Ulan savaşçısından

oluşan şahsı fedailerine döndü.

"Benimle gelin!" diye bağırdı ve fedailerini Skandiya hattına doğru hücuma

kaldırdı.

Nit'zak'ın içgüdüleri doğruydu. Sayıları azalan, yorgun ve

yaralı Skandıyalılar, son güçlerini harcayarak ayakta duruyorlardı.

Temuçi güçlerinin ardı arkası kesilmiyor gibiydi. Skan- diya baltaları

altında can veren her askerin yerine, çığlıklar kopararak saldıran iki

yem asker geçiyordu sanki. Atlarından inip toprak siperi aşarak savunma

hattına dalan taze güçler, bu dengeyi bozmuştu. Temuçi askerleri nihayet

açtıkları gedikten içeri dolarak kaçmaya çalışanlari avlarken,

Skandiyalılar gruplar halinde gen çekiliyordu.

Nit'zak, palasını ana kuvvetlerin üzerine hâlâ ok yağdırmakta olan okçu

hattına doğru savurdu.

"Okçular! Okçuları gebertin!" diye emretti ve o tarafa doğru ilerlemeye başladı.

Komuta noktasında elindeki kocaman, hantal kalkanı bir tarafa atan

Hoıace, kendi yuvarlak kalkanını taktı. Siperin üzerinden atlarken, ümit

dolu bir gıcırtıyla kılıcını çekti.

"Burada kal," dedi Will'e ve sipere tırmanan ilk Temuçi grubuyla yüzleşmek üzere, yokuş aşağı fırladı. Saldırıya geçen arkadaşını

hayranlıkla izleme sırası Will'deydi artık. Oğlanın kılıcı insanı şaşkına çeviren hareketlerle savruluyor, yukarıdan aşağı, sağ vuruş, sol vuruş ve saplama darbeleriyle saldıganla- ıi kesip biçiyordu. İlk saldırı

püskürtülmüştü. Şimdi daha büyük bir Teımıçı grubu uzun boylu savaşçıya

yaklaşıyordu. Bir kez daha çeliğin çeliğe çarptığı dujmldu ama etrafı

sarılmakta olan Horace, bu kez gerilemek zorunda kalmıştı. Wıll, ok sepetine bir göz attı. Kalan beş oku fırlatmaya başladı; arkadaşının etrafını sarmaya çalışan Temuçiler'i hedef alarak bilinçli, dengeli atışlar yaptı.

Başını okçulara çevirdi. Silahlarini ellerine alan kalkancılar, okçulari korumak üzere harekete geçmişti. Aynca savuimia hattindan kaçan Skandiyalılaı'in bazıları da okçularin yanında bir araya gelmişti.

Evaıiiyn'in okçulara hâlâ talimat vermekte olduğunu fark etti.

"Devam et!" diye bağırdı ve hafifçe dönen Evanlyn başını sallayarak işine devam etti.

Hâlâ kararlı Temuçi saldırganlaıiyla cebelleşen Hoıace, neredeyse tepedeki komuta noktasına dek gerilemişti artık. Tek başına dövüşen çocuk, arkasından gelecek bir saldıiiya karşı savunmasızdı. Ok stoğunu nihayet tüketen Wıll, çifte bıçaklanın çekerek arkadaşının sırtını kollamak üzere savaş alanına daldı.

Skandiya savunma hattının ortasındaki Eıak da önlerine çıkan fırsatı fark etmişti. Temuçiler canla başla dövüşüyorlardı ama ilk saldırılarındaki o yırtıcılık yoktu artık.

Sağ kanattan üstlerine yağan oklarla zayıflayıp cesaretleri kırılan destek safları geıı çekiliyordu. Bu, Skandiyalılaıla dövüşmekte olan birlikleri de saldırının düzenini koruyabilmek için ihtiyaç duydukları

yedek kuvvetlerden yoksun bırakıyordu.

Çığlıklar atarak toprak siperin üzerinden üstüne atlayan bir Temuçi yüzbaşısını kılıcıyla haklayan Eıak, arkasına dönerek Halt'a bir göz attı. Hemen arkasındaki Orman Muhafızı, bir korkuluğun üzerine tünemiş, kafasını çıkaran her Temuçi'yı avlıyordu. Haz'kam'in Ulatılan keskin nişancılarindan ayırma taktiği, bu noktada Temuçiler'in aleyhine işliyordu. Skaıidi-

ya liderleri havada daireler çizen baltalanırın menziline giren herkesi perişan ederken, komutanlarını kaybedenler, bu kez Temuçiler olmuştu.

Serbest kalan Eıak, Hat'un yanına atladı. Henüz savaşa girmemiş olan Skandiya sol kanadını işaret edip, "Onlara şu kanattan saldırırsak işlerini bitirebiliriz diye düşünüyorum," dedi.

Halt, bir an için bu öneriyi aklında tarttı. Riskli bir karardı bu ama savaşların risk alınarak kazanıldığını biliyordu. Ya da kaybedildiğini.

Kararim verdi.

"Bence de uygun," diyerek onayladı. Bunun üzerine Eıak başını salladı ama bakışları Halt'un arkasına takılınca, birden küfretti. Onu gören Orman Muhafızı da arkasına baktı. Temuçiler, Will'in alt tarafındaki savunma hattını yarmak üzereydi. Ok saldıisının durması halinde, Temuçi geri saflarının eski bütünlüğüne kavuşacağını ve yakaladıktan şansı kaybedeceklerim her ikisi de biliyordu.

Harekete geçme zamanıydı artık.

"Sol kanadı savaşa sok," dedi Halt kısaca. Ve yedek ok kılıfım yanına alarak Will'in bulunduğu noktaya doğru koşmaya başladı. Tek bir kişinin

savaşı kazanmalarını sağlayamayacağının farkında olan Eıak, Orman

Muhafızı'in izledi. Çaresizce etrafına bakııiirken, gözleri ölü

Temuçiler'den bir çemberin ortasında durmakta olan Ragıiak'a takıldı.

Yüce Kont'un hiddet dolu gözleri, şimşekler saçıyordu. Kalkanını atmış,

devasa baltasını iki eliyle birden savuruyordu. Vücudundaki bir düzine

yaradan kan fışkırıyordu ama bunun farkında değil gibiydi. Ragnak'ın

öfkeden aklını yitirmenin eşiğinde olduğunu biliyordu

Erak. Zincirinden boşanmış öfkesinin egemen olduğu bir savaşçının önünde

hiçbir şey duramazdı.

Erak, Temuçiler'in bir parça gerilemeleri sonucu zaman kazanınca. Yüce

Kont'un yanına gitti. Başım kaldıran Ragnak yoldaşını tanıdı ve dişlerini göstererek muzaffer bir şekilde gülümsedi.

"Onları yok ediyoruz, Erak!" diye bağırdı öfkeden hâlâ alev alev yanan gözleriyle. Erak, onu kolundan yakalayarak kendine gelmesi için sarstı.

"Sol kanadı savaşa sokuyorum!" diye bağırdı ve Yüce Kont gülümseyerek omuz silkti.

"Güzel! Onlar da eğlensinler biraz!" diye gürledi. Erak, deniz tarafında devam eden savaşı işaret etti.

"Sağ kanadın başı belada. Savunma hattı yarıldı. Orman Muhafızının orada yardıma ihtiyacı var."

Başkomutanına emir vermek, Eıak'a garip gelmişti. Gerçi Ragnak’ın bu ruh haliyle kanat saldırısım yöneteceği falan yoktu. Şu an elinden gelen tek şey, yolunda duran düşmanlarını ezip geçmekten ibaretti.

Erak'ın sözlerini dinleyen Ragnak, ardı ardına başını salladı.

"Şu her haltı bilen alaycı ufaklığın yardıma ihtiyacı var, öyle ııi?

Aradığı adanı benim!"

Ve kükreyerek, beraberindeki bir düzine baltacıyla birlikte Halt'un arkasından koşturdu.

Erak, Vahalara hızlı bir dua okudu. Bir düzine adam da yeterli gelmeyebilirdi aslında ama denkleme tek kişilik ordu

Ragnak da eklenince işler değişiyordu. Sağ kanadın sıkıntılarını zihninden uzaklaştırarak, haberciye bağırmaya başladı. Sağ kanadın, birkaç dakikalığına kendi başının çaresine bakınası gerekecekti. O an, düşmanı yandan vurması için sol kanada ihtiyaçları vardı.

OTUZ S€KÎZ

Hemen arkasında birinin vaılığim hisseden Horace, savurmaya hazır tuttuğu kılıcıyla hızla döndü. Çifte bıçaklarıyla Temuçi silahşoru karşısında zorlu bir mücadele veren ince yapılı arkadaşını görünce, kılıcıyla düşmanın alnında bir delik açıverdi. Ellerini yüzüne götürerek tökezleyen savaşçı, dizlerinin üstüne çöktü.

"Burada 11e yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı Horace, ön taraftan gelen bir diğer saldıuıyı geçiştirerek.

"Sırtım kolluyorum," dedi Will, Horace'ı arkadan sıkıştırmaya çalışan bir diğer Temuçi savaşçısının darbesini engelleyerek.

"Eh, bir dahaki sefere bana da haber ver," dedi Horace. O anda bir mızrak darbesinden son anda kurtulup, kılıcının topuzunu şaşkına dönen

mızrakçının kafasına indirdi. "Neredeyse ikiye ayıriyorduıı seni!"

"Bir dahaki sefer falan olmayacak," diye yanıt verdi Will. "Bu yakın dövüş işinden pek memnun kalmadım."

Horace, omzunun üzerinden hızla arkadaşına baktı. Wıll, Temuçi

savaşçısının palasını durdurup savuşturmak için Oı-

man Muhafızlan'nin çifte bıçaklarini kullanıyordu. Ama bu tarz dövüşte

pek de yetenekli sayılmazdı. Keltika tepelerinde Hoıace ile yaptıkları

idmanın üstünden bir yılı aşkın zaman geçmişti. Temuçi silahşoru ondan

daha iyi durumdaydı ve Ho- race, Will'iıı sol kolundan kan sızdığım

gördü.

"Söylediğimde dizüstü çök," dedi Hoıace.

"Peki," dedi Wıll sert sert. "Acele etmezsen söylemeden de çökebilirim."

Sözleri Hoıace'ı güldürdü. İıiyari savaşçı, önündeki iki saldırganı

gerisin geriye iterken, yine omzunun üstünden seslendi.

"Şimdi!"

Will'in yere çöktüğünü hisseden Hoıace, kılıcını ters yöne doğru

çevirerek geriye doğru bir saplama hareketi yaptı ve korku dolu bir

çığlık duyuldu.

"İyi misin?" diye bağırdı Hoıace. Geri çektiği kılıcıyla o inatçı mızrağı bir kez daha savuşturdu. Bir an için cevap gelmeyince, arkadaşını

şişlediğim sanıp korktu. Ardından WiU'in cevabı geldi.

"Çok etkileyici. Bunu nerede öğrendin?"

"Şimdi uydurdum," dedi Hoıace ve biraz fazla yakınına gelen mızrakçının omzunu kılıcının ucuyla keserek memnuniyetle hırladı. Adam yere düşerken

kılıcını geri çeken Hoıace, dönerek başının üstünden savurduğu darbeyle

bir diğer Temuçi savaşçısını etkisiz hale getirdi. Süvarinin kalın keçe

miğferi, adamın hayatını kurtarmıştı. Ama şaşkınlık içinde dizlerinin

üstüne çökmekten kurtulamadı.

Bu kısa soluklanma anında başını geriye çeviren Hoıace, arkadaşını

inceledi.

"Acı veriyor mu?" diye soıdıı, başıyla Will'in kolunda giderek genişleyen kan lekesini işaret ederek. Gözlerini koluna çeviren Will, yarayı yeni

fark etmiş gibiydi.

"Hissetmedim bile," dedi şaşkınlıkla. Hoıace, mutsuz bir tebessüm takındı, "ilende hissedeceksin."

Will, kuşkulu bir ifadeyle başım sallayarak, "İlerisi diye bir şey olursa tabii," dedi. Ardından, aıkalarindakı okçu hattından gelen kiriş

tııgırtılanyla bir diğer sal dinilin habercisi olan vızıltılar duyuldu.

Hayret içinde, karşılıklı bakıştılar.

"Evanlyn bu," dedi Wıll. "Adamlara hâlâ saldırmalanm emrediyor!"

Üstlerine üşüşen Temuçiler'i okçulann mevzisiıiden uzakta tutan küçük

savunma hattını işaret eden Hoıace, "Uzun sürmez," dedi. Skaıidiya savunma hattı, eğilip bükülmeye başlamıştı bile. "Gel hadi! Arkamı kolla, başın derde girerse de seslen." Yokuştan aşağı sıçrayarak, kılıcıyla Temuçiler'in arka saflanm hedefleyen hücumunu başlattı. Saldırının

şiddeti karşısında şaşkına dönen Temuçiler, birkaç saniyeliğine geri

çekildi. Hemen arkasından, taze kuvvetlerin yalnızca iki kişiden - kı

çocuk gibi görünenin elinde yalnızca çift bıçak vardı - oluştuğunu gören

saldın gücü, toparlanıp yeniden öne atıldı.

Skaıidiya savunmasından hayatta kalan birkaç kişiyi etrafına toplayan

Hoıace, yiğitçe dövüşüyordu. Ama düşmanın sayı olarak üstünlüğü, etkisini göstermeye başlamıştı artık. Bazı Temuçi askerleri küçük savunma gücünün

yanından geçerek, okçulariıı ana Temuçi kuvvetlerim hâlâ ok yağmuruna

tuttuk- lari siperlere atlıyordu.

İki arkadaşın kulağına, Evanıyn'in, okçulara yakın mesafedeki

düşmanı vurma emri verirken yükselen tedirgin sesi geldi. Temuçiler'm birkaç dakika içinde sipere doluşup içendeki herkesi öldüreceğinin

farkındaydı hepsi.

"Hadi!" dedi Will, siperlere doğru giden yolun başını çekerek. Horace da lıemen arkasından geliyordu.

Will, yolunu tıkayan Temuçi savaşçısına saks bıçağıyla bir darbe indirip, etkisinin adamın tüm koluna yayılmasını bekledi. Horace'dan gelen uyan

çığlığı üzerine tam zamanında dönerek acımasızca üstüne doğru gelen

palayı çapıazladığı bı- çaklaıiyla karşıladı. Bir saniye soma Horace

yanında bitmiş, Will'e saldıranla yanındaki üç savaşçıyı kesip biçmişti

bile. İki dost, sırt sırta dövüşüyordu artık ama Temuçiler'm sayısı çok fazlaydı. Sipere zamanında varamayacaklannı kavrayan Will'in yüreği burkuldu. Etrafındaki okçu grubuyla beraber yirmi metre bile ötesinde olmayan Evaniyn'i görebiliyordu. Okçular, kararlı adimiarininyalnızca oklarına telıdıdı nedeniyle yavaşlatan, büyük bir Temuçi gücüyle karşı kaışıyaydılar.

"Dikkat et. Will!" Seslenen yine Hoıace'dı ve daha fazla sayıda Temuçi üstlerine üşüşürken, bir kez daha hayatları pahasına savaşııalari gerekecekti.

Nit'zak, bir grup adamıyla Skaıidiyali okçulari bariıdıran siperlere girdi. Etkili bir karşı saldınya geçen şu iki genç savaşçıyı geri kalan adamları da haklayabilirdi. Onun görevi, okçuların işini kesin olarak bitirmekti.

Arkasından sipere giren adamlari, zırhsız ve adeta silahsız okçuların üstüne çullandı. Toprak siper hattına kadar çekilen okçulardan bazılaıi, siperin üstüne sıçrayarak geri kaçıyordu. Nıt'zak, siperdeki bir köşeyi dönüp şaşkınlıkla kalakalııcaya dek, vahşi bir içgüdüyle aıkalarindan koştu.

Elinde uzun bir hançer, gözlerinde meydan okuyan bir ifade bulunan genç bir kız çıkıvermişti karşısına. Geri kalan okçular, korurcasına kızın etrafına toplanmıştı. Kızın emri üzerine, yaylar havaya kalktı.

İki grup, karşı karşıya geldi. Nıt'zak, en az on yayın üstüne çevrili

olduğunu fark etti, aralannda on metre bile yoktu. Kızın emri vermesi

durumunda, okçularin ıska geçmeyecekleri kesindi. Bununla birlikte,

atışların ardından kız ve okçular savunmasız kalacaktı.

Gözlerini yan tarafına çevirdi. Adamları hemen yanındaydı ve arkada

başkaları da vardı. Skandiya oklarına hedef olarak ölmeye hiç myetı yoktu Nit'zak'ın. Bir amaç uğruna olsa, seve seve feda ederdi kendini. Ama

yerine getirmesi gereken bir görevi vardı ve o görev tamamlanıncaya kadar ölme hakkı bulunmuyordu. Öte yandan, görevin tamamlanması için

adamlarindan on, on ikisini gözünü kırpmadan feda edebilirdi. Adamlarına

ilerisini işaret etti.

"Saldınn," dedi sakin bir sesle ve Temuçi savaşçılaıi, dar siper boyunca ileri atıldı.

Bir anlık tereddüdün ardından, kızın emriyle kirişlerden çıkan vınlamalar kapladı kulaklaıi. Adamlarının üzerine atılan oklar, yedi tanesini

yaralamış ya da öldürmüştü. Ama arkadan gelenlerle birleşen diğerleri

yollaıina devam etti ve dağılan okçular, kızı yalnız bırakarak kaçmaya

başladılar. Her iki palasını da havaya kaldıran Nit'zak öne atıldı.

Sırfmeraktan in-

celediğı kızın gözlerinde hiçbir korku belirtisi göremedi. Bıı kadar

cesur bir kızın ölmesi çok yazık olacak, diye düşündü.

Birden arkasından gelen acı dolu bir çığlık, korku ve acıyla patlayan bir delikanlı sesi çalındı kulağına.

"Evanlyn!"

Kızın adı buydu galiba. Gözlerini onunkilerden kaçırdığını ve görüş açısı içinde bulunmayan bililerine kederle gülümsediğini fark etti. Evaniyn'iıı yüzüne bir veda tebessümü yerleşmişti.

Will, tüm olan biteni izlemişti. Hoıace'ın sırtım kollayıp hayatı uğruna

dövüşürken, Temuçıler'iıı siper boyunca ilerleyişine ve okçulariıı onlaıı

kısa mesafe atışlarıyla tehdit edişine şahit olmuştu. Soma da askerlerin tehlikeye aldırmadan, sakın bir şekilde yaptıklaıi hücumu dehşet içinde

izlemişti. O son saldın nedeniyle yaşadıkları bir iki saniyelik

duraksamanın ardından ileri atılarak okçuları dağıtmıştı Temuçı güçleri.

Horace'ın acil uyarısı, Will'i kendine getirdi. Üstüne gelen bir paladan

kurtulmak üzere yana kayarak, dengesini bozmak istediği Temuçı

savaşçısını saks bıçağıyla iteledi. Yeniden başım çevirdiğinde, çifte

kılıcıyla Evaniyn'in tepesinde bekleyen Temuçı subayını fark etti.

"Evanlyn!" diye bir çığlık attı ıstırapla. Ve sesim duyan kız, başını çevirip acılı bakışlarını paylaşarak Will'e gülümsedi; tebessümü, son on

bir ay boyunca başlariııdan geçenlen hatırlatıyordu ona.

Birbirleri için ifade ettikleri anlamı hatırlatan bir tebessümdü bu.

Ve O an, Evaniyn’in ölmesine izin veremeyeceğini anlamıştı Will. Saks

bıçağım döndürüp uç kısmından yakaladı ve dengeleyip tek harekette

fırlatıverdi.

Kocaman bıçak Nit'zak'ı, kılçlaıini indirmesine ramak kala sol kolunun

ardından vurdu.

Birden gözleri kararan Nıt'zak, yavaşça yan tarafa çöktü ve siperin duvarina çarparak, sertleşmiş toprak zemine devrildi. Palası elinden düştü ve zayıflamış parmaklarıyla yan tarafına saplanan ağır bıçağı çıkardı. Aklından geçen son düşünce, Haz’kam'in muhtemelen istiladan vazgeçeceği ve bundan dolayı komutanına kızgın olduğuydu.

Küçük fırlatma bıçağı dışında silahı kalmayan Will, bir kez daha tehlikedeydi şimdi. Öne doğru sıçrayarak saıildığı Tennı- çi savaşçısını yere çekti ve ikisi birden toprak yokuş boyunca yuvarlandı. Will, çaresizce adamın kılıç tutan kolunu kavriyor, buna karşılık silahşor de Will'in küçük bıçağıyla savurduğu etkisiz darbelerden kaçınmaya çalışıyordu.

O sırada Wıll, Hoıace'ın ona aynı anda saldıran dört savaşçının arasında kaldığını fark edince, nihayet her şeyin sona erdiğini anladı.

Ancak o anda, insanın kanını donduran bir kükreme duyuldu ve birden üzerinde beliren devasa şekil, Will'iıı rakibini kelimenin tam anlamıyla yerden sökerek yokuş aşağı birkaç metre uzağa fırlattı. Adam, düştüğü noktadaki üç askeri de kendiyle birlikte devirdi.

Zincirinden boşanmış öfkesiyle dehşet saçan Ragnak, bir anda yanlarında bitmişti. Skandıyalı'nın gömleği, kesiklerden ötürü şeritler halinde

sarkıyordu ve kocaman boynuzlu

miğferi dışında, zırhı yoktu. Temuçiler'in arasına dalıp çift uçlu

baltasıyla daireler çıze çıze her ıkı yanındaki düşmanları devirirken,

boğazından düzenli olarak korkunç hırıltılar yükseliyordu.

Kendini sakınmak adına hiçbir çabası yoktu ve yara üstüne yara almaya

devam etti Ragıiak. Yaıalaıina aldırmadan ülkesini istila eden -kanındaki devasa öfkesini uyandırmaya cesaret eden- adamlaıi kesip biçmeye devam

etti.

Şahsı fedaileri de, her biri aynı korkunç ölümcül öfkeyle hareket ederek, komutanlarini takip ediyordu. Yatıştırılamaz, karşı konulamaz öfkeleriyle Temuçi kuvvetlerim bıçak gibi delip geçtiler. Hayatta kalıp kalmadıktan

umurlarında bile olmayan bu bir düzine savaşçının aklında bir tek şey

vardı. Mümkün olduğunca çok düşmanla karşılaşmak ve onlan en hızlı

şekilde öldürmek.

"Hoıace!" diye inledi Will ve ayağa kalkmak için çabaladı. Son

hatırladığı şey, Horace'ın çaresizce dört saldırganı durdurmaya

çalıştığıydı. Ve soma yeni bir ses- tanıdık bir ses -çalındı kulağına;

uzun bir yayın derin tıngırtısı havayı kapladı. Horace'ın rakipleri güneş

altında eriyen kar taneleri gibi birer birer devrilirken Halt'un

yanlarına vardığı belli oluyordu.

Ordu komutanı ve Halk'ın Şaıı'ı olan Haz'kam, bir kilometre ötedeki

komuta merkezinden saldmlarınm çöküşünü izliyordu. Düşmanın sol kanadı

kıvrılarak ana kuvvetlerinin üzerine çullanmış, büyük kayıplar verdirdiği ordularini geri püskürtmüştii. Sağ kanattaysa Nit'zak ile adamlaıi, nihayet Skandiyali okçulari susturmayi başamıştı. Eski dostunun görevinde başaılı olacağını zaten içten içe biliyordu.

Ama hedefine ulaşması, gereğinden uzım sürmüştü. Okçular, ancak Temuçi ana kuvvetlen düzenli ok atışlaıı altında altüst olduktan soma susturulabilmişti. Kanattan gelen saldın karşısında şaşkına dönerek gen püskiirtülmüştü ordulari.

Elbette ki bu, yalnızca başaıisız olmuş bir saldırı denemesiydi ve ısrar etmesi halinde savaşı kazanabileceğini biliyordu Haz'kam. Ulanlarin bir araya getirir, taze kuvvetlerini savaşa sürer ve şu lanet olası Skandiyalılar'ı savunmalarının arkasından çıkanp tepelere dek kovalardı isterse. Bir an için baştan çıkarak bunu yapmayı -planlarina engel olan bu heriflerden vahşi bir intikam almayı -istemedi de değil.

Ama o tür bir saldın, büyük bir bedel ödemek anlamına gelecekti. Şimdiden binlerce adanı kaybetmişti bile. Yeni bir saldırı başarılı olsa bile, harcayabileceğinden fazla adam kaybetmesine yol açacaktı. Atının sırtında dönerek, haberciye öne çıkmasını işaret etti.

"Topyekıın geri çekilme borusunu çal," dedi sakin sakın. Yüzünde içinde kaynayan öfkeye, kalbinde yanmakta olan acı dolu başarısızlık öfkesine dair hiçbir işaret yoktu.

Bir Temuçi generalinin duygularını belli etmesi, şanına yakışan bir

davranış değildi.

OTUZ DOKUZ

Ragnak'ın cesedi, savaştan sonraki gün yakıldı. Yüce Kont, Temuçiler'in gen çekilmeye başlamasından birkaç saniye önce ölmüştü. Hayatım, on sekiz Temıiçi savaşçısına karşı verdiği dövüş sırasında kaybetmişti. Dövüştüğü adamlaıiıı yalnızca ikisi hayatta kalabilmişti. Yaraları o kadar ağırdı ki, ikisi de Skandiya liderinin dehşetli öfkesinden ancak sürünerek kaçabilmişti.

Öldürücü vuruşu kimin yaptığını bilmek olanaksızdı, eğer öldürücü bıı vuruş olduysa tabii. Yüce Kont'uıı vücudunda, yanın düzinesi normal bir insanın ölümüne yol açacak cinsten elliyi aşkın yara vardı. Skandiya gelenekleri uyarinca, ceset, yakılacağı odun yığınına olduğu gibi - kan ya da savaşın pisliği temizlenmeden -yatınimıştı.

Merhum Yüce Koııt'u son yolculuğuna uğurlamak üzere törene davet edilen Aralueıı dörtlüsü, birkaç saniye boyunca ziftle kaplı çam kütüklerinden oluşan devasa yığının önünde bekleyerek hareketsiz yatan şekli izledi.

Ardından onlara cenaze törem somasında yapılacak halef seçimine, nazikçe ama kesin bir dille, yalnızca Skandiyalılar'ın katılabileceği bildirildi.

Bunun üzerine dört arkadaş, gelişmeleri beklemek üzere Halt'un dairesine döndüler.

Cenaze törenleri, üç gün boyunca devam etti. Bu gelenek, uzaktaki

yerleşim alanlarindan gelen kontlaiin Hallasholm'a varıp Yüce Kont

seçimine katılabilmelerini amaçlıyordu. Çoğu, istilayı püskürtmek üzere

zaten Hallasholm'daydı; yalnızca Temuçiler'in işgal ettikleri bölgelerden gelecek olan birkaç kont bekleniyordu. Ama geleneklere göre üç günlük yas ilan edilmişti ki Skandiyalılar için bu, bol bol içmek ve merhumun

savaşta göstermiş olduğu kahıamanlrğa dair hikâyeler anlatmak anlamına

geliyordu.

Ve gelenekleri, Skandiyalılar için kutsaldı, özellikle de ge- ceyanlarina kadar bol bol içme kısmı. Tüketilen alkol miktarı arttıkça, Ragnak'ın

kahramanlık hikâyeleri de daha bir coşkuyla aılatrlmaya başlanıyordu.

İkinci gecelerinde, sokaklarda şarkı söyleyen sarhoşların sesleri, çıkan

bir kavga sonucu kırılan mobilyaların parçalanmasıyla bastırıldığında,

Evanlyıı yüzünü buruşturdu.

"Yüce Kont'un ölümüne pek üzülmüyor gibiler," dedi kız. Halt, omuz silkmekle yetindi.

"Onlarin tarzı bu," diye karşılık verdi. "Hem Ragnak savaş sr- rasında, çılgın öfkesi nedeniyle öldü. Gerçek bir SkandiyalTmn hayalrnde bu

şekilde ölmek yatar. Ölümü, Ragnak'a en yüksek seviyeden Skaııdıya

cennetinin de kapışım açmış oldu."

Evanlyn, onaylamaz bir tavırla dudak bükerek somurttu. "Yine de," dedi,

"saygısızlık gibi görünüyor. Ne de olsa bizleri

de o kurtar dr."

Odaya garip bir sessizlik hâkim oldu. Her biri, yaşıyor olması halinde

Ragıak'ın Evaniyn'i öldürmek zorunda kalacağı gerçeğim nazikçe dile

getirememekten korkuyordu. Evanlyn, Ragıak'tan sanki muhterem, kadim bir dostunu kaybetmiş gibi söz ediyordu. Halt ile Wıll'e bir göz atan Hoıace, birinden birinin konuyu açıp açmayacağını merak ediyordu. Göz teması

kurduklarında Will'in tek yaptığı şey, belli belirsiz başını sallamak

olmuştu. Horace, omuz silkti. Koskoca ıkı Orman Muhafızı konuyu açmaya

değer bulmuyorsa eğer, o kimdi ki onlara karşı çıkacaktı?

Nihayet üç günlük yas sona erdi ve kıdemli kontlar, yeni Yüce Kontlarını

seçmek üzere Büyük Saloıı'da toplandılar Will umutla, "Sizce Erak'm

seçilme şansı var mı?" diye sordu. Ancak Halt başını iki yana sallayınca umutlan suya düştü.

"Eıak sevilen bir savaş lideri, ama yalnızca dört ya da beş lrderden bıır. Yönetici vasıfları olmadığı da bir gerçek. Hem öyle ahım şahım bir

diplomat da sayılmaz," diye ekledi, dokunaklı bir sesle.

"Bu o kadar önemli mi ki?" diye sordu Horace. "Gördüğüm kadaıiyla diplomatlık, bu ülkede itibar edilen karakter özellikleri listesinde

oldukça alt sırada yer alıyor."

Halt, sıiitarak "Doğru," diye itiraf etti. "Ama böyle üst düzey toplantılarda bir seçim yapılacağı zaman, çenenin bir parça düşük olması

gerekir. Hiç kimse sana en iyi aday olduğun için oy vermez. Onlar ıçıı

bıı şeyler yapabileceğine inandıkları için oy verirler sana."

"Sanırim Erak'ın son birkaç senesini Ragıak'ın vergi toplama şefi olarak geçirmesinin de pek faydası dokunmayacak,"

diye araya girdi Wıll. "Oy verenlerin çoğu, baltasıyla kafalarını uçurma tehdidi savurduğu adamlar sonuçta."

Halt, yeniden başını salladı. "Günün birinde Yüce Kont olmak isteyen biri için hiç de hoş bir kariyer hamlesi sayılmaz."

Orman Muhafızı'nın, Erak'ın seçilme şansından düşükmüş gibi söz etmesinin nedeni, batıl inançlariydı aslında. Skandi- ya ile Araluen arasında hâlâ

çözümlenmesi gereken meseleler vardı ve bu meseleleri, Erak,

Skandiya'ıın mutlak lideriyken çözmeyi tercih ederdi. Ama konuştukça,

Erak'ın şansının gerçekten de düşük olduğu ortaya çıkıyordu. Wıll sözünü

edinceye dek, Halt'un vergi toplama olayından haberi bile yoktu. Vergi

görevleri, Erak'ın yolunu kesecekmiş gibi duruyordu.

Erak da Yüce Kont olmak için en ufak bir çaba göstermiyor ki zaten, diye

düşündü Halt.

Sonuçta Halt ve diğerleri, Erak'ın Yüce Kont olma ihtimaliyle, adamın

dostu ve tanıdıktan tek kıdemli Skandiya lideri o olduğu için

ilgileniyorlardı.

"Zaten ondan pek de ıyı bir Yüce Kont olmazdı," diye akıl yürüttü Hoıace.

"Eıak'ın tek istediği, kurt gemisine atlayıp baskına çıkmak."

Diğerleri de bunu ağız birliği etmişçesine onayladılar.

Oysa ayaklan yere basan mantıklı bir sohbetten, ne kadar da yanlış

sonuçlar çıkabiliyordu. Beşinci gün, Ha İt1 un dairesinin kapısı açıldı

ve afallamış bir yüzle içeri giren Erak, beklentiyle onu süzen yüzlere

bakarak açıkladı.

"Yeni Yüce Kont seçildim."

"Biliyordum," dedi Halt anında ve üç arkadaş şaşkın bakışlarla Orman Muhafızı'in izlemeye başladılar.

"Öyle mi?" diye sordu Erak, şaşkın bir sesle. Birdenbire Skandiya'nın en yüksek konumdaki insanı haline gelmiş olmasından ötürü yaşadığı sarsıntı, gözlerinden okunabiliyordu.

"Elbette," dedi, omuz silken Orman Muhafızı. "İıiyaıi, huysuz, çirkin bir adamsın ve Skandiyalılar'ın en değer verdiği özellikler de bunlarmış gibi duruyor."

Erak, duruşunu dikleştirerek, bir Yüce Kont1 un takınması gerektiğine

inandığı saygın ifadeye bürünmeye çalıştı.

"Siz Araluenliler bir Yüce Kont'la bu şekilde mi konuşuyorsunuz?" diye sorunca. Halt nihayet sınttı.

"Hayır. Biz arkadaşlarımızla bu şekilde konuşuruz. İçeri gel de bir

şeyler içelim."

Takip eden birkaç gün boyunca, kontlar konseyinin doğru bir karar vermiş

olduğu ortaya çıkmıştı. Erak, özellikle vergi toplamak için ziyaret,

ettiği kontlarla yaşadığı soruıılari sona erdirmek üzere hızla harekete

geçmişti. Ve Borsa, şaşırtıcı bir biçimde, müdür koltuğunu korumuştu.

"Onun Boısa'ya tahammül edemediğim sanıyordum," dedi şaşıran Will. Ama Halt, Erak'ıı seçimini onaylarcasıiıa başını sallamakla yetindi.

"Borsa, iyi bir yönetici ve Erak'ın da öyle birine ihtiyacı var. İyi bir lider, zayıf olduğu alanları bilir ve bunlan telafi etmek için o işlerde

yetenekli olan kişileri işe alır."

Bu akıllıca sözleri birkaç saiüye akıllariıida tartan gençler, nihayet olayın mantığını kavramıştı. Ancak, arkadaştan onay-

ladiktan sonra bile olan biteni kavrayamayan Hoıace, konuyu başka meselelere getirdi.

Yüce Kont olduğu için, artık Kurt Rüzgârı tun başında yıllık baskın seferlerine çıkmayacaktı Erak. O nedenle bu ani yükselişine o kadar da sevinemiyordu. Ancak gemiyi bunca zamandır ikinci kaptanlığını yapmakta olan Svengal'a teslim etmeden önce, son bir seyahate çıkacağını ilan etmişti.

"Sizleıi Aralueıı'e geri götüreceğim," dedi. "Burada olmanızın nedeni ben olduğuma göre bu kadarını size borçluyum."

Will, bu habere çok sevinmişti. Artık eve dönmelerine çok az bir süre kaldığına göre, iriyari sert korsana veda etmenin onu üzeceğim fark etti.

Buna sasımakla birlikte, kendi kendine Erak'ı yakın bir dostu gibi gördüğünü itiraf etti. Aynlık anını geciktirmek için, o an elinden geleni yapabilirdi.

Bahar kendini iyice gösteriyordu artık; kazlar güneyden dönüyordu ve geyikler de tepelerdeki yerlerini alınıştı. Hallasholm'da kışın tüketilen kurutulmuş ve tuzlanmış erzakta bu sezon yeterince et olacağının bir göstergesiydi bu.

Skandiya başkentinin içlerindeki tepelerden dönen ilk avcı gruplarını

gören Will, yerine getirmesi gereken bir görevi olduğunu hatırladı. Bir sabah erkenden, usulca Çekici'nin sırtına atladı ve Evanlyn ile aylar önce dondurucu fırtınada geçtikleri patikaya doğru yola koyuldu.

Kış boyunca sığındıkları kulübeye geldiğinde, hayatını kurtaran sabırlı, tüylü midilliyi karşısında buldu. Dayanıklı hayvan, bağlı olduğu ince ipi koparmış, sakin sakın açıklıkta yeşermekte olan çimleri kemirmekle meşguldü.

Çekici, küçük bir yulaf çuvalını çıkarıp bunun yalnızca midilliye ait olduğunu işaret eden sahibini kuşkulu gözlerle izliyordu. Will, ağızlığına hafifçe vurarak atını teselli etti.

"Bunu hak etti," dedi Çekıci'ye ve Orman Muhafızı atı, aldırmaz bir tavırla omuz silkti; bir at ne kadar omuz silkebiliise tabii. Ne idüğü belirsiz midilli yulaf çuvalını hak etmiş olabilirdi ama bu durum, çuvalın görüntüsü ve kokusu karşısında Çekici'nin ağzının suyunun akmasına engel olmuyordu. Midilli yulaflari bitirdiğinde atının sırtına atlayan Will, ipinden çekerek Hallasholm'a götürdüğü hayvanı sessizce Eıak'ın ahı- nna yerleştirdi.

Ayrilmalariıdan önceki gün, Eıak, onların şerefine bir veda ziyafeti düzenledi. Skaıidiyalılar, ülkelerim istilacılara karşı savunmalarına yardım eden dört Araluenliye minnettarlıklarını gösterme yarışma girmişti. Valla yemininin de ortadan kalkmasıyla birlikte, Evaniyıı'e

özel bir ilgi gösteriliyordu. Durmadan kızın cesaretine ve etraflarri sanimasına rağmen okçuları yönetmeye devanı edişindeki ustalığına kadeh

kaldırılıyordu.

Ön masada yan yana oturan Halt, Borsa ve Eıak, sessiz bir şekilde okçu

birliğinde görev alan kölelerin ülkelerine dönmesini tartışıyordu.

Maalesef okçuların çoğu savaşta hayatını kaybetmişti. Ancak özgürlük

sözü, okçuların ailelerine de verilmişti ve işin detaylarmmhalledilmesine gerekiyordu. Konu nihayet kapaninca, doğru zamanın geldiğine karar veren

Halt, usulca sordu.

"Temuçiler gen geldiklerinde ne yapmayı planlıyorsunuz?"

Büyük masada bir an ölüm sessizliği yaşandı. Sandalyesini geriye iten

Eıak, hemen yanındaki sert ifadeli, ufak tefek adama çevirdi gözlerini.

"Geri gelmek mi? Neden geri geleceklermiş ki? Oıılan tepeledik, öyle değil mi?"

Ama Halt, yavaşça başını sallıyordu. "Doğrusunu istersen," dedi,

"tepelemedik. Yalnızca, ilerlemelerini onlar açısından -şimdilik- fazla maliyetli bir hale soktuk."

Eıak, ne düşünüyor diye Borsa'ya baktı. Müdür, biraz gönülsüzce de olsa,

başını öne doğru salladı.

"Bana kalırsa Orman Muhafızı haklı. Yüce Kont," diye kabullendi. "Onlaıin karşısında daha fazla duramazdık." Ardından bakışlarim Halt'a çevirip sordu. "Ama neden gen dönsünler ki?"

Hah, yanıt vermeden önce, yoğun Skandıya birasından bir yudum aldı.

"Çünkü onların tarzı bu," dedi kısaca. "Temuçiler sezonluk ya da bu sene,

gelecek sene diye düşünmez. Önümüzdeki on ya da yirmi yılı göz önünde

bulundururlar ve dünyanın bu tarafına hükmetmek gibi uzun vadeli bir

planlan var. Gemilerinize ihtiyaç duyuyorlar. Bu yüzden geri dönecekler."

Bıyığının ucunu parmaklarıyla kıvıran Eıak, bu sözleri aklında

tartıyordu. "O zaman biz de onları bir kez daha tepeleriz," dedi.

"Okçular olmadan mı?" diye sordu Halt, usulca. "Hem bu sefer onlaıı gafil avlayamayacaksınız da."

Bir kez daha sessizlik oldu. Ardından Eıak, bir umutla, "Okçu

yetiştirmemize yardım edebilirsiniz. Sen ve senin oğlan?" dedi. Ama Halt, derhal başını iki yana salladı. Tavırlaıı çok kesindi.

"Bu kadar güçlü bir silahı Skandiyalılaı'a temin etmeye hazır değilim,"

dedi. "Okçuluğu bir kez öğrendikten soma ilende bize karşı kullanıp

kullanmayacağınızı asla bilemem."

Erak'ın, Orman Muhafızı ile hemfikir olmaktan başka çaresi yoktu. Ne de

olsa Skaıidiya ile Araluen, yıllardır birbirine düşman iki ülkeydi. Ama

Borsa, müzakereci kulağıyla Halt'un bir şeyler ima ettiğim fark etmişti.

"Senin bir önerin var sanırım?" dedi, hevesli bir ifadeyle. Halt gülümsememek içıı kendim zor tuttu. Borsa'nın niyetini anlayacağını umut etmişti o da.

"Düşünüyordum da," dedi, "diyelim ki, üç yüz kişilik bir okçu gücü düzenli olarak burada tutulsa. Bahar ve yaz aylarını burada geçirip,

kışın eve dönseler."

"Araluen askerleri mi?" dedi, anlamaya başlayan Eıak. Halt, başını öne doğru salladı.

"Size o şekilde bir okçu gücü temin edebiliriz. Ama ülkelerimiz arasında bir anlaşmazlık yaşanması durumunda, onlan bize karşı kullanmayacağınızı

bilirsem, kendimi daha güvende hissederim. Bunu anlaşmaya bir madde

olarak koymamız gerekecek," diye ekledi.

Eıak, ihtiyatla müdürüne bakıyordu şimdi. "Anlaşma" kelimesi önlerine, geldiğini bile göremeden bomba gibi düşmüştü. Yüce Kont'a bakan Borsa,

düşünceli bir tavırla omuz silkti.

"Bence ortak savunma anlaşmamızın süresi..." Halt düşünüyor gibi yaptı ve Eıak birden onun, ağzından çıkacak olan her kelimeyi önceden planlamış

olduğunu anladı. ".. .şimdilik beş sene olsun. Siz makul ölçülerde bir okçu kuvveti alacaksınız... "

Eıak, cümlenin devamını getirme ihtiyacı duydu. "Ya siz ne alacaksınız?"

diye sordu birden.

Halt, arkadaşına gülümsedi. "Biz de Skandiya'nın bu süre içinde ülkemize habersiz bir saldıiida bulunmayacağını gösteren bir baıis anlaşması

alacağız. Ve savaşın kaçınılmaz olması durumunda, okçularımızın güvenli

bir şekilde eve dönmesinin sağlanacağına dair bir güvence."

Eıak, aniden başını iki yana sallamaya başladı. "Adamlarımı baskın

konusunda asla ikna edemem," dedi içerlemiş bir tavırla. "Bunu teklif etmem halinde beni hemen alaşağı ederler." Ama Hah, Yüce Kont'u

sakinleştirmek üzere elim kaldırmıştı.

"Bireysel baskınlardan söz etmiyorum," dedi. "Oıılan idare edebiliriz.

Benim kastettiklerim, Morgarath'mki gibi toplu saldırılar."

Eıak öneriyi düşünürken, uzun bir sessizlik daha yaşandı. Düşündükçe,

iriyan Skandiyalı'nın aklına iyice yatıyordu anlaşma fikri. Herkes gibi o da Temuçilerle savaşı az kalsın kaybedeceklerinin farkındaydı. Özellikle

sınırdaki dar geçitlere ve dönemeç dolu boğazlara yerleştirilmeleri

durumunda, üç yüz okçu, Skandıya için güçlü bir savunma kuvveti demekti.

Bir taktik uzmanı gibi düşünmeye başladığını şaşkınlıkla fark etti. Orman Muhafızı ile fazla zaman geçirdim galiba, dedi kendi kendine.

"Böyle bir anlaşma yapma yetkin var mı?" diye sordu. Halt ilk tereddüdünü o an yaşadı. Hiçbir yetkisi bulunmuyordu ki. Orman Muhafızlarının

üyesiyken böyle bir hakkı vardı aslında ama Duncan onu sürgüne

gönderdiğinde, Birlik'ten de kovulmuştu. Bu durumdan şimdilik söz etmesi

gerekmiyordu elbette. Cıowley ya da bizzat Duncan'ın bu tür bir anlaşmaya İmza atmak isteyeceğinden emindi. Ama o imza töreni gerçekleştiğinde,

Eıak, kandirldığını fark edecekti. Bu da ülke ilişkileri açısından hiç de lıoş bir başlangıç olmayacaktı.

"Benim var," dedi Halt'un arkasından gelen yumuşak bir ses. Adamlaıin üçü birden, şaşkınlıkla başlaıini çevirdiler. Hararetli övgüler ve kadeh

kaldırmalardan sıyrılan Evanlyn, birkaç dakikadır konuşmalan ilgiyle

dinliyordu.

"Araluen Kraliyet Prensesi olarak, babamın adına anlaşma imzalama yetkim var," dedi kız. Bunun üzerine Halt, rahat bir nefes aldı.

"Sanırim en iyisi o yola başvurmamız," dedi. "Ne de olsa prensesin rütbesi benden bir parça üstün."

Kurt Rüzgârı, Dar Geçit'den Araluen Şatosu’na doğru uzanan Sematlı Nehri boyunca ilerliyordu.

Tarlalarla köylerin arasından rahatsız edilmeden, huzurlu bir şekilde geçip giden bir kurt gemisi, köylüler açısından hayret verici bir manzaraydı. Normalde bu şekilde ilerleyen bir Skandiya gemisine müdahale etmeleri gereken çok sayıda hisar ve tahkimat, bayrak direğinde Prenses Cassandra'nın şahsi sancağı olan kambur Kırmızı Atmaca bayrağı asılı olması nedeniyle müdahalede bulunmamıştı. Kurt gemisinin geçişinden önce gönderilen mesajda, gemidekilerin nehirde banş amaçlı seyahat ettikleri bildirilmiş, yerel komutanlardan sancağa saygı göstermeleri istenmişti.

Bu, Erak ve tayfalari için de bir değişiklik olmuştu.

Nihayetnehirdekisonengel de aşıldı ve AraluenŞatosu'nun irili ufaklı kuleleri önlerinde yükselmeye başladı. Manzara karşısında hayrete düşen Erak, nefesini tuttu. Onu izleyen Halt, şatonun insanda bıraktığı hayranlığın yanında, Erak'ın eskiden kalma yağmacı içgüdülerinin faaliyete geçtiğinden ve adamın

şatodaki hâzinelerin büyüklüğüne dair tahmin yürüttüğünden emindi. Yüce Kont'a doğru bir adım atarak usulca fısıldadı.

"Hendeğin ötesine bile geçemezsiniz."

trkilen Erak, başmı çevirip Orman Muhafızı’na baktı. Ardından da bir

parça pişmanlıkla smttı.

"Ne düşündüğüm o kadar belli oluyor muydu?" diye sordu.

Halt başını sallayıp, "Öyle düşünmesen, bir Skandiyali olmazdın," diye yanıt verdi.

Bayrak ve flamalarla süslü bir iskele, nehrin içine doğru çıkıntı yapıyordu. Büyük bir kalabalık, orada durmuş, onlari beklemekteydi. Kurt

gemisi görünür görünmez, borular öttürülüp tezahüratlara başlanmıştı.

"Bu bir ilk," dedi Erak, kibarca. Halt'un yüzüne bir tebessüm yerleşti.

"Ve bir ilk daha," dedi Orman Muhafızı. İhtiyatlı bir biçimde iskelenin biraz gerisinde bekleyen, etrafı şık şövalyelerle ve hanımefendilerle

çevrili, uzun boylu, sakallı şekli işaret ederek. "Bu Kral'ın ta kendisi, seni karşılamaya bizzat gelmiş, Erak," dedi.

"Muhtemelen kızını karşılamaya gelmiştir," diye yanıt verdi Skandiyali.

Ama Hak'a kalırsa, Yüce Kont halinden oldukça memmm görünüyordu.

Evanlyn de artık uzun boylu adamı görmüştü ve geminin pruvasından

heyecanla el sallıyordu. Kızın görüş alanına girmesiyle birlikte,

kıyıdaki tezahüratlar da ikiye katlanmıştı. Bir krala yakışır şekilde

sakin sakin geride beklemek yerine neredeyse koşar adımlarla iskelenin

ucuna doğru yürüyen Duncan, yolun başını çekiyordu.

"Kürekler!" diye seslendi Eıak. Kurt gemisi düzgün bir şekilde iskeleye yanaşırken, uçlarından su damlayan kürekleri de yukan kalktı.

Skandiyali tayfalar halatlari kıyıdakileıe uzatırken, iki taraf da

birbirlerini büyük bir ilgiyle izliyordu. Aıaluenliler ile Skandiyalılar, ellerinde

silah olmaksızın ilk defa yüz yüze geliyorlardı. Evanlyn

geminin ortasındaki iskeleye doğru hızla yürürken, yüzü mutluluktan ışıl

ışıl olan Will, kurt gemisinin küpeştesine sıçradı. Liman görevlileri

gemiyi iskeleye bağlarken, kalpleri kelimelere dökemeyecekleıi duygularla dolu olan Evanlyn ile babası, karşılıklı giilümsemekle yetiniyordu. Örgü

korkuluklar gıcırdadı ve gemi iskeleye paralel bir şekilde durdu. Otuz

iki dişini göstererek gülümseyen Svengal, geminin parmaklığına bağli

duran çıkış iskelesini açtı ve babasının kol- lanna koşan Evanlyn, başını sakallı adamın göğsüne gömdü.

"Baba!" diye bir çığlık attı; boğazında binken hıçkırıklaı- la, yüzünü kralın sert gömleğine bastırinca, sesi iyice boğuk çıkmıştı.

"Cassie!" diye mınidandı kral -bebekliğinden bu yana kızına bu isimle hitap ederdi- ve tezahüratlar şiddetlendi. Dımcan, sevilen bir kraldı ve

halkı, kızı kayıpken oıum ne büyük acılar çektiğinin bilincindeydi.

Skandiyalılar bile bu sahne karşısında sıntıyordu. Her ne kadar bıçkın

birer korsan olsalar da, duygusal bir yanlan vardr ve aile bağlan onlar

için önemliydi.

Yalnızca Halt, tüm bu sevinç gösterileriyle kutlamalarni kıyı- sinda

duruyordu. Yüzüne acı ve kederden bir maske geçirilmiş gibiydi. Diğerlen

iskeleye doğru hızla koşarken, geminin arka tarafında, dümen küreğinin

yaıiinda dikkat çekmeden bekliyordu.

Duncan ile Evanlyn, ya da babasının hitap ettiği adıyla Cas- sandıa,

etraflarindakilere aldırmadan kucaklaşmaya devam ediyorlardı. Kalabalığı

tarayan Will'in dikkatini, Kral'ın arkasındaki saflarda duran ıiiyaıı bir adam çekti. Orta yaşlı adam, heyecanla el sallayarak ona sesleniyordu.

"Will! Evine hoş geldin oğlum! Eve hoş geldin!"

Will bir an sasırsa da hemen soma Baron Araid'ı tanıdı.

Yıllardır katı ve otoriter biri olarak tanıdığı adam, oracıkta durmuş,

küçük bir çocuk gibi el sallayıp çığlık atıyordu şimdi. Will, iskeleyi

geçip iyi dileklerde bulunan kalabalığı yararak Baron'ım yanına geldi.

Resmi bir selam verecekti kı elinden yakalayan Baron, onu heyecanla

sarsmaya başladı.

"Boş ver selamı canım! Eve hoş geldin, evlat! İyi ış çıkardın! Çok iyi iş! Tanrıın, sem bir daha göremeyeceğimizi sanmıştım! Öyle değil mi,

Rodııey?"

Son sözlerini hemen yanındaki zincir zırhlara bürünmüş olan şövalyeye

dönerek söylemişti. Will, Redmont Şatosu'ıdaki Savaş Okulu’nun başı olan Sör Rodney'yi tanıdı. Adamın kurt gemisinin güvertesinde bulunan yüzleri

tedirginlikle taradığını fark etti.

"Evet, evet lordum," diye telaşla onayladı Rodııey. Ardından Will'in diğer kolumu yakalayarak hızlı hızlı konuştu, "Will, Horace'ın da seninle olduğumu sanıyordum. Sakın ona bir şey oldu deme bana."

Şaşıran Will, Horace'ın Skaıidiyah tayfalarla el sıkışarak kıyıya

çıkmadan önce dostlaıiyla vedalaştığı noktaya bir göz attı.

"İşte, şuradaki o." Sör Rodney'e Hoıace'ı işaret etti ve şaşkin- lıktan küçük dilini

yutan şövalyenin çığlıklarım keyifle dinledi.

"Tanrım! Dev gibi bir şey olmuş!" diye soludu adam. Akıl hocasının varlığını fark eden Horace, seri adımlarla kalabalığı yarıp lıazııola

geçti ve yumruğu göğsünün sağ tarafına vurup selam verdi.

"Çırak Horace rapor vermeye hazırdır. Savaş Ustası. Görevime dönmek için izıı istiyorum efendim," dedi.

Hazııola geçen Rodııey, onun selamını aldı.

"İzin verilmiştir, çırak."

Formaliteler bitince, kas yumağı çocuğa sertçe sanlıp, çığlıklar

eşliğinde pek de saygın olmayan birkaç dans hareketi yaptı Rodney.

"Bızlerı ne kadar gururlandırdın, evlat! Sen ne zaman bu kadar uzadın be?"

Bir kez daha tezahürata başlayan kalabaliğıı sesi, bir anda kesilmişti.

Will, bunun nedenini anlamak için başını çevirdi. Eıak Yıldızkovalayan,

Skandiyalılar'ın Yüce Kont'u, kıyıya çıkıyordu.

En önde bulunan Araluenliler, içgüdüsel olarak birkaç adım gen

çekilmişti. Eski alişkaıılıklardan kurtulmak, o kadar da kolay değildi.

Arkadaşının onurunun kınimasını istemeyen Will, hemen öne çıktı. Ancak

kalabalığiı içinden bilileri, kontun elini ondan hızlı tutmuştu.

Skandiyali mevkidaşını selamlamak üzere öne çıkan Aralueıı Kralı Duncan,

dostane bıı tavırla elim uzattı.

"Aıaluen'e hoş geldiniz, Yüce Kont," dedi. "Ve kızımı güvenli bir şekilde evine getirdiğiniz için teşekkür ederim." Böy- lece iki lider, el

sıkıştı.

Bımun üzerine tezahürat, bu kez Erak ve adaıılari için, yeniden başladı.

Skandiyalılar, memnun memnun etraflaıina bakınıyordu.

Bıı durum, diye düşündü Wıll, önümüzdeki yıllarda buralara baskın yapmalaıini zorlaştıracaktır. Tezahüratın bir süre devam etmesine izin veren Duncan, sessizliği sağlamak için elini kaldırdı. Limandaki yüzleri inceledi. Ardından, aradığını bulamayınca, bakışlarım kurt gemisine çevirdi.

"Hah," dedi usulca, her zamanki gibi pelerinine sarinmiş, devasa dümen küreğinin yanında durmakta olan Orman Muhafızı'in fark ederek. Kral elini kaldırarak limanı işaret etti.

"Karaya çık. Halt. Burası senin evin."

Ama kederinin yüzüne yansımasına engel olamayan Halt, yerinden kımıldamıyordu. Konuşmaya başladığında sesi titıe- diyse de kendim toplayıp yemden söze başladı.

"Ma... majesteleri, sürgünümün bitmesine henüz üç hafta var," dedi sonunda.

Kalabalıktan hafif bir uğultu yükseldi. Kendim kontrol edemeyen Will, şaşkınlıkla tepki verdi.

"Sürgün mü? Sen sürgün mü edildin?" dedi inanmaz bir ifadeyle. Kral'a bir göz attı. Aıaluen ve insanlarının sadık bir hizmetkârı olan Halt'vm sürgün edilmiş olması imkânsızdı.

"Neden?" dedi. Sözleri havada asılı kalmış gibiydi. Duncan, bunun önemli bir

mesele olmadığını göstermek istercesine başını ıkı yana salladı.

"Dikkatsizce saıfedilmiş olan birkaç kelime, hepsi bu. Sarhoştu ve

söylediği şeyleri hepimiz çoktan unuttuk. Onu affediyorum, Tanri aşkına

karaya çık artık dostum."

Ama Halt yerinden kıpırdamıyordu. "Majesteleri, beni bundan daha mutlu edecek bir şey bulunamaz. Ama kanunlar uy-gulanmali " dedi alçak sesle. Ve o an, bir başka ses söze karıştı.

Kral'ın Teşrifatçısı Loıd Anthony idi konuşan.

"Halt haklı. Majesteleri," dedi. Anthony, ıyı bir adamdı ama iş

kanunlarin uygulanmasına gelince, kılı kırk yariyordu. "Ne de olsa,

babanızın gezgin bir dansçıyla yaşamış olduğu maceradan doğduğunuzu iddia etmişti."

Kalabalıktan dehşetli bir uğultu yükseldi.

Hafifçe gülümseyen Dımcan, istemeye istemeye araya girdi. "Hatırlattığın için teşekkürler, Anthony."

Birden kontrolsüz bir kahkaha sesi duyuldu ve Prenses Cas- sandıa,

kraliyet ailesine hiç de yakışmayan bir tavırla kamını tutarak ikibükliim oldu. Bir anda tüm bakışlarin çevrildiği prenses, birkaç saniye soma

nihayet konuşabilecek kadar toparlanmıştı.

"Çok özür dilerim. Ama babaannemi tanımış olsaydınız eğer, dedemin neden baştan çıkaridığını anlardınız! Babaannemin yüzü de en az mhu kadar

çirkindi!"

Kral, "Cassie!" diye bağırdı, ayıplayan bir ses tonuyla. Ancak prenses, kamını tuta tuta gülmeye devam ediyordu. Bunun üzerine Kral, dudaklarina

kadar gelen tebessümü engelleyemedi. Birden Loı d Anthony'nin ayıplayan

bakışlarim fark ederek kendini topladı ve sakinleşinceye kadar kızını

dürttü. Ne yazık ki prensesin kahkahası etrafa da yayılmıştı, kalabalığın kendine gelmesi birkaç dakika sürdü. Tüm bunlar olurken. Halt da kurt

gemisinin güvertesinde beklemeye devam ediyordu.

Teşrifatçısına dönen Duncan, en uzlaşmacı ses tonunu kullanarak sordu.

"Halt'un cezasının son üç haftasını affetmek yetkim dâhilinde olsa gerek, ne dersin Anthony?"

Ancak yüzünü buruşturan Anthony, başını ıkı yana sallamaya başlamıştı.

"Bu, yasaya aykıii olur. Majesteleri. Kanunlann yorumlanması açısından talihsiz bir emsal oluşturabilir."

"Kral Duncan!" diye gürledi Eıak ve tüm kalabalığın dikkatini bir anda üstüne çekti. Niyetlendiğinden biraz dalıa gür sesle konuştuğunu fark

etti. Bu tür resmi ilişkilerin usulünü yeni yeni öğreniyordu. Biraz

alçalttığı sesiyle devam etti.

"Belki de bu affı sizden ben talep edebilirim. Ülkelerimiz arasında

imzalanacak anlaşma adına bir iyi niyet gösterisi olur, ne dersiniz?"

"İyi fikir!" diye mıirildandı Duncan. Soma hızla Lor d Aııtlıony'e dönüp,

"Eee?" diye sordu. Teşrifatçı, düşünceli bir tavırla dudaklarını büzdü.

Kıal'ın isteklerine karşı çıkmaktan hiç hoşlanmıyordu Anthony. Yalnızca

görevini yapmaya ve kanunları uygulamaya çalışıyordu. Nihayet yasal bir

boşluk yakalamıştı ve memnuniyetle sarıldı o boşluğa.

"Bu tür bir talep, örnek teşkil etmeyecektir. Majesteleri," dedi. "Ne de olsa, özel bir neden söz konusu."

"Öyle olsun o zaman!" dedi Duncan, hızla. Kurt gemisinde beklemekte olan Halt'a döndü. "Pekâlâ, Hah, affedildin işte. Tamı aşkına karaya çık da bunu kutlayalım!"

Gözü yaşlı Halt, on bir ay ve beş günlük sürgünün ardından Araluen

toprağına adımını attı. Kalabalığın yenilenen tezahürattan altında karaya çıktığı sırada, grılı-yeşıllı pelerin giymiş bir başka adam öne çıktı ve

Halt'un eline bir şey sıkıştırdı.

"Buna yeniden ihtiyacın olabilir," dedi Orman Muhafızı Birliklerinin Komutanı Crowley.

Eline bakan Halt, ıcımda gümüş meşe yaprağı amblemi bulunan ince bir

zincirle karşılaştı.

Ve o an, gerçekten eve döndüğünü fark etti

KIRK BÎR

W ili, bir şeyler döndüğünün farkındaydı. İlk kutlamala- nn ve Erak ile

tayfasının, sonraki baharda topraklarina Araluen okçıı kuvvetinin

yerleştirilmesine dair idari detaylarla Skaıidiya'ya doğru yelken

açmasının ardından Kral Duncaıı Halt, Cıowley, Baron Aıald ve Sör

Rodııey'nin de dâhil olduğu danışmanlariyla birçok kez toplanmıştı.

Will ile Horace, bu süre zarfında başıboş kalmalarına rağmen, selam verip yanlarına oturanlar hiç eksik olmuyordu. İki arkadaşın Skaıidiya'da

geçildikleri zamanla Temuçiler'e karşı verdikleri amansız savaşa dair hikâyelerini hayran hayran dinliyorlardı. Ama bir süre soma bu kadar

dalkavukluktan bile sıkılıyordu insan.

Meşe Yaprağı Şövalyesi olarak maceralan sona eren Horace, çırak savaşçılaıin giydiği sade beyaz tuniğe dönüş yapmıştı.

Evaıilyn de elbette Prenses Cassandıa olmuştu artık. Kraliyet ailesinin Araluen Şatosu'nun kulelerinden birindeki dairelerinden birine götürülmüştü ve Will kızı her gördüğünde, etrafı hizmetindeki şövalyeler ve hanımefendilerle çevrili oluyordu.

Will aynca, kusursuz kıyafetleri ve etrafım sarmalayan genç asilzade ve hanımefendilere karşı teklifsizce tavırlariyla kızın ne hoş bir genç kadın olduğunu da fark etmişti.

Will, bir ordu çavuşu ile çiftçi karisinin çocuğuydu. Nice maceralar yaşayıp tehlikeler atlattıktan yol arkadaşının aslında krallığın en soylu kadını olduğunu kabullendiğinde, aralariıı- daki mesafenin daha da açılmakta olduğunu üzülerek fark etti. Cassandıa ile konuşma fırsatı yakaladığı nadir anlarda acemileşip yapmacıklaşıyordu. Kızın huzurunda dili tutuluyor ve basmakalıp laflar mırildanaıak onun konuşma çabalaıini boşa çıkarıyordu.

Bu tepkisi, Cassandıa'yı kızdınp çileden çıkanyordu. Kızcağız, aıkadaşliklarini eski haline getirmek için içtenlikle çaba harcıyordu.

Bununla birlikte, henüz ona doğal gelen ve asla sorgulamadığı bu görkemli kraliyet ışıklarının Will'i ondan uzaklaştırmaktan başka bir işe

yaramadığını kavrayamayacak kadar toydu.

"Benim aynı kişi olduğumu görmüyor mu ki?" diye hiddetle sordu aynasına.

Aslında kızgın değildi. Hayatı aylar bojınn- ca tehlikede olan ve

korunmak için genç yol arkadaşının anlayış ve cesaretine güvenen

Evanlyıı, ürkek bir kızdı. Sıkıntılı günlerin ardından bir kuıtaricıya

dönüşmüş ve kafası kanşık, ürkek oğlanı sağlığına kavuşturmuştu.

Cassandıa ise, Will'in erişemeyeceği kadar soylu, iyi eğitimli, güzel bir prensesti. Will'in aklına, onun bir gün babasının yerine geçerek ülkeye

hükmedeceği gelmişti. Kızın karakteri değil, konumu değişmişti. Ancak her ikisi de böylesine bir sosyal uçurumun üstesinden gelemeyecek kadar genç

ve tecrübesizdi.

İşın tuhafyanı, prenses, Hoıace ile de yakınlaştığını hissediyordu.

Savaşçı çıraklığının diğer adı olan formalitelere ve Redmont Şatosu'ndaki saray hayatının protokollerine alışkın olan Hoıace, Cassandra'nın unvanı

karşısında telaş etmiyordu. Kıza daima saygıli davranıyordu ama zaten hep öyleydi. Horace'ın her şeyi basite indirgeyen hayat felsefesi, olaylaıi

olduğu gibi kabullenmeyi de beraberinde getiriyordu. Evanlyn omin

arkadaşıydı. Adı artık Prenses Cassandıa olsa da. Kıza karşı tavrinda ve

lııtap şeklinde birtakım değişiklikler yapması bekleniyordu belki ama bu

tür formaliteler, zaten eğitiminin bir parçasıydı.

Cassandıa, nihayet Will'in ondan giderek uzaklaştığım aıılat- tığinda,

Hoıace, sabırlı olmasını tavsiye etmekle yetinmişti.

"Olaylarin işleyişine alışacaktır," demişti kıza. "Ne de olsa bir Orman Muhafızı işte, onlariıı tarzı biraz... farklıdır. Alışması için zaman

tanı."

Böylece Cassandıa beklemeye başladı. Ama Horace'ın Orman Muhafızlaıi

hakkında yaptığı yorum aklından çıkmadı ve bu konuda bir adım atmak

konusunda kararlıydı.

Ve çok yakın bir gelecekte, eline mükemmel bir fırsat geçeceğim

biliyordu.

Duııcan, biıiyuk kızıiıin güvenle eve dönüşünü kutlamak üzere resmi bh

ziyafet verdi. Krallık'ı oluşturan elli baronun tamamı yemeğe davet

edilmişti. Çok büyük bir ziyafet olacaktı.

Davetlilerin toplanması, tam bir ay sürdü. Aralueıı Şatosu'ndaki muazzam

yemek salonunda, Duncaıı'ın yirmi yıl

Önceki taç giyme töreninden bıı yana böylesine eşsiz bir gece

yaşanmanıistı

Yemeklerin yenmesi, saatler sürmüştü. Hizmetkârlar, ellerinde damağa olduğu kadar göze de lııtap eden kızarmış et, devasa börek, dumanı tüten

taze sebze ve şekerleme tabaklaıiyla ortalıkta koşuşturuyordu. Krallığın

en iyi aşçılarından biri olan, Redmont Şatosu'nun başaşçısı Chubb Usta,

geceye nezaret etmek üzere başkente gelmişti. Soylularla haııımlarinııı,

mutfak görevlilerinin bir haftadan beri hazırlamakla meşgul olduklaıi

yemekleri midelerine indirmelerini izlerken mutfağın kapısında dikiliyor, kepçesini uzanabildiği noktalardaki şaşkın garson ya da mutfak

görevlilerinin kafasına geçıriverıyordu.

"Fena değil, hiç fena değil," diye mırıldandı kendi kendine. Ve "Genç Orman Muhafızı Will" adını verdiği özel yemeği servis etmesi için bıı hizmetkârı görevlendirdi.

Nihayet sona eren ziyafetin ardından, eğlence başlamak üzereydi artık.

Kralın arpçısı, endişeyle aletin tellerim akort ediyordu. Tıka basa dolu

yemek salonun ısısı, tellerin dengesiz bir şekilde gerilmesine neden

olmuştu. Adam, prensesini ölümün pençesinden kurtaran üç değerli

kahramana ithafen yazmış olduğu gazelin sözlerini aklından geçiriyordu.

"Halt" kelimesi ile daha iyi bir kafiye yaratmış olmayı dilerdi aslında.

Şu ana kadar bulabildiği en hoş uyak, "yeşildir ayağının altındaki ot"tu ki, doğal olarak efsanevi Orman Muhafızı'nın değerini ortaya koyamayan

bir şiir çıkıyordu ortaya.

Arp sanatçısı sahneye çağnimadan önce. Kral Dınıcan kalabalığa hitap

etmek üzere sandalyesinden kalktı. Uyanık Lord Anthony, her zamanki gibi

yanındaydı ve lıükümdarinin işareti

üzerine, çelik uçlu asasını yemek salonunun döşemelerine vurdu.

"Kral adına sessizlik!" diye gürledi ve kocaman salondaki konuşmalar ve gülüşmeler bıçakla kesilmiş gibi duruverdi. Tüm gözler, beklenti içinde

baş masaya çevrildi.

"Lordlarım ve leydilerim," diye başladı Duncan. Gür sesi, zorlanmadan salonun

dört bir yanına ulaşarak. "Bu ziyafeti vermiş olmaktan dolayı büyük bir memnuniyet içindeyim. Öncelikle, kızımın, Prenses Cassandra'nın güvenli bir şekilde aramıza dönmüş olmasını kutluvoruz. Beni akıl almaz

derece-

> r

de mutlu kılan kavuşmamızı."

Salon, "Evet! Evet!" çığlıklari ve hevesli alkışlarla çınladı.

"Bu geceki diğer memnuniyetim ise, kızıma güvenli bir şekilde kavuşmamı sağlayan dostlarimı ödüllendirme fırsatını bulmuş olmamdan

kaynaklanıyor."

Davetliler, daha da coşkuyla alkışladılar. Dinleyiciler, Cassandra'nın

babasının yanına dönmesine çok sevinmişti. Ama akşamın esas olayının,

kızı geri getiren üç yol arkadaşını ödüllendirmek olduğımu hepsi

biliyordu.

"İlkolarak," dedi Duncan, "Orman Muhafızı Hah öne çıkabilir mi lütfen?"

Bu sefer grili-yeşilli pelerinine sarinmadan yemeğe katılan ince yapılı

Halt, Kral'm önüne geldi. Arka tarafla oturmakta olan birçok davetli,

Halı'u görebilmek için ayaklanmıştı. Halt'un şöhreti tüm Krallık'a

yayılmıştı ama salondakilerin çok azı onu ,daha önce bizzat görmüştü. Bu, büyük ölçüde Orman Muhafızlan'nin mahremiyeti tercih etmelerinden

kaynaklanıyordu elbette. Efsanevi Orman Muhafizı'nin çelimsiz görünümü

karşısında, davetliler şaşkına dönmüştü. Çoğu, zihninde iki metreye

yaklaşan boyuyla haşmetli bir bir silahşor hayal etmişti.

Halt, Kral'ın önünde başını eğdi. Duncan, kendini Orman Muhafızı'nın kabank, şekilsiz saçlarını incelerken buldu. Saçların ziyafetten dolayı tarandığı belli oluyordu ama Duncan yine de dudaklarina oturan tebessüme engel olamadı. Etrafı hizmetkârlar, uşaklar ve hepsinden önce, yetenekli berberlerle çevrili halde, bir ayı aşkın süredirAraluen Şatosu'nda yaşamasına rağmen, Halt'un saçlanin saks bıçağıyla kesmeyi tercih ettiği ortadaydı. Kalabalığın onu beklediğini fark eden Dıiıı- can, düşüncelerini toplayarak devam etti.

"Halt, Orman Muhafızı Birlikleri'ne yeniden dâhil edilmesinin kendisi için yeterince büyük bir ödül olduğunu ifade etti," dedi Duncan. Bunun üzerine salon, bir kez daha şaşkınlık mıiıltılaıiyla kaplandı.

"Kimbilir kaçiıcı kez, en sadık adamlarindan biri olan Halt'a yine borçlandım ve bu konuda onun isteklerine boyun eğeceğim. Halt, sana çok şey borçluyum. Yaptıklariıii asla unutmayacağım."

Bu sözlerin üzerine başını bir kez daha eğen Halt, salon- dakilerin çoğu ortadan kaybolduğunu bile anlayamadan, hızla sandalyesine döndü.

"Sıradaki," dedi Duncan, sohbet uğultularim susturmak üzere sesıiü yükselterek, "Savaşçı çırağı Horace öne çıkabilir mi lütfen?"

Will, tedirgin lıir ifadeyle sandalyesinden kalkıp Kral'ın yanına doğru ilerlemeye başlayan Horace'ın sırtina bir şaplak attı. Kalabalık, oğlanı bekliyordu.

"Horace," diye söze başladı Duncan. Suratı asıktı ama gözlerinin ıçı gülüyordu. "Galya ülkesi boyunca tanı teçhizatlı bir şövalye kılığında dolaşmış olduğunu duyduk..." Önündeki masada bulunan kâğıt paıçasina bakıyormuş gibi yaptı ve ekledi, "Chevalier de Feuille du Chene - Meşe Yaprağı Şövalyesi."

Hoıace, endişeyle yutkundu. Maceralarina dair hikâyelerinin ortalıkta

anlatılacağını elbette kı biliyordu. Ama şövalye numarası yapmış olduğu

gerçeğinin görmezden gelineceğini umut etmişti.

"Majesteleri, özür dilerim... bunun gerekli olduğunu düşünmüştüm ve..."

Duncan'ın, soğukkanlı bir ifadeyle onu süzdüğünü fark etti. Birden

Kral'ın sözünü keserek, önemli bir görgü kuralını çiğnediği gerçeğim

kavradı. Geç de olsa sustu ve Kral sözlerine devam ederken, yeniden

lıazırola geçti.

"Bildiğin gibi, bir çırağın bu tür bir sembol taşıması ya da şövalye numarası yapınası, oldukça sıiadışı bir durum. Bizim de bunu düzeltmemiz

gerekiyor." Dımcan, sözlerine ara verdi.

Horace tam, "Evet, efendim," diyecekti ki aklına Kral'ın sözünü yeniden keseceği geldi ve ses çıkarmadı.

Duncan, konuşmasına devam etti. "Baron'un, Savaş Usta'n ve Orman Muhafızı Hah ile görüştüm ve hepimiz, unvanını yasal bir hale getirmek konusunda

hemfikir olduk."

Horace, bunun ne anlama geldiğinden emin değildi ama kulağa hiç de iyi

bir şeymiş gibi gelmiyordu. Duncan eliyle işaret edince, salonun

gerisinden yaklaşan ağır ayak sesleri duyuldu. Göz ucuyla bakan Horace,

bir elinde kılıç, diğerinde de kalkan taşıyan Savaş Ustası Rodney'nin gelip önünde durduğunu fark

etti. Afallamış bir halde kalkanın üstündeki sembole bir göz attı. Beyaz bir zemin üstiune yeşil bir meşe yaprağı çizilmişti. Kürsüsünden inip kılıcı alarak hafifçe onun omzuna dolomdu- ran Dıiııcan'ı dehşet içinde izledi.

"Diz çök,M diye fısıldadı Rodney ve Horace, ona söyleneni yaptı.

Kelimeler, kulaklarında çınlıyordu artık.

”Ayağa kalk. Meşe Yaprağı Şövalyesi Sör Horace ve Aralu- en Kraliyet Muhafızlari arasındaki yerini al.M

Salonda büyük bir uğultu koptu. Bir çırağın ikinci yılında şövalye ilan edilmesi ve hemen ardından da Kraliyet Muhafız- lan Birliği'ne -yani Araluen Şatosu'nda konuşlanan elit kuvvetlere- atanması, görülmemiş bir olaydı. Lordlar ve leydiler, sevinçten çılgına dönmüştü.

"Doğrul," diye fısıldadı Rodney ve yüzüne kocaman bir tebessüm yayılmaya başlayan Horace, ayağa kalkarak Kral’ın elindeki kılıcı kavradı.

"îyi iş çıkardın, Horace," dedi Kral usulca. "Bunu hak ettin."

Yeni şövalyesinin elini sıkarak, çocuğa artık sandalyesine dönebileceğini işaret etti. Etrafındaki yüzleri şaşkınlıktan bulanık görmeye başlayan Horace, emri yerine getirdi. Tek gördüğü, onu tebrik etmek için sırtına bir tane patlatan VYill'in pişmiş kelle gibi sirtmasıydı. Salondaki

gürültü azaldı ve Kral'm sesi, tekrar kulaklarda çınladı.

"Orman Muhafızı çırağı Will öne çıkabilir mi lütfen?"

Will, bunu beklemesine rağmen hazırlıksız yakalanmıştı. Sandalyesinden hızla kalkıp tökezledi ve dengesini ancak Kral'm önüne geldiğinde

bulabildi.

"Will, Orman Mıhafızlaıı'nin kendi âdetleri ve kurallan var. Ustan Halt ve Birlik Komutanın ile görüştüm. Eğitimini sona erdirip seni tam

teçlıizatlı bir Orman Muhafızı ilan etmek, korkarını ki yetkimin dışında

kalıyor. Halt ile Crowley, eğitim ve değerlendirme sürecini tamamlaman

konusunda ısrar ediyor."

Tedirginlikle yutkunan Will, başını salladı. Bu kadannı zaten biliyordu.

Mesleği hakkında daha öğrenmesi gereken birçok şey, geliştirmesi gereken

birçok temel beceri bulunuyordu. Hoıace'ın doğal yeteneği, Kıal'ın

çocuğun eğitimini sonlan- dırması için yeteıliydi. Ama Will, bu durumun

onun için asla geçerli olamayacağının farkındaydı.

"Ancak," diye devam etti Dıincan, "şunu önerebilirim. Seni Kraliyet Keşif Kollaıi'na teğmen olarak atamak, yetkim dâhilinde bulunuyor. Ustalarin,

bu tür hk atama için yeterli donanıma kesinlikle sahip olduğun konusunda

hemfikirler ve istemen halinde seni çuaklıktan azat etmeye hazırlar."

Davetlilerden toplu bir şaşkınlık uğultusu yükseldi. WiH'in nutku

tutulmuştu. Kraliyet Keşif Kollaıi, Krallık sınırlan içinde okçu

yetiştirmek ve savaşta ordunun önünden giderek keşif yapmak gibi

sorumlulukları bulunan, seçkin bir lıafıf süvari gücüydü. KeşifKolu subay ve askerleri, genellikle soylu sınıfından kişiler olurdu. Bu tür bir

atama şövalyeliğe eşdeğerdi.

Üç yıl daha devanı etmesi gereken zorlu antrenman ve kısıtlamalara

kıyasla şeref, itibar, kıdem ve tanınma demekti.

Aııa...

Kalbinin derinliklerinde Will, bu işin ona göre olmadığının

bilincindeydi. Çekici bir öneri olduğu kesindi. Ama yemyeşil

ormanları, Çekici, Halt ve Abelaıd ile geçirdiği günleri, öğrendiklerini

mükemmelleştirmenin insana verdiği o özgürlük hissini ve daima olayların

kalbinde yer almanin çekiciliğim geçirdi aklimdan. Orman Muhafızlan'nin

hayatları bıı şekilde geçiyordu. Araluen Şatosu'ndaki hayatın

protokolleri ve görgü kurallari, resmiyeti ve kısıtlamalarıyla

kıyasladığında, birkaç yıl içinde ikinci defa olmak üzere, 11e istediğini biliyordu Will.

Bir işaret arayarak dönüp Halt'a baktı. Ancak ustası, tıpkı biraz

ötesindeki Cıowley gibi, başım önüne eğmiş oturuyordu. Salonun beklenti

dolu sessizliği karşısında garip bir şekilde yüksek çıkan sesiyle, cevap

verdi.

"Beni onurlandırdınız. Majesteleri. Ancak benim dileğim, çıraklık

eğitimime devam etmektir."

Salondaki şaşkınlık dolu mıriltilar , artık bir heyecan kasırgasına dönüşmüştü. Orman Muhafızlari, herkesin kabullendiği üzere, garip insanlardı. Salondaki birçok davetli, WiH'iıı tercihinin nedenini ani ayamıyor du. Ancak Dımcan, onlardan biri değildi. Omzundan yakaladığı Will'e usulca fısıldadı.

"Ne olursa olsun, bence akıllıca bir seçim yaptın. Wıll. Ve bu aslında çok gizli bir bilgi ama ustalarin, senin gelmiş geçmiş en iyi Orman Muhafızlarından biri olacağını söylüyor."

WiU'in gözleri, faltaşı gibi açıldı. Bu, onun için yeterince büyük bir ödüldü zaten. Başım iki yana salladı.

"Halt kadar olamam herhalde ama değil mi Majesteleri?"

Kral, gülümsedi. "Kimsenin o kadar iyi olabileceğini sanmam, 11e dersin?"

Ve elini omzundan çekmeden çocuğu, Cıowley ile Halt'un sıcak bir şekilde gülümseyip, aralarında onun için açtıkları yere doğru döndürdü. Will otururken, kibar ama düzensiz bir alkış koptu. Orman Muhafızlan'nin tavırlarını kimse anlayamıyor du ne de olsa.

Kızının oturduğu tarafa doğru dönerken, Duncan'ın kalbi bir parça kederle doluydu. "Denedim," diyecekti ama Cas- sandra salonu çoktan terk etmişti bile.

İki gün sonra. Wıll ile Halt, Redmont Şatosu yakiılarindakı kulübelerine gitmek üzere Araluen Şatosu'ndan ayrilıyordu. Hah, genç yoldaşiıa sevgi dolu bakışlar fırlatıyordu. Will'in önemli bıı karar verdiğinin ve zihninin karmakarışık olduğunun bilincindeydi. Pıenses'le ilgili bir

mesele olduğundan şüpheleniyordu. Will, ziyafetten bu yana kararım açıklamak için birkaç kez kızı görmek istemişti. Ama prenses bir türlü müsait olmuyordu.

Halt, güneybatı yönünde at sürerken, Will'in yalnız kalıp düşünmek isteyeceğim sezmişti. Gönül işleri hakkında daha fazla kafa yormasın diye, eve gittiklerinde onu bir dizi ağır işe koşma karan aldı.

O sırada devasa şatonun teıaslarindan birinde duran iki kişi, kocaman kulelerin arasından atlılarınayrilisiniizliyordu. Evanlyn, elveda deıcesine elini kaldırdı. Hoıace da kolunu kızın omzuna attı.

"O bir Orman Muhafızı," dedi, çiçeği burnunda şövalye anlayışlı bir sesle. "Ve bizim gibileri. Orman Mulıafızlan'ni asla anlayamaz. Dışarıya asla göstermedikleri, kendilerine sakladıktan bir parçalan vaı."

/J.

sahnesinde doruğa çıkıyâğSİg. ç. "O* s*§k* Booklist ¦ '

m&L< v

7f

V/C j y-;.y4

v'V^* > ¦¦jP'- vi

<• • * v ^

-y?v

-*<. * -x *¦

« . ^ »

' .4 Vj

Macera devanı ediyor...

Bahar gelirken, sonunda sağlığına kavuşan Will ile Evanlyn, Skandiya’dan

kaçmaya devam ederler.

Bu sırada Evanlyn, birtakım gizemli atlılar tarafından kaçırılır.

Will, onu izleyip kurtarmak istese de tek başına altı acımasız savaşçıyla başa çıkması olanaksızdır.

Halt ile Horace, VVilfin imdadına tam zamanında yetişirler. Altı Temuçi

savaşçısının, aslında büyük bir işgal gücünün parçası olduğunu anlayan

Halt, Skandiyalılar'ı işbirliği yapmaya ikna edebilecek mi?

Pt*-, Of

KSBI

>“• I ? T2-

-t»

www.beyaz.ba Iina.cfmı tr wwıv.beyazbalinaalisveris.cfim.tr

11.00 TL

M S '/ ‘JMO 4*0

11 yaş ve

\ üstü /

II

9759"994â